

การเมืองศรีลังกาหลังได้รับเอกราช : กรณีศึกษา กบฏทมิฬอีแลม (ค.ศ. 1948 - 2009)

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์

มิถุนายน 2555

การเมืองศรีลังกาหลังได้รับเอกราช : กรณีศึกษา กบฏทมิฬอีแลม (ค.ศ. 1948 - 2009)

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์

มิถุนายน 2555

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเมืองศรีลังกาหลังได้รับเอกราช : กรณีศึกษา กบฏทมิฬอีแลม (ค.ศ. 1948 - 2009)

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์

มิถุนายน 2555

นิติพงษ์ ปัญญาวงษ์. (2555). *การเมืองศรีลังกาหลังได้รับเอกราช : กรณีศึกษา กบฏทมิฬอีแลม* (ค.ศ. 1948 - 2009). สารนิพนธ์ ศศ.ม. (ประวัติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: อาจารย์สัญญา ชีวะประเสริฐ.

ศรีลังกาเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ของประชากรในชาติ ซึ่งในจำนวนประชากรทั้งหมด ชาวทมิฬและชาวสิงหล เป็นสองกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีความขัดแย้งระหว่างกันมาโดยตลอด ตั้งแต่สมัยก่อนอาณานิคม สมัยอาณานิคม กระทั่งสมัยเอกราช ความขัดแย้งระหว่างชนสองเชื้อชาติก็ไม่ได้ลดลง กลับได้เพิ่มระดับความรุนแรงมากขึ้น โดยที่ฝ่ายทมิฬนั้นมีกลุ่มพยัคฆ์อิสระแห่งทมิฬอีแลมเป็นผู้นำในการต่อสู้ ฝ่ายพวกสิงหลนั้นเนื่องจากมีจำนวนประชากรมากที่สุดในประเทศ จึงเป็นพวกที่ได้จัดตั้งรัฐบาลของศรีลังกาทุกสมัยตั้งแต่ได้รับเอกราช และได้ใช้อำนาจอรัฐเป็นเครื่องมือในการต่อสู้กับฝ่ายทมิฬ ทำให้พวกสิงหลเป็นฝ่ายที่ได้เปรียบในการต่อสู้อยู่เสมอ แต่ถึงแม้จะอยู่ในฐานะได้เปรียบก็ตาม พวกสิงหลซึ่งเป็นรัฐบาลและกุมอำนาจอรัฐ ก็ไม่สามารถเอาชนะพวกทมิฬที่มีกลุ่มพยัคฆ์อิสระแห่งทมิฬอีแลมได้โดยง่าย เนื่องจากเหตุผลสองประการได้แก่ ประการแรกฝ่ายสิงหลเองไม่ได้มีความเป็นเอกภาพ เพราะมีการแย่งชิงอำนาจทางการเมืองระหว่างสิงหลสองกลุ่ม ได้แก่พรรคสหชาติและพรรคเสรีศรีลังกา ซึ่งทั้งสองพรรคการเมืองสลับกันเป็นพรรครัฐบาลมาตลอดตั้งแต่ได้รับเอกราช ประการที่สองการเมืองภายในประเทศ ถูกแทรกแซงจากมหาอำนาจ โดยเฉพาะอินเดีย ที่เข้าแทรกแซงเพื่อแสดงออกถึงความเป็นมหาอำนาจของภูมิภาคเอเชียใต้ เมื่อไม่สามารถยุติความขัดแย้งโดยเร็ว ปัญหาระหว่างชาวสิงหลและทมิฬ ที่ได้พัฒนาเป็นปัญหาระหว่างกลุ่มพยัคฆ์อิสระแห่งทมิฬอีแลมกับรัฐบาลกลางโดยเฉพาะ เป็นระยะเวลาถึง 26 ปี จึงสร้างความเสียหายแก่ประเทศศรีลังกาอย่างมาก ทำให้เศรษฐกิจของประเทศตกต่ำ การเมืองภายในขาดความมั่นคง และประชาชนทุกเชื้อชาติทุกศาสนา ได้รับความเสียหายทั้งชีวิตและทรัพย์สิน

SRI LANKA POLITICS AFTER INDEPENDENCE : THE CASE STUDY OF TAMIL REBELS

(1948 – 2009)

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Arts Degree in History
at Srinakharinwirot University

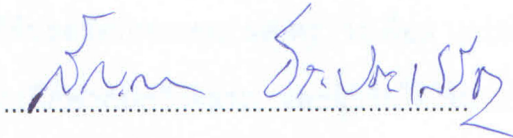
June 2012

Nitipong Punyawong. (2012). *Sri Lanka Politics after Independence : The Case Study of Tamil Rebels (1948 - 2009)*. Master's Project, M.A. (History). Bangkok Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Sanya Jeewaprasert.

Sri Lanka is a country with different ethnic groups. Out of those groups, the Tamil and the Sinhalese have been in conflict for ages. Since the colonial period after the independence of Sri Lanka the prolonged conflict has never subsided. On the contrary, the conflict has become worse. The Tamil faction has the Liberation Tiger of Tamil Eelam playing the dominant role in fighting against the Sinhalese. Since the Sinhalese outnumber the Tamil, they are in a better position to form government all the times since the independence and use government power as a means to fighting against the Tamil ; as result, the Sinhalese are in an advantageous position all the time. Notwithstanding the advantage, the Sinhalese still have difficulty winning the fighting against the Tamil led by the Liberation Tiger of Tamil Eelam. It is so because of the two important factors: First the Sinhalese have no unity; there are two political parties of Sinhalese competing for political power: the United National Party and the Sri Lanka Freedom Party. Two Sinhalese Parties have taken turns ruling the country since the independence. Second, the country has been constantly intervened by India to show its great power in the South Asia Since the conflict between the Sinhalese and the Tamil fails to come to an end and has lasted over 26 years Needless to say, the conflict has caused untold damage to Sri Lanka. For instance, the economic recession, the political instability, the loss of lives and property of all ethnic groups living in Sri Lanka.

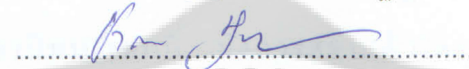
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร และกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การเมืองศรีลังกาหลังได้รับเอกราช : กรณีศึกษา กบฏทมิฬอึ้แลม
(ค.ศ. 1948 - 2009) ของนิติพงษ์ ปัญญาวงษ์ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ ของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

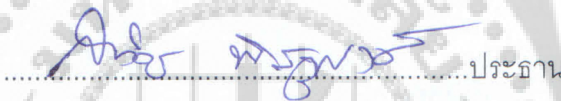
(อาจารย์ สัญญา ชีวะประเสริฐ)

ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร

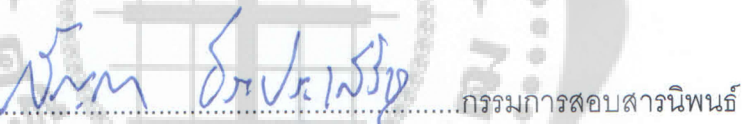

(รองศาสตราจารย์ ดร. ชاکริต ชุ่มวัฒน์นะ)

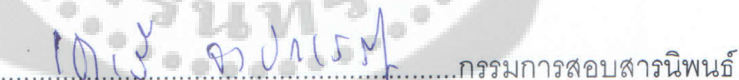
คณะกรรมการสอบ

 ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาวิตรี พิสนุพงศ์)

 กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ สัญญา ชีวะประเสริฐ)

 กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เชาวดี จงประเสริฐ)

อนุมัติให้สารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาประวัติศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

 .....คณบดีคณะสังคมศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชลวิทย์ เจียรจิตต์)

วันที่ ๘ มิถุนายน พ.ศ. 2555

ประกาศคุณูปการ

การที่สารนิพนธ์ชิ้นนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี ผู้วิจัยได้รับความกรุณาช่วยเหลือจากบุคคลหลายท่านดังนี้ อาจารย์สัญญา ชีวะประเสริฐ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ซึ่งได้ให้ความกรุณาแก่ผู้วิจัย ตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จเป็นงานชิ้นนี้ ทั้งแนะนำแหล่งสืบค้นข้อมูล วิธีการเขียน และให้คำปรึกษาตามที่เห็นสมควร นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผศ.ดร. วงเดือน นาราสัจจ์ ที่ได้กรุณาเป็นที่ปรึกษาในช่วงที่งานชิ้นนี้ยังเป็นการศึกษาค้นคว้าอิสระ และผู้วิจัยได้ใช้ประโยชน์จากงานเขียนของท่านด้วย สุดท้ายนี้ผู้เขียนขอขอบพระคุณ ผศ. ดร. เขาวลี จงประเสริฐ และ ผศ. สาวิตรี พิณฑุวงศ์ ที่ได้กรุณาเป็นกรรมการสอบสารนิพนธ์เล่มนี้ ทั้งการสอบเค้าโครงและการสอบปากเปล่าขอขอบพระคุณทุกท่านอย่างสูงยิ่ง

นายนิติพงษ์ ปัญญาวงษ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
จุดมุ่งหมายในการศึกษา	9
ความสำคัญของการศึกษา	9
ขอบเขตของการศึกษา	9
วิธีดำเนินการวิจัย.....	9
แหล่งข้อมูล.....	10
2 ภูมิหลัง.....	11
ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของศรีลังกา.....	11
การตั้งรกรากของชาวสิงหลก่อนสมัยอนูราธปุระ.....	13
สมัยอนูราธปุระ.....	14
ศรีลังกาสมัยอาณาจักร.....	19
3 ความขัดแย้งระหว่างชนชาติทมิฬและสิงหล	
ในศรีลังกา ค.ศ. 1948 – 1983.....	31
ความแตกต่างระหว่างทมิฬและสิงหล.....	34
การได้รับเอกราช.....	38
การใช้นโยบายสิงหลนิยมของรัฐบาลศรีลังกา	
และการก่อตั้งกลุ่มทมิฬอีแลม.....	41
กลุ่มทมิฬอีแลม (The Liberation of Tamil Eelam) หรือ LTTE.....	43

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ความขัดแย้งระหว่างกลุ่มทมิฬอีแลม	
และรัฐบาลศรีลังกา (ค.ศ. 1983 - 2009)	54
การลงนามเพื่อสันติภาพครั้งที่ 1	
และการแทรกแซงของอินเดีย ค.ศ. 1983 – 1990.....	54
การลงนามเพื่อสันติภาพครั้งที่ 2 และการเปลี่ยนแปลงของรัฐบาลศรีลังกา	
จากการใช้สันติวิธีเป็นการใช้กำลังเข้าปราบปรามกลุ่มกบฏ	
ค.ศ. 1990 – 1995.....	64
กลุ่มทมิฬอีแลมใช้การประชาสัมพันธ์ต่อสู้กับการปราบปราม	
ของรัฐบาลศรีลังกา และการลงนามเพื่อสันติภาพครั้งที่ 3.....	68
5 ผลของความขัดแย้ง.....	76
ผลกระทบต่อประชาชน.....	76
ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ.....	80
ผลกระทบทางการเมือง.....	85
6 สรุป.....	97
บรรณานุกรม.....	101
อภิธานศัพท์.....	107
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	109

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 กลุ่มผู้นำของทมิฬอิลแลม.....	48
2 ปฏิบัติการครั้งสำคัญของกลุ่มทมิฬอิลแลมตั้งแต่ ค.ศ. 1983 – 2009.....	71
3 จำนวนผู้อพยพชาวทมิฬในประเทศต่างๆทั่วโลก.....	78
4 พรรคการเมืองที่สำคัญของศรีลังกา.....	88

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของประชากรชาวศรีลังกา ค.ศ. 1999.....	43
2 อาณาจักรทมิฬอีแลมของกลุ่มทมิฬอีแลม.....	58
3 เครื่องบินรบของกลุ่มทมิฬอีแลม.....	67
4 สัดส่วนการเข้าทำงานในสาขาอาชีพต่างๆของประชากรศรีลังกา แยกตามเชื้อชาติ (ค.ศ. 1971).....	78
5 ความเสียหายจากเหตุระเบิดที่จาฟฟนา.....	80
6 ความเสียหายจากเหตุระเบิดที่จาฟฟนา.....	80
7 ชาวมุสลิมอพยพจากเขตภาคเหนือของศรีลังกา.....	80
8 กองกำลังที่เป็นผู้หญิงของกลุ่มทมิฬอีแลม.....	94

บทที่ 1

บทนำ

การต่อสู้ระหว่างกลุ่มกบฏแบ่งแยกดินแดนเชื้อสายทมิฬและรัฐบาลศรีลังกาหลังได้รับเอกราช เป็นปัญหาความขัดแย้งระหว่างพวกสิงหลและพวกทมิฬ ที่สร้างความเสียหายร้ายแรงแก่เศรษฐกิจ สังคม และส่งผลกระทบต่อการเมืองของศรีลังกาอย่างมาก เนื่องจากการต่อสู้โดยวิธีใช้ความรุนแรง เช่น การก่อจลาจล การลอบสังหาร ยาวนานตั้งแต่ ค.ศ. 1983 – 2009 นักการเมืองศรีลังกาใช้เป็นเครื่องมือเพื่อเพิ่มความนิยมในการเลือกตั้ง และมีการแทรกแซงจากประเทศมหาอำนาจ โดยเฉพาะอินเดีย ที่ต้องการแสดงออกถึงความเป็นมหาอำนาจในภูมิภาคเอเชียใต้ ทำให้การเมืองของศรีลังกาขาดความมั่นคง และไม่สามารถพัฒนาตามแนวทางของการปกครองระบอบประชาธิปไตยได้

ประวัติศาสตร์ศรีลังกาเริ่มต้นพร้อมการอพยพเข้ามาของชาวสิงหลกลุ่มแรก นำโดยเจ้าชายวิชัย อพยพจากทางภาคเหนือของอินเดีย มาตั้งรกรากบนเกาะศรีลังกาประมาณ 500 ปี ก่อนคริสต์ศักราช ช่วงแรกของการตั้งถิ่นฐานชาวสิงหลยังไม่สามารถขยายอำนาจการปกครองไปยังประชากรทั้งหมดของเกาะได้ ด้วยเหตุ สองประการ ได้แก่ ประการแรก ชาวสิงหลกลุ่มแรกตั้งถิ่นฐานบริเวณชายฝั่งรอบเกาะเท่านั้น พื้นที่ตอนกลางยังเป็นที่อยู่ของคนพื้นเมืองเดิมที่ไม่ยอมรับการมีอำนาจของชาวสิงหล ประการที่สอง เจ้าชายวิชัยยังไม่ได้ทำการราชาภิเษก เป็นกษัตริย์อย่างสมบูรณ์ กล่าวได้ว่า ในระหว่างนี้การเมืองของศรีลังกายังขาดความเป็นเอกภาพทางการปกครองอยู่มาก¹ ต่อมาพวกสิงหลได้สร้างอาณาจักรของพวกตนขึ้น ชื่อ อนุราชปุระ ซึ่งดำรงอยู่ได้ถึง 1,200 ปี ภายหลังการสถาปนากรุงอนุราชปุระเป็นราชธานี ศรีลังกามีการปรับปรุงประเทศในหลายด้าน อาทิ ด้านการเกษตร ด้านการจัดการที่อยู่อาศัยของประชากร จากนั้นปีที่ 145 ก่อนคริสต์ศักราช² เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญทางการเมือง คือชาวทมิฬจากตอนใต้ของอินเดียได้ย้ายถิ่นฐานลงมายังเกาะศรี

---

¹จันงค์ ทองประเสริฐ. *พระพุทธศาสนาในลังกา*. หน้า 87.

²ปิยนาด (นิโครธา) บุนนาค. (2534). *ประวัติศาสตร์และอารยธรรมของศรีลังกาสมาัยโบราณถึงก่อนสมัยอาณานิคม และ ความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมระหว่างศรีลังกากับไทย*. หน้า 66.

ลังกาและสามารถปกครองอาณาจักรอนูราชปุระได้สำเร็จ โดยมีกษัตริย์พระนามว่า เอฬาระ ภายหลังจากการขึ้นครองราชย์ พระเจ้าเอฬาระทรงปกครองโดยให้เจ้าเมืองเชื้อสายสิงหลปกครองหัวเมืองต่างๆ ตามเดิมแต่ต้องส่งเครื่องบรรณาการมาถวายพระองค์ที่เมืองอนูราชปุระทุกปี ในฐานะเจ้าผู้ครองศรีลังกาทั้งหมด ในจำนวนหัวเมืองเหล่านั้น มีอยู่เมืองหนึ่ง ชื่อ โรหนะ ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของเกาะ มีเจ้าผู้ครองเมืองเชื้อสายสิงหลพระนามว่า พระเจ้าทฤษฏคามนี ไม่ยอมสวามิภักดิ์ต่อพระเจ้าเอฬาระ และมีความต้องการที่จะทำสงครามเพื่อแย่งชิงราชย์บัลลังก์เมืองอนูราชปุระ แต่ด้วยเหตุที่มีกำลังพลน้อยกว่า พระเจ้าทฤษฏคามนีจึงเพิ่มกำลังพลโดยประกาศว่า การทำสงครามครั้งนี้ ทำเพื่อผู้พระพุทธศาสนา ให้พ้นจากการปกครองของต่างชาติ ทำให้มีชาวเมืองและพระสงฆ์ จำนวนมากเข้าร่วมกองทัพของพระองค์ จนสามารถสังหารพระเจ้าเอฬาระ และชิงอำนาจในการปกครองได้สำเร็จ กล่าวได้ว่า การที่พระเจ้าทฤษฏคามนีนำเอาพระพุทธศาสนามาเป็นเครื่องมือในการปลุกกระดมชาวสิงหล ให้ทำการสู้รบกับชาวทมิฬซึ่งนับถือศาสนาฮินดูครั้งนี้ เป็นจุดเริ่มต้นของการเชื่อมโยงศาสนาและความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างชาวสิงหลและทมิฬเข้าด้วยกัน อย่างไรก็ตามภายหลังจากการล่มสลายของอาณาจักรอนูราชปุระ พวกทมิฬสามารถสถาปนาอาณาจักรของตนได้สำเร็จ ชื่อโปโลนารุวะ ที่มีอายุยาวนาน 200 ปี ต่อมา คริสต์ศตวรรษที่ 16 ชาวยุโรปได้เริ่มเข้ามาติดต่อทางการค้ากับศรีลังกา โดยมีโปรตุเกสเป็นชาติแรก ตามด้วยฮอลันดา ใน ค.ศ. 1658 และอังกฤษซึ่งสามารถปกครองในฐานะเจ้าอาณานิคมอย่างสมบูรณ์ ใน ค.ศ. 1802 ภายใต้อัตถุสัญญาสันติภาพเอเมียงส์ (Peace of Amiens)¹

ศรีลังกา เป็นประเทศที่มีประชากรสองกลุ่มชาติพันธุ์ที่สำคัญ ได้แก่ สิงหล และทมิฬ ซึ่งมีความแตกต่างทางด้านศาสนา วัฒนธรรม ภาษา และจารีตประเพณี ดังนั้นเพื่อเป็นการจำกัดอำนาจของชาวสิงหลซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ อังกฤษจึงปกครองศรีลังกา ด้วยแนวคิดแบ่งแยกและปกครอง (Divide and Rule)² โดยให้ชาวทมิฬซึ่งมีจำนวนประชากรมากเป็นอันดับสอง มีสิทธิและอำนาจในด้านต่างๆ เช่น การเมือง และการศึกษา มากกว่าชาวศรีลังกาเชื้อสายอื่น ผลของการดำเนินนโยบายนี้ อังกฤษสร้างสถานศึกษาจำนวนมากในเขตคาบสมุทรจาฟฟนา ดินแดนทางภาคเหนือของเกาะ ซึ่งเป็นเขตที่ชาวทมิฬอาศัยอยู่หนาแน่น เพื่อเป็นการส่งเสริมชาวทมิฬให้มีความรู้ และโอกาสใน

¹ ดนัย ไชยโยธา. (2537). มนุษย์กับอารยธรรมในเอเชียใต้ เล่ม 2. หน้า 505.

² วงเดือน นาราัจจ์. (2548). ทมิฬอีแลม(Tamil Eelam) : ปัญหาชาติพันธุ์ในศรีลังกา. วารสารประวัติศาสตร์. หน้า 83.

การเข้าทำงานสูงกว่าชาวศรีลังกาเชื้อสายอื่น ทำให้เกิดความไม่พอใจจากชาวสิงหลซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศแต่ไม่สามารถคัดค้านได้ จากนั้นปลายสมัยอาณานิคมมีการนำการปกครองระบอบประชาธิปไตยมาทดลองใช้ ทำให้ประชาชนชาวศรีลังกามีความตื่นตัวอย่างมาก มีการตั้งพรรคการเมืองหลายพรรค เช่น พรรค ซีลอน เนชั่นนอล คองเกรส Ceylon National Congress (CNC) ซึ่งเป็นพรรคการเมืองพรรคแรก ก่อตั้งขึ้น เมื่อ ค.ศ. 1919 โดยชาวศรีลังกาเชื้อสายทมิฬ ชื่อ เซอร์โพชนาภาลัม อรุณชัลัม (Sir Ponnambalam Arunchalum) และ พรรค ลังกา สมา สมัชชา Lanka Sama Samaja Party (LSSP) ก่อตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1935 โดยชาวสิงหล ชื่อ ดร.เปเรรา (Dr.N.M. Perera) เป็นต้น

หลังได้รับเอกราช เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1948 ในตอนต้นพวกทมิฬที่ได้รับการสนับสนุนจากอังกฤษตั้งแต่สมัยอาณานิคม บางส่วนยังเป็นข้าราชการ บางส่วนเป็นนักธุรกิจอยู่ตามหัวเมือง ทำให้ยังสามารถควบคุมเศรษฐกิจของประเทศไว้ได้ แต่หลังจากที่ศรีลังกาปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย ได้เปิดโอกาสให้ชาวสิงหลซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่ ซึ่งมีจำนวนประชากรคิดเป็น ร้อยละ 74 ของประชากรทั่วประเทศ ขึ้นมามีอำนาจทางการเมืองการปกครอง เมื่อมีอำนาจพวกสิงหลได้ทำการเรียกสิทธิที่พวกตนคิดว่าเสียให้กับพวกทมิฬ ตั้งแต่ช่วงที่อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษกลับคืนมา เช่น การเมือง การศึกษา การรับบริการสาธารณะ และการได้สิทธิในการทำงานสูงกว่าชาวทมิฬ เป็นต้น จากการดำเนินนโยบายที่ไม่เป็นกลางของรัฐบาลสิงหล พวกทมิฬจึงก่อตั้งพรรคการเมืองชื่อ พรรคเฟเดอรัล (Federal Party) เมื่อ ค.ศ. 1949 เพื่อทำการเรียกร้องสิทธิในการปกครองตนเองในระบบสหพันธรัฐ ในบริเวณภาคเหนือและภาคตะวันออก ซึ่งเป็นดินแดนที่ชาวทมิฬรู้สึกว่าเป็นดินแดนมาตุภูมิ (Homeland)¹ แนวคิดนี้นอกจากไม่ได้รับความเห็นชอบจากฝ่ายสิงหลแล้ว เมื่อพรรคศรีลังกาเสรี Sri Lanka Freedom Party (SLFP) เป็นรัฐบาล ใน ค.ศ. 1956 ได้ใช้นโยบาย “เฉพาะสิงหล” (Sinhala Only) ออกกฎหมายให้ภาษาสิงหลเป็นภาษาราชการ และสงวนตำแหน่งสำคัญทางราชการไว้สำหรับผู้ที่พูดภาษาสิงหลเท่านั้น นำไปสู่การจลาจลครั้งใหญ่ใน ค.ศ. 1958 ซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้นของปัญหาความขัดแย้งทางชาติพันธุ์² จากนั้นสถานการณ์ความขัดแย้งรุนแรงขึ้น เมื่อรัฐบาลของนายจูเนียส จเยวาเดเนร์ ได้ประกาศให้พุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ เมื่อ ค.ศ. 1972

¹พรหมสิริ พรหมพันธุ์ม. (2539, สิงหาคม). ศรีลังกา. เอเชียรายปี. หน้า 336.

²วงเดือน นาราสิจจ์. (เล่มเดิม). หน้า 85.

การกระทำดังกล่าวของนักการเมืองชาวสิงหล สร้างความไม่พอใจให้แก่ชาวทมิฬอย่างมากแต่ไม่สามารถคัดค้านได้ เนื่องจากมีเสียงสนับสนุนในสภาน้อยกว่า เมื่อไม่สามารถต่อสู้โดยวิธีทางรัฐสภา ชาวทมิฬบางกลุ่มจึงเปลี่ยนไปต่อสู้ด้วยการใช้ความรุนแรงที่มีผู้นำการต่อสู้ คือ กลุ่ม LTTE (The Liberation Tiger of Tamil Eelam) หรือ กลุ่มทมิฬอีแลม

กลุ่มทมิฬอีแลมก่อตั้งขึ้นโดยมีเป้าหมายเพื่อแบ่งแยกดินแดนบริเวณภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นเขตที่ประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวทมิฬ ตั้งเป็นรัฐอิสระ ชื่อ อีแลม (Eelam) มีสมาชิกส่วนใหญ่ของกลุ่มเป็นเยาวชน และเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลสูงสุดเพียงกลุ่มเดียวนับแต่ ค.ศ. 1983¹ จนสิ้นสุดการต่อสู้เมื่อ ค.ศ. 2009 วิธีดำเนินการของกลุ่มทมิฬอีแลม มี 4 วิธี คือ ปฏิบัติการโดยใช้ความรุนแรง การระดมทุนจากชาวทมิฬทั้งในและต่างประเทศ การใช้อิทธิพลของประเทศมหาอำนาจ และการประชาสัมพันธ์ชวนเชื่อที่มีการเผยแพร่ผ่านสื่อของกลุ่มกบฏ และสื่อที่มีความน่าเชื่อถืออื่น เช่น สำนักข่าว CNN และ BBC เป็นต้น

เนื่องจากวิธีการที่กลุ่มทมิฬอีแลมใช้ต่อสู้กับรัฐบาลสิงหล เน้นวิธีใช้ความรุนแรง เช่น การก่อจลาจล การระเบิดสถานที่ราชการ และสถานที่สำคัญทางเศรษฐกิจ ซึ่งส่งผลเสียหายร้ายแรงแก่ประเทศศรีลังกาทุกด้าน ทั้งการเมือง สังคม และเศรษฐกิจ ประชาชนหลายคนเสียชีวิตจากการต่อสู้ อีกหลายล้านคนต้องเสียดทรัพย์สิน ต้องอพยพย้ายที่อยู่อาศัยไปยังต่างประเทศ เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ เนื่องจากรัฐบาลต้องแบ่งภาษีที่จัดเก็บได้ไปใช้ในการสู้รบจำนวนมาก เหตุนี้รัฐบาลสิงหลจึงตอบโต้ด้วยการใช้นโยบายขั้นเด็ดขาดเข้าปราบปราม ส่งผลกระทบต่อประชาชนชาวศรีลังกาทุกเชื้อชาติ ทุกศาสนา

การประชาสัมพันธ์ชวนเชื่อของฝ่ายทมิฬ ที่อ้างว่า การใช้กำลังเข้าปราบปรามของฝ่ายรัฐบาลสิงหล เป็นการกระทำที่รุนแรงเกินเหตุและเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้เรียกร้องชาวทมิฬ ผ่านทางสำนักข่าวที่มีชื่อเสียง เช่น BBC และ CNN ทำให้เกิดการแทรกแซงจากประเทศมหาอำนาจ โดยเฉพาะอินเดีย ซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อประเด็นความขัดแย้งสองประการ คือ บทบาท

¹A. Jeyaratnam Wilson. (1988). *The Break – Up of Sri Lanka: The Sinhalese – Tamil Conflict*. pp. 137 – 138.

ของการเป็นตัวกลางในการเจรจาเพื่อสันติภาพ และมีบทบาทเป็นผู้กำหนดทิศทางของปัญหา¹ เช่น การเป็นตัวกลางในการเจรจา ค.ศ. 1986 การลงนามในข้อตกลงสันติภาพ Indo - Sri Lanka Peace Accord เดือน กรกฎาคม ค.ศ. 1987 และการส่งกองกำลังรักษาสันติภาพของอินเดีย (Indian Peace Keeping Force: IPKF) เข้าปฏิบัติภารกิจในเขตคาบสมุทรจอร์เจียของศรีลังกาตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 1987 เพื่อควบคุมการหยุดยิงระหว่าง ฝ่ายกบฏและรัฐบาลกลางของศรีลังกา ภายใต้สนธิสัญญา 15 ข้อ เช่น รัฐบาลศรีลังกาจะต้องไม่ยินยอมให้เรือรบของต่างประเทศใช้ท่าเรือของศรีลังกา และ ต้องไม่ส่งเสริมให้มีการขยายเครือข่ายวิทยุเสียงของสหรัฐฯ เป็นต้น ซึ่งการทำสัญญาครั้งนี้เป็นการลงนามระหว่างรัฐบาลอินเดียบัรัฐบาลศรีลังกาเท่านั้น ทำให้ฝ่ายทมิฬอีแลม ไม่ยอมปฏิบัติตาม และทำการต่อต้านอินเดียโดยการใช้อำนาจ จนเกิดการต่อสู้ระหว่าง กองกำลังของอินเดีย และ ทมิฬอีแลม อยู่บ่อยครั้ง ทำให้ประชาชนที่อาศัยในเขตสู้รบซึ่งส่วนมากเป็นชาวทมิฬต้องลี้ภัยและอพยพย้ายถิ่นเข้าไปยังประเทศต่างๆ โดยเฉพาะประเทศอินเดียในส่วนที่เป็นรัฐทมิฬนาฑู ซึ่งเป็นรัฐของชาวทมิฬ และ เป็นเหตุให้ฝ่ายกบฏได้ทำการลอบสังหาร นายกรัฐมนตรี ราจีฟ คานธี ใน ค.ศ. 1991 ส่งผลให้รัฐบาลอินเดีย ประกาศถอนตัวจากความขัดแย้ง และคว่ำบาตรกลุ่มกบฏแบ่งแยกดินแดนเมื่อ ค.ศ. 1992

หลังการประกาศถอนตัวของอินเดีย รัฐบาลศรีลังกาให้ความสำคัญแก่การเรียกร้องต่อนานาชาติ ให้ช่วยเหลือรัฐบาลต่อสู้กับกลุ่มกบฏ โดยการต่อต้านสาขาของทมิฬอีแลม ซึ่งมีมากถึง 40 แห่ง ในหลายประเทศ เช่น อังกฤษ ออสเตรเลีย และสหรัฐฯ อีกทั้งมีการเชื่อมสัมพันธ์กับกลุ่มประเทศเอเชียแปซิฟิกมากขึ้น เช่น การเดินทางเยือนประเทศญี่ปุ่น เกาหลี และ จีน ของประธานาธิบดีกุมารา ตุงคะ ใน ค.ศ. 1996 เป็นต้น ผลจากการดำเนินนโยบายดังกล่าว ทำให้สหรัฐฯประกาศให้กลุ่มทมิฬอีแลม เป็น องค์การก่อการร้ายต่างชาติ เมื่อ เดือนตุลาคม ค.ศ. 1997² และอังกฤษประกาศใช้กฎหมายต่อต้านองค์การก่อการร้ายที่จะใช้อังกฤษเป็นฐานที่ตั้งทุกรูปแบบ ทำให้ประสิทธิภาพในการต่อสู้ของกลุ่มทมิฬอีแลม ลดลง และเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ฝ่ายรัฐบาลได้รับชัยชนะในภายหลัง

ปัญหาความขัดแย้งระหว่างชาติพันธุ์นี้ ทำให้เกิดการทำลายหน่วยเลือกตั้ง และการลอบทำร้ายฝ่ายตรงข้ามอยู่บ่อยครั้ง นักการเมืองทั้งที่เป็นสิงหล และทมิฬ ใช้เป็นเครื่องมือเพื่อเรียกคะแนน

¹ Jonathan Goodhand; et al. (2000). *Aid, Conflict and Peace building in Sri Lanka*. p. 19.

² พรรณสิริ พรหมพันธุ์ม. (2542, สิงหาคม). ศรีลังกา. *เอเชียรายปี*. หน้า 268.

นิยมในการเลือกตั้ง มีการแบ่งฝ่ายของนักการเมืองตามผู้ที่ให้การสนับสนุนตน คือ หากต้องการเสียงสนับสนุนจากฝ่ายสิงหลก็ต่อต้านทมิฬและหากต้องการเสียงสนับสนุนจากฝ่ายทมิฬก็ต่อต้านสิงหล เช่น การออกนโยบายสิงหลนิยมเพื่อเรียกคะแนนจากชาวสิงหล เป็นต้น ถูกมหาอำนาจใช้เป็นข้ออ้างเพื่อเข้าแทรกแซงการเมืองภายในประเทศ โดยเฉพาะอินเดียที่เข้ามามีบทบาทในศรีลังกาตั้งแต่ต้นทศวรรษ 1980 – 1992 สิ่งสำคัญอีกข้อหนึ่ง คือ การต่อสู้ระหว่างฝ่ายรัฐบาล และ กลุ่มกบฏ เป็นปัญหาที่ยืดเยื้อมีการต่อสู้ที่ยาวนาน ทำให้การเมืองของศรีลังกาขาดความมั่นคง และไม่สามารถพัฒนาตามแนวทางประชาธิปไตยได้

รัฐบาลกลางศรีลังกา และฝ่ายกบฏ ต่างมีความพยายามที่จะยุติความขัดแย้งโดยการลงนามในสนธิสัญญาเพื่อการหยุดยิงอยู่หลายครั้ง นับแต่ปลายทศวรรษ 1980 ซึ่งล้วนแต่ล้มเหลวทุกครั้งไป โดยเฉพาะการละเมิดสนธิสัญญาเพื่อการหยุดยิง ค.ศ. 2002 ของฝ่ายทมิฬ ทำให้รัฐบาลสิงหลตัดสินใจประกาศยุติการหยุดยิงที่ทำไว้กับกลุ่มกบฏ และใช้กำลังเข้าจัดการกับกลุ่มกบฏอย่างจริงจัง เมื่อวันที่ 2 มกราคม ค.ศ. 2008¹ จนสามารถสังหารผู้นำของกลุ่มทมิฬอีแลมลงได้ในที่สุด เมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 2009 อันเป็นผลให้การต่อสู้ที่ยาวนานสองทศวรรษเศษยุติลง

จากที่ได้กล่าวมา พบว่า ปัญหาความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติ ทมิฬ และ สิงหล เป็นปัญหาที่อยู่คู่กับประเทศศรีลังกายาวนาน มีพัฒนาการตามยุคสมัย และมีต้นเหตุมาจากความขัดแย้งทางการเมือง และวัฒนธรรม ดังนั้น การทำความเข้าใจต่อปัญหาความขัดแย้งระหว่างสองเชื้อชาติ จึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการศึกษาและทำความเข้าใจพัฒนาการทางการเมืองของประเทศศรีลังกา นับแต่ได้รับเอกราชจนถึงสิ้นสุดความขัดแย้ง เมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 2009

¹ศรีลังกาฉีกข้อตกลงหยุดยิงอีแลม. (2551, 4 มกราคม). มติชน. ออนไลน์.

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปิยนถ (นิโคธธา) บุณนาค. (2534). *ประวัติศาสตร์และอารยธรรมของศรีลังกาศรีลังกาสมัยโบราณ ถึงก่อนสมัยอาณานิคม และ ความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมระหว่างศรีลังกากับไทย*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ผู้เขียนกล่าวว่า ทั้งชาวสิงหลและทมิฬล้วนเป็นชนชาติที่อพยพมาจากประเทศอินเดียทั้งสิ้น ทั้งสองจึงมีความผูกพันกับอินเดียอย่างมาก ทั้งด้านความเชื่อ ศาสนา และการเมือง โดยที่อินเดียมีลักษณะเป็นเมืองแม่ของศรีลังกา นอกจากนี้แล้วผู้เขียนยังกล่าวว่า ประวัติศาสตร์ของประเทศศรีลังกานับแต่มีการประดิษฐ์ฐานพุทธศาสนา การบันทึกประวัติศาสตร์จะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาและการทำนุบำรุงศาสนาเป็นส่วนใหญ่ ทำให้พระสงฆ์เข้ามามีบทบาททางการเมืองถึงขนาดแต่งตั้งพระมหากษัตริย์ได้ การรุกรานของพวกทมิฬจากตอนใต้ของอินเดียมีความสำคัญต่อประวัติศาสตร์ศรีลังกา ก่อนสมัยอาณานิคมอย่างมากเนื่องจากทำให้เกิดการอพยพย้ายถิ่นของชาวสิงหลจากตอนเหนือและกลางของเกาะลงมาทางใต้ และมีการแบ่งแยกกันอย่างชัดเจนนับแต่นั้น

Austin, Dennis. (1994). *Democracy and Violence in India and Sri Lanka*. London : The Royal Institute of International Affairs.

งานวิจัยชิ้นนี้กล่าวถึงความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากปัญหาความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติสิงหลและทมิฬโดยตรง ผลวิจัยชี้ว่า การต่อสู้ระหว่างทมิฬและสิงหลเกิดขึ้นมาตั้งแต่เมื่อครั้งอดีต และเมื่อได้เอกราชจากอังกฤษก็เริ่มรุนแรงขึ้นโดยเฉพาะหลังการแยกตัวเป็นอิสระจากรัฐบาลศรีลังกาของชาวทมิฬ โดยการนำของ LTTE เมื่อต้น ค.ศ. 1987 เพราะเป็นช่วงที่ศรีลังกาประสบความวุ่นวายจากกลุ่มก่อการร้ายหลายกลุ่ม ปัญหาความขัดแย้งนี้มีความเกี่ยวพันอย่างยิ่งกับศาสนาโดยเฉพาะศาสนาพุทธและฮินดูโดยอย่างยิ่งศาสนาพุทธซึ่งเป็นศาสนาที่มีคนนับถือมากที่สุดพระภิกษุได้เข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ อย่างเปิดเผย งานวิจัยได้ชี้ให้เห็นว่าปัญหาที่เกิดขึ้นได้ก่อความเสียหายแก่ศรีลังกาอย่างมากทางด้านเศรษฐกิจ

Gunguly, Rajat; & Macduff, Ian. (2003). *Ethnic Conflict and Secessionism in South and Southeast Asia*. London : Sage Publications Ltd.

งานชิ้นนี้ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเพื่อจุดประสงค์ 2 ประการได้แก่ ๑. วัตถุประสงค์ของงานวิจัยระหว่าง LTTE และรัฐบาลศรีลังกา และ ๒. วัตถุประสงค์ที่ทำให้เกิดการต่อสู้ที่ยืดเยื้อ ผลของการวิจัยพบว่า ความขัดแย้งระหว่าง LTTE และ รัฐบาลศรีลังกานั้นเป็นผลที่เกิดขึ้นจากความแตกต่างทางชาติพันธุ์ระหว่างพวกทมิฬและสิงหล อันมีสาเหตุสำคัญสองประการ คือ เรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์ของศรีลังกา และ นโยบายการปกครองอาณานิคมของอังกฤษ การที่ LTTE สามารถทำการต่อสู้กับรัฐบาลได้กว่าสองทศวรรษเป็นเพราะ เป็นปัญหาที่ได้รับความสนใจไปทั่วโลกทำให้เกิดการแทรกแซงจากหลายประเทศ เช่น อินเดีย สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย แคนาดา และอังกฤษ และในช่วงเวลาความขัดแย้ง LTTE สามารถจัดหาเงินงบประมาณได้จำนวนมากทั้งที่ได้มาจากการนำเข้าสินค้าเถื่อน และการรีดไถจากผู้อพยพชาวทมิฬในต่างประเทศ

Taras, Raymond C.; & Gunguly, Rajat. (2010). *Understanding Ethnic Conflict*. United States. Pearson Education, Inc.

งานชิ้นนี้แบ่งช่วงเวลาของความขัดแย้งออกเป็นสามช่วง ช่วงแรกตั้งแต่การเข้ามาของคณะกรรมการซัลเบอริ (Salisbury Commission) ถึง การได้รับเอกราช ช่วงที่สองนับแต่การได้รับเอกราช ถึง การก่อตั้ง LTTE และช่วงที่สามนับแต่การก่อตั้ง LTTE จนถึงสิ้นสุดความขัดแย้ง โดยภาพรวมแล้วผู้วิจัยกล่าวหาว่าปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเป็นปัญหาที่มีความซับซ้อนอย่างมาก เพราะเป็นปัญหาที่มีการนำศาสนาและการเมืองเข้าเป็นเรื่องเดียวกันโดยเฉพาะการเข้ามามีบทบาททางการเมืองของพระสงฆ์ในศาสนาพุทธ

Seneratne, Jagath P.. (1997). *Political Violence in Sri Lanka, 1977 – 1990 : Riot, Insurrection, Counter-insurgencies, Foreign Intervention*. Amsterdam. VU University Press.

ผู้วิจัยกล่าวว่าช่วงเวลา ค.ศ. 1977 – 1990 เป็นช่วงที่มีความสำคัญที่สุด เพราะสามารถอธิบายถึงสาเหตุของความขัดแย้งระหว่างกบฏแบ่งแยกดินแดนชาวทมิฬกับรัฐบาลสิงหล นอกจากนั้น การศึกษาในช่วงเวลาดังกล่าวยังสามารถนำมาอธิบายเหตุการณ์หลัง ค.ศ. 1990 ได้เป็นอย่างดีด้วยวิธีการศึกษาของ Jagath P. Seneratne คือ การแบ่งช่วงของการศึกษาออกเป็นสามช่วงได้แก่ ค.ศ. 1977 – 1983 ค.ศ. 1983 – 1987 ค.ศ. 1987 – 1990

จุดมุ่งหมายในการศึกษา

1. เพื่อศึกษาที่มาของปัญหาความขัดแย้งระหว่างชาวสิงหลและทมิฬในประเทศไทยศรีลังกา
2. เพื่อศึกษาการต่อสู้ของกลุ่มพหุวัฒนธรรมทมิฬอินเดียและ การตอบโต้ของรัฐบาลสิงหล
3. เพื่อศึกษาผลกระทบของความขัดแย้งที่มีต่อการเมืองของประเทศศรีลังกา หลังได้รับเอกราชจนถึงการสลายกลุ่มพหุวัฒนธรรมแห่งทมิฬอินเดีย (ค.ศ. 1948 – 2009)

ความสำคัญของการศึกษา

1. ทำให้ทราบถึงที่มาของปัญหาความขัดแย้งระหว่างชาวสิงหลและทมิฬในประเทศไทยศรีลังกา
2. ทำให้ทราบถึงการต่อสู้ของกลุ่มพหุวัฒนธรรมทมิฬอินเดียและ การตอบโต้ของรัฐบาลสิงหล
3. ทำให้ทราบถึงการเมืองของประเทศศรีลังกา และผลจากปัญหาความขัดแย้งระหว่างชาวสิงหลและทมิฬ หลังได้รับเอกราชจนถึงสิ้นสุดความขัดแย้ง (ค.ศ. 1948 – 2009)
4. ผลของการศึกษาสามารถใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นให้แก่ผู้ที่สนใจศึกษาปัญหาความขัดแย้งข้อนี้โดยทั่วไป

ขอบเขตของการศึกษา

ทำการศึกษาการเมืองของศรีลังกา ค.ศ. 1948 – 2009 โดยใช้กรณีความขัดแย้งระหว่างสิงหล และ ทมิฬ เป็นกรณีศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยรายงานฉบับนี้ใช้วิธีการวิจัยทางประวัติศาสตร์ และนำเสนอในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ โดยเน้นการใช้เอกสารทุติยภูมิทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษในการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูล

สำนักหอสมุดกลางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และ องค์กรักษ์

สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์

หอสมุดป๋วย อึ๊งภากรณ์ ศูนย์รังสิต

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ห้องสมุดคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สำนักหอสมุดแห่งชาติ

แหล่งข้อมูลออนไลน์

บทที่ 2

ภูมิหลัง

ศรีลังกา เป็นประเทศที่มีประชากร ที่มีบทบาทสำคัญต่อประวัติศาสตร์ และการเมืองของ ประเทศสองกลุ่มชาติพันธุ์ ได้แก่ สิงหล และทมิฬ ซึ่งอพยพเข้ามายังเกาะศรีลังกาในระยะเวลา ไกลเคียงกัน โดยที่ชาวสิงหลเข้ามา มีบทบาทราว 500 ปีก่อนคริสตศักราช ชาวสิงหลอยู่ในฐานะชน ชั้นปกครองตั้งแต่การเข้ามาตั้งถิ่นฐาน จนกระทั่งเข้าสู่สมัยอาณานิคมจึงลดบทบาทลงไป จากนั้น ภายหลังจากได้รับเอกราช พวกสิงหลสามารถกลับมา มีบทบาทในฐานะชนชั้นปกครองจนถึงปัจจุบัน ส่วนชาวทมิฬอพยพเข้ามาหลังชาวสิงหลประมาณสามร้อยกว่าปี มีบทบาทสำคัญต่อประวัติศาสตร์ และการเมืองของศรีลังกาตั้งแต่สมัยอาณานิคม โดยเฉพาะช่วงที่อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ชาวทมิฬได้ขึ้นมาเป็นชนชั้นปกครองแทนที่ชาวสิงหล และปัจจุบันชาวทมิฬยังเป็นชนชาติที่มีความสำคัญอยู่

ในบทนี้จะกล่าวถึงศรีลังกาก่อนได้รับเอกราช โดยมุ่งเน้นศึกษาเนื้อหาในส่วนที่มีความ เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างพวกทมิฬและสิงหลเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องราวทั้งหมดในประวัติศาสตร์ของ ศรีลังกา จึงแบ่งหัวข้อที่จะทำการศึกษาออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ ลักษณะทางภูมิศาสตร์ การตั้งรกราก ของชาวสิงหลและชาวทมิฬก่อนสมัยอาณานิคม การประดิษฐ์ฐานพุทธศาสนาในศรีลังกา และ ศรี ลังกาสสมัยอาณานิคม

ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของศรีลังกา

ศรีลังกามีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการว่า ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตย ศรีลังกา (The Democratic Socialist Republic of Sri Lanka) ตั้งอยู่ในมหาสมุทรอินเดียระหว่างลองจิจูดที่ 80 – 82 องศา ตะวันออก และลองจิจูดที่ 6 – 10 องศาเหนือ มีขนาดพื้นที่ 65,610 ตารางกิโลเมตร¹ หรือ 25,332 ตาราง ไมล์ เท่านั้น เมื่อเทียบกับประเทศไทยแล้วจะมีขนาดเล็กกว่าประมาณ 8 – 9 เท่า ส่วนที่ยาวที่สุดจากเหนือ ใต้ วัดระยะทางได้ 270 ไมล์ ส่วนที่กว้างสุดวัดจากตะวันตกจดตะวันออก วัดระยะทางได้ 140 ไมล์

---

¹ปิยนาก (นิโครธา) บุนนาค. *เล่มเดิม*. หน้า 5.

ลักษณะทางกายภาพในแต่ละส่วนมีความแตกต่างกันอย่างมาก คือ มีลักษณะเป็นที่สูงอยู่ตรงกลางเกาะ และไล่ระดับลงโดยรอบบริเวณเกาะ ยอดเขาที่สูงที่สุด คือ ยอดเขาเปโดร (Mount Pedro) ความสูงวัดจากระดับน้ำทะเล 8,291 ฟุต มีแม่น้ำหลายสายไหลจากที่สูงตอนกลาง ลงสู่ทะเลในทุกทิศทาง สายที่ยาวที่สุด คือแม่น้ำมหาเวลิคิงคา ยาว 206 ไมล์ มีช่องแคบ พอล์ค (Palk Strait) กั้นระหว่างรัฐทมิฬนาฑูของอินเดีย และคาบสมุทรจาฟฟนา (Jaffna Peninsula) ของศรีลังกา โดยส่วนที่แคบที่สุดอยู่ห่างจากทางตอนใต้ของอินเดียเพียงแค่ว่า 22 ไมล์ ศรีลังกายังเป็นพื้นที่สำคัญทางเศรษฐกิจมาตั้งแต่โบราณ เนื่องจากมีภูมิประเทศเป็นเกาะ ตั้งอยู่บริเวณอ่าวเบงกอลจดกับทะเลอาหรับ อยู่กึ่งกลางระหว่างตะวันตกและตะวันออก ทำให้ศรีลังกาอยู่บนเส้นทางการค้าของพ่อค้าทั้งจากยุโรปและเอเชีย โดยมีฐานะเป็นจุดพักเรือ ด้วยเหตุนี้ศรีลังกาจึงเป็นที่รู้จักดีของประเทศต่างๆ ในฐานะ ประเทศศูนย์กลางการค้าโลก (A Center of World Trade) มาตั้งแต่สมัยโบราณ¹ ลักษณะต่างๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วล้วนแต่ส่งผลต่อ ประวัติศาสตร์และการเมืองของศรีลังกาอย่างมาก ดังนี้

การที่อยู่ห่างจากอินเดียเพียง 22 ไมล์ ทำให้มีการติดต่อและอพยพระหว่างชาวศรีลังกา และอินเดีย โดยเฉพาะพวกทมิฬจากรัฐทมิฬนาฑูของอินเดียที่เดินทางเข้ามายังศรีลังกา ทั้งที่เข้ามาเพื่อการติดต่อค้าขาย การเข้ามาเป็นทหารรับจ้าง การย้ายถิ่นเพื่อชีวิตที่ดีกว่า และการเข้ามาเพื่อรุกรานในยามที่สถานภาพทางการเมืองของศรีลังกาอยู่ในภาวะอ่อนแอ เช่นการเข้ายึดเมืองอนูราธปุระของพระเจ้าเอฬาระ เป็นต้น แต่การที่มีลักษณะภูมิประเทศเป็นภูเขาสูงอยู่ตรงกลาง แล้วไล่ระดับลงไปทุกทิศทางของเกาะ ทำให้การเดินทางจากทางเหนือมายังตอนกลาง และตอนใต้ของเกาะเป็นไปอย่างยากลำบาก ดังนั้นเมื่อพวกทมิฬบุกโจมตี และสามารถยึดครองเมืองหลวงของพวกเขาได้แล้ว พวกสิงหลก็จะอพยพลี้ภัยไปยังดินแดนตอนกลางหรือตอนใต้ของเกาะ เพื่อทำการรวบรวมกำลังพล และกลับมาแย่งชิงเมืองหลวงคืนจากพวกทมิฬในภายหลัง สภาพภูมิประเทศเช่นนี้ไม่เพียงแต่ส่งผลดีต่อชาวสิงหลผู้ถูกรุกรานจากต่างชาติเท่านั้น แต่ยังส่งผลดีต่อพระพุทธศาสนาอีกด้วย กล่าวคือ ถึงแม้พวกสิงหลซึ่งนับถือพุทธศาสนา จะถูกรุกรานจากพวกทมิฬซึ่งนับถือศาสนาฮินดูมาแต่สมัยโบราณ และถูกรุกรานจากชาติตะวันตกหลายชาติในสมัยอาณานิคมก็ตาม พวกสิงหลยังสามารถรักษาวัฒนธรรมทางพุทธศาสนาไว้ได้ โดยเอาเมืองแคนดี้ (Kandy) ซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางของประเทศเป็นฐาน

¹Argus John Tresidder. (1960). *Ceylon An Introduction to the "Resplendent Land"*. p. 3

ที่มั่น ทำให้ความรู้ วัฒนธรรม และประเพณีต่างๆของพุทธศาสนายังสามารถดำรงอยู่ได้มาจนถึงปัจจุบัน

การมีที่ตั้งอยู่บนเส้นทางการค้าของโลก ทำให้ศรีลังกาเป็นที่รู้จักของประเทศต่างๆมากมาย มาตั้งแต่สมัยโบราณ เช่น กรีก โรมัน อาหรับ จีน โปรตุเกส และ ดัตช์ เป็นต้น ประเทศเหล่านี้รู้จักศรีลังกาในชื่อ ตาโปรปานะ (Taprobane) ซึ่งสันนิษฐานว่า เพี้ยนมาจาก ตัมพะปณณทวิป หมายถึง "ดินแดนแห่งคนมีฝ่ามือแดง" ตามชื่อที่ชาวสิงหลกลุ่มแรกที่อพยพมาใช้เรียกดินแดนนี้ นอกจากนี้ยังอยู่ในเส้นทางการค้าของประเทศต่างๆทั่วโลกแล้ว ศรีลังกายังเป็นประเทศที่มีปัจจัยภายในส่งเสริมให้เป็นที่รู้จักอีกด้วย ได้แก่การมีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ โดยเฉพาะเครื่องเทศและเพชรพลอย แม้ในปัจจุบัน ศรีลังกาก็ยังได้ชื่อว่าเป็นแหล่งของพลอยไพฑูริที่มีคุณภาพดีที่สุดในโลก นอกจากการเข้ามาเพื่อติดต่อค้าขายแล้ว สมัยต่อมาชาวตะวันตกหลายชาติได้พยายามเข้าแทรกแซงการเมืองภายในของศรีลังกา และถือโอกาสยึดครองประเทศในที่สุด

การตั้งรกรากของชาวสิงหลสมัยก่อนอนุราธปุระ

เดิมพวกสิงหลเป็นชาวอารยันที่อาศัยอยู่บริเวณตอนเหนือของอินเดีย ในบริเวณที่เป็นแค้วนเบงกอลในปัจจุบัน จากนั้น เมื่อ 483 ก่อนคริสต์ศักราช¹ ชาวอารยันกลุ่มนี้ นำโดยเจ้าชายวิชยะพร้อมด้วยบริวารอีก 700 คน อพยพจากอินเดียมาตั้งหลักแหล่งบนเกาะศรีลังกาโดยขึ้นฝั่งที่ตำบลตัมพะปณณ (Tambapanni) เมื่อเข้ามาแล้วเพื่อความมั่นคงของการตั้งถิ่นฐาน เจ้าชายวิชยะจึงทำการแต่งงานกับนางกุเวนิ (Kuweni) ธิดาของชนเผ่าท้องถิ่น หลังจากแต่งงานแล้วเจ้าชายและนางกุเวนิได้ร่วมกันกำจัดผู้นำท้องถิ่น แล้วตั้งตนเป็นเจ้าผู้ครองดินแดนตัมพะปณณ เมื่อทรงสร้างอาณาจักรของตนได้แล้ว เจ้าชายวิชยะทรงมีความต้องการที่จะขยายพระราชอำนาจ จึงได้สั่งให้ข้าราชการของพระองค์ แยกย้ายกันไปตั้งเมืองต่างๆ โดยเลือกเอาพื้นที่ใกล้เคียงกับบริเวณชายฝั่งของเกาะ ซึ่งบางพื้นที่ก็มีคนพื้นเมืองเดิมอาศัยอยู่ก่อนแล้ว ทำให้คนพวกนี้อพยพเข้าไปยังดินแดนตอนกลางของเกาะแทน แล้วทำการราชาภิเษกขึ้นเป็นเจ้าผู้ปกครองเกาะศรีลังกาอย่างเป็นทางการ โดยมีพระนามว่า "พระเจ้าวิชยะ"

¹E. F. C. Ludowyk. (1966). *The Modern History of Ceylon*. p. 3.

ภายหลังการราชาภิเษกของพระเจ้าวิชัยะ บรรดาเจ้าผู้ครองเมืองต่างๆในศรีลังกาต่างให้การยอมรับพระเจ้าวิชัยะ ในฐานะกษัตริย์ผู้ปกครองศรีลังกาทั้งหมด พระองค์ทรงครองราชย์อยู่ระหว่าง 543 – 505 ปีก่อนคริสต์ศักราช ทรงเป็นผู้สถาปนาราชวงศ์สิงหลขึ้น และได้รับยกย่องให้เป็นปฐมกษัตริย์แห่งศรีลังกาด้วย

เมื่อพระเจ้าวิชัยะสิ้นพระชนม์ เสนาบดี ชื่อ อุปติสสะ ได้รักษาราชการในตำแหน่งเจ้าเมืองเป็นเวลาหนึ่งปี จากนั้นเจ้าชายปัทมาสูเทวะ (Pandavasudeva) ซึ่งเป็นพระราชโอรสองค์ที่ 3 ของเจ้าชายสุมิตร และมีศักดิ์เป็นพระราชนัดดาของพระเจ้าวิชัยะ เสด็จมายังเกาะศรีลังกาพร้อมกับบริวารอีก 32 คน แล้วทำพิธีราชาภิเษกขึ้นเป็นกษัตริย์องค์ที่ 2 ของศรีลังกา มีพระนามว่า “พระเจ้าปัทมาสูเทวะ” ทรงครองราชย์ระหว่าง 504 – 474 ปีก่อนคริสต์ศักราช เมื่อพระเจ้าปัทมาสูเทวะสิ้นพระชนม์ พระราชโอรสองค์โต และองค์ที่สองของพระองค์ ได้แก่ เจ้าชาย”อภยะ”และ เจ้าชาย”ดิศราชกุมาร” ทรงครองราชย์สมบัติสืบต่อจากพระราชบิดา เป็นกษัตริย์องค์ที่ 3 และ 4 ของศรีลังกา ระหว่าง 474 – 438 ปีก่อนคริสต์ศักราช อันเป็นการสิ้นสุดประวัติศาสตร์ศรีลังกา สมัยก่อนอนุราชปุระ โดยสรุปแล้วการตั้งหลักแหล่งของชาวสิงหลนี้มีระยะเวลาทั้งสิ้น 105 ปี

สมัยอนุราชปุระ

ประวัติศาสตร์ศรีลังกาในสมัยนี้เริ่มต้นเมื่อเจ้าชาย”ปัทมาสูเทวะ” (Pandukabhaya) พระโอรสของเจ้าหญิง “จิตรุมารี” พระธิดาองค์ที่ 11 ของ พระเจ้าปัทมาสูเทวะ ทำการย้ายเมืองหลวงจากอุปติสสะคามไปยังเมืองอนุราชคาม แล้วให้เรียกชื่อเมืองหลวงแห่งใหม่นี้ว่า “อนุราชปุระ” (Anuradhapura) แล้วทำการราชาภิเษกเป็นปฐมกษัตริย์แห่งกรุงอนุราชปุระ และเป็นกษัตริย์องค์ที่ 4 ของศรีลังกา “พระนามว่าพระเจ้าปัทมาสูเทวะ” ภายในสมัยของพระองค์ อาณาจักรของชาวสิงหลมีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านการจัดระเบียบการปกครอง และการจัดการพลเรือน

ต่อมาในรัชสมัยของพระเจ้าเทวานัมปิยติสสะ กษัตริย์องค์ที่ 3 แห่งอนุราชปุระครองราชย์ระหว่าง ปีที่ 250 – 210 ก่อนคริสต์ศักราช และเป็นพระสหายของพระเจ้าอโศกมหาราช

พระเจ้าเทวานัมปิยติสสะ ทรงศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาอย่างมาก ได้อุทิศมหาเมฆวันอุทยานเป็นวัด เรียกว่า " วัดมหาวิหาร " ถวายแด่พระภิกษุสงฆ์ พระพุทธศาสนาเข้าสู่ลังกาในยุคนี้

เป็นพุทธศาสนาแบบเถรวาท พระมหินทเถระพระโอรสของพระเจ้าอโศกมหาราช ได้นำเอาพระไตรปิฎกและอรรถกถาไปสู่ลังกาด้วย

การเดินทางไปสู่ลังกาของพระมหินทเถระในครั้งนั้น นอกจากเป็นการเผยแผ่พระพุทธศาสนาแล้ว ยังถือว่าเป็นการปลูกฝังวัฒนธรรมของชาวลังกา เพราะท่านมิเพียงแต่นำเอาพระพุทธศาสนาไปเท่านั้น ท่านยังได้นำเอาอารยธรรม ศิลปกรรม สถาปัตยกรรม เข้าไปด้วย

การที่ศรีลังกาสามารถหันมาพัฒนาด้านพุทธศาสนาได้นั้น เป็นการแสดงว่าบ้านเมืองมีความสงบสุขจากสงครามอยู่พอควร ซึ่งเป็นผลมาจากสมัยพระเจ้าปัทมกุกายะนั่นเอง เพราะการที่พระเจ้าปัทมกุกายะทรงพัฒนา ทั้งด้านการปกครองและด้านพลเรือนนั้น ทำให้กรุงอนูราชปุระมีความสงบร่มเย็น และเข้มแข็งกว่าสมัยที่ผ่านมาอย่างมาก เห็นได้จากการครองราชย์ของกษัตริย์ 5 พระองค์แรก กรุงอนูราชปุระไม่มีผู้รุกรานเลย

การตั้งรกรากของทมิฬและบทบาททางการเมือง

เชื่อว่าพวกทมิฬมีความเกี่ยวข้องกับพวก ดรಾವิเดียน (Dravidian) ที่เคยมีอารยธรรมรุ่งเรืองอยู่บริเวณตอนเหนือของอินเดีย พวกทมิฬอพยพเข้ามายังศรีลังกาครั้งแรก ตรงกับรัชสมัยของพระเจ้าสุระติสสะ กษัตริย์องค์ที่ 6 ของกรุงอนูราชปุระ โดยชาวทมิฬ 2 คนพี่น้อง ชื่อ เสนะ (Sena) และ กุตติกะ (Guttika) เมื่อยึดอำนาจจากพระเจ้าสุระติสสะได้สำเร็จ จึงครองราชย์ร่วมกันเมื่อ 177 ปีก่อนคริสต์ศักราช และได้ถูกพระเจ้าอเสละ (Asela) ซึ่งเป็นพระอนุชาองค์ที่ 4 ของพระเจ้าเทวานัมปิยะติสสะ ซึ่งราชบัลลังก์กลับคืนมาได้เมื่อ 155 ปีก่อนคริสต์ศักราช รวมเป็นระยะเวลาทั้งสิ้น 22 ปี

พระเจ้าอเสละทรงครองราชย์บัลลังก์ต่อมาอีก 10 ปี ชาวทมิฬที่ขึ้นสูงจากอาณาจักรโจละ (Chola) ชื่อ เอลาระ (Elara) ได้ทำการรุกรานอาณาจักรอนูราชปุระอีกครั้ง และสามารถปลงพระชนม์พระเจ้าอเสละ แล้วตั้งตนเป็นกษัตริย์ครองกรุงอนูราชปุระ พระนามว่า พระเจ้าเอลาระ เมื่อ 145 ก่อนคริสต์ศักราช

เมื่อได้ครองราชย์แล้ว พระเจ้าเอลาระทรงอนุญาตให้เมืองต่างๆของศรีลังกาสามารถมีเจ้าผู้ครองนครของตนเองได้ แต่ต้องส่งเครื่องราชบรรณาการให้พระองค์ที่กรุงอนูราชปุระเป็นประจำทุกปีเพื่อแสดงความเคารพ และการยอมรับพระองค์ในฐานะเจ้าผู้ครองศรีลังกาทั้งหมด พระองค์ทรงเป็นที่ยอมรับว่าเป็นกษัตริย์ที่มีคุณธรรมสูงมากพระองค์หนึ่ง ทำให้พระองค์ได้รับการยกย่องจากชาวสิงหลเป็นอย่างมาก ดังข้อความที่ปรากฏในคัมภีร์มหาวงศ์ตอนหนึ่งว่า “พระองค์ทรงแขวนระฆัง

ไว้เหนือพระแท่นบรรทม มีเชือกโยงจากพระแท่นไปยังประตูเมือง ไว้สำหรับผู้ที่ได้รับความเดือดร้อน มาร้องเรียนต่อพระองค์”¹ ข้อสังเกตประการหนึ่งของการที่ชาวสิงหลให้การยกย่องพระเจ้าเอลาระอย่างมาก อาจเป็นเพราะถึงแม้พระองค์เป็นชาวทมิฬที่นับถือศาสนาฮินดู แต่เมื่ออยู่ในพระราชอำนาจแล้ว พระองค์ทรงให้การอุปถัมภ์พระพุทธศาสนาเป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม ถึงแม้จะยึดครองอำนาจกรุงอนูราธปุระได้สำเร็จ เป็นที่ยอมรับของเจ้าเมืองสิงหลส่วนมาก การที่พระเจ้าเอลาระเป็นชาวทมิฬ ทำให้มีชาวสิงหลบางพวก ไม่ยอมรับพระองค์ในฐานะกษัตริย์ เช่น อาณาจักรโรหนะที่อยู่ทางตอนใต้ของเกาะ และ อาณาจักรเกลานियะที่อยู่ทางตะวันตกของเกาะ ทั้งสองอาณาจักรล้วนประกาศตัวอย่างชัดเจนว่าเป็นอิสระจากพระเจ้าเอลาระ

การที่เป็นอิสระจากอนูราธปุระทำให้ทั้งสองอาณาจักรมีบทบาทอย่างมากในการโค่นล้มอำนาจของพระเจ้าเอลาระ และนับเป็นการกอบกู้เอกราชของชาวสิงหลด้วย กล่าวคือ พระเจ้ากากวัณณะติสสะ กษัตริย์แห่งเมืองโรหนะ ได้ทรงปลุกฝังให้เจ้าชายคามนีและเจ้าชายติสสะ พระโอรสทั้งสองของพระองค์ ที่เกิดกับเจ้าหญิงเทวีพระราชธิดาจากเมืองเกลานियะ มีความเกลียดชังชาวทมิฬที่เข้ามารุกรานศรีลังกาตั้งแต่มิตรพระเยาว์ และเมื่อทั้งสองพระองค์เจริญวัยขึ้น พระเจ้ากากวัณณะติสสะ ได้ทรงจัดเตรียมไพร่พลเพื่อบุกตีกรุงอนูราธปุระ แต่เนื่องจากเป็นเมืองเล็กไพร่พลที่เตรียมได้ จึงมีจำนวนน้อยกว่ากองกำลังของพระเจ้าเอลาระอยู่มาก ทำให้พระเจ้ากากวัณณะติสสะยังไม่อนุญาตให้พระโอรสของพระองค์ยกทัพไปตีกรุงอนูราธปุระ แต่ด้วยเหตุที่เจ้าชายคามนีทรงได้รับการปลุกฝังให้เกลียดชังชาวทมิฬมาเป็นเวลานาน จึงไม่ฟังคำทัดทานของพระราชบิดา ถึงขั้นทำการประณามว่าพระราชบิดาเป็นคนชั่วช้า เป็นเหตุให้เจ้าชายคามนีถูกจำขัง และได้พระนามใหม่ว่า “เจ้าชายทุฏฐคามนี” (Dutthagamani) จากนั้น เมื่อพระเจ้ากากวัณณะติสสะสิ้นพระชนม์ เจ้าชายทุฏฐคามนี ได้เสด็จขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์แห่งเมืองโรหนะ พระนามว่า “พระเจ้าทุฏฐคามนี” แต่เนื่องจากพระองค์มีพระราชหฤทัยตั้งมั่นที่จะขับไล่ชาวทมิฬออกจากศรีลังกา ภายหลังการครองราชย์ไม่นานพระองค์ก็มอบราชบัลลังก์เมืองโรหนะให้แก่พระอนุชา คือ เจ้าชายติสสะ แล้วพระองค์ก็ทำการยกทัพเพื่อขับไล่พวกทมิฬที่กรุงอนูราธปุระแทน

การที่พระองค์เป็นกษัตริย์เมืองเล็ก มีกองกำลังน้อยกว่าของพระเจ้าเอลาระอยู่มาก พระเจ้าทุฏฐคามนี จึงใช้อุบายในการเพิ่มขนาดของกองทัพสองประการ ได้แก่ การปลุกฝังค่านิยมรัก

¹มทวาส. พงษาวดารลังกาทวีป เล่ม 2. หน้า 419 – 420.

ชาติให้เกิดขึ้นแก่ชาวสิงหล ให้มีความเข้าใจว่าพวกตนเป็นเจ้าของประเทศ ส่วนพวกทมิฬเป็นชาวต่างชาติที่เข้ามาบูรณ และการนำเอาพระพุทธศาสนาเป็นเครื่องมือในการรวมพลังให้เกิดความฮึกเหิม พร้อมทั้งเป็นกำลังใจให้แก่ไพร่พลด้วย ดังที่พระองค์ได้ประกาศว่า “การทำสงครามครั้งนี้เพื่อกู้พระพุทธศาสนาให้พ้นจากการปกครองของต่างชาติ”¹ และ “พระองค์ไม่ได้ทำสงครามเพราะต้องการเป็นกษัตริย์ แต่ทำเพราะเป็นภาระหน้าที่ในการปกป้องพระพุทธศาสนา”² เป็นต้น

ผลของการใช้อุบายดังกล่าว มีพระภิกษุจำนวนมากลี้ภัยจากสมณะเพศ เพื่อเข้าร่วมกองทัพของพระเจ้าทัญญูคามนี บางรูปแม้ไม่ได้ทำการศึก แต่ก็เข้าร่วมเดินทางไปพร้อมกับกองทัพเพื่อเป็นขวัญและกำลังใจแก่กำลังพลด้วย เมื่อมีกำลังพลเพิ่มมากขึ้นพระเจ้าทัญญูคามนีเคลื่อนกำลังพลเข้าประชิดกำแพงเมืองของกรุงอนูราชปุระ แล้วสามารถบุกเข้าภายในเขตเมืองได้อย่างรวดเร็ว จากนั้นพระเจ้าทัญญูคามนีได้ทำการยุทธหัตถีตัวต่อตัวกับพระเจ้าเอลาระ ที่สุดพระเจ้าทัญญูคามนีสามารถสังหารพระเจ้าเอลาระได้สำเร็จเมื่อ ปีที่ 101 ก่อนคริสต์ศักราช โดยสรุปแล้วพระเจ้าเอลาระสามารถปกครองอนูราชปุระได้ 44 ปี

พระเจ้าทัญญูคามนีสวรรคตเมื่อ 77 ปีก่อนคริสต์ศักราช จากนั้นกรุงอนูราชปุระได้ถูกปกครองโดยกษัตริย์ราชวงศ์สิงหลอีก 5 พระองค์³ จนกระทั่งเข้าสู่สมัยของพระเจ้าวัฏฏคามนี (Vattagamani) พระโอรสองค์ที่ 4 ของพระเจ้าทัญญูคามนี ขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์ของกรุงอนูราชปุระ เมื่อ 43 ปีก่อนคริสต์ศักราช ชาวทมิฬชื่อ पुलหัตถ์ ได้ทำการรุกรานอาณาจักรอนูราชปุระและสามารถสถาปนาตนเป็นกษัตริย์ มีพระนามว่า พระเจ้าปุลหัตถ์ ปกครองนานถึง 13 ปี (43 – 29 ปีก่อนคริสต์ศักราช) สถานการณ์ในช่วงนี้ มีความคล้ายคลึงกับช่วงที่พระเจ้าเอลาระปกครองอย่างมากสองประการ คือ ประการแรก การที่พระเจ้าปุลหัตถ์เป็นชาวทมิฬ ทำให้ชาวสิงหลบางพวกไม่ยอมรับและตั้งตนเป็นอิสระจากพระองค์ โดยเฉพาะเมืองมลายะ (Malaya) ทางใต้ของเกาะที่พระเจ้าวัฏฏคามนีเดินทางหลบหนีเพื่อช่องสุมกำลังกลับมาชิงอำนาจคืน จากนั้นปีที่ 29 ก่อนคริสต์ศักราช พระเจ้าวัฏฏคามนีได้ทำการยกทัพกลับมาชิงพระราชบัลลังก์คืนจากชาวทมิฬได้สำเร็จ แล้วเสด็จขึ้น

¹ปิยนาด (นิโคธา) บุนนาค. เล่มเดิม. หน้า 69.

²ลังกาภุมาร. วรรณิพระสงฆ์ศรีลังกาเล่นการเมือง. หน้า 29.

³สุภัทรรติศ ดิศกุล มจ. (2511). เทียวเมืองลังกา. หน้า 104.

ครองราชย์อีกครั้ง ประการที่สอง ในช่วงที่พระเจ้าวัฏฏคามนีหลบหนีอยู่นั้นได้รับความช่วยเหลือจาก พระภิกษุในพุทธศาสนาอย่างมาก

ภายหลังการสิ้นพระชนม์ของพระเจ้าวัฏฏคามนีเมื่อ 17 ปีก่อนคริสต์ศักราช กรุงอนุราชปุระได้ถูกปกครองโดยกษัตริย์ราชวงศ์สิงหลต่อมาอีก 39 พระองค์¹ ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าว ประวัติศาสตร์ของศรีลังกา เน้นการเล่าเรื่องเกี่ยวกับพุทธศาสนาเป็นส่วนใหญ่ ทำให้เรื่องราวเกี่ยวกับการเมืองจึงถูกลดบทบาทไป จนกระทั่ง ค.ศ. 433 พวกทมิฬจากอินเดียได้ทำการรุกรานศรีลังกาอีกครั้ง และสามารถปกครองกรุงอนุราชปุระในฐานะกษัตริย์ได้ถึง 5 พระองค์ เป็นเวลานาน 27 ปี (ค.ศ. 433 - 460)

ช่วงที่กรุงอนุราชปุระ ยังปกครองโดยชาวทมิฬอยู่นั้น กลุ่มผู้นำชาวสิงหลได้ทำการหลบหนีเพื่อไปซ่อนตัวที่เมืองโรหนะ พร้อมทั้งเลือกผู้ที่มีความสามารถทำหน้าที่นำทัพเพื่อกลับไปชิงอำนาจคืนจากพวกทมิฬ ชื่อ ธาตุเสนะ (Dhatusena) ซึ่งเป็นคนที่มีความสามารถอย่างมาก ภายใต้การนำทัพของกองทัพสิงหลสามารถขับไล่พวกทมิฬออกไปได้สำเร็จ ส่วนธาตุเสนะก็ตั้งตนเป็นกษัตริย์ปกครองกรุงอนุราชปุระพระนามว่า “พระเจ้าธาตุเสนะ” ครองราชย์ระหว่าง ค.ศ. 450 – 478 ภายหลังการสิ้นพระชนม์ กรุงอนุราชปุระถูกปกครองโดยกษัตริย์ชาวสิงหลอีกหลายพระองค์ จนกระทั่งช่วงปลายในรัชสมัยของพระเจ้าเสนะที่ 1 (ค.ศ. 831 - 851) พวกทมิฬในศรีลังกาได้ให้ความช่วยเหลือพวกปาดนทยะ (Pandyas) ซึ่งมีถิ่นอาศัยอยู่ที่อินเดียตอนใต้ ให้เข้ามารุกรานเมืองอนุราชปุระ จนทำให้เมืองที่เคยสวยงามถูกทำลายอย่างหนัก ทำให้พระเจ้าเสนะที่ 1 ต้องย้ายที่ประทับไปยังเมืองโปโลนนารูวะ ส่งผลให้เมืองโปโลนนารูวะมีความเจริญรุ่งเรืองอย่างมาก

ค.ศ. 1017 – 1070 พวกโจละจากทางตอนใต้ของอินเดีย ได้บุกรุกอาณาจักรโปโลนนารูวะ แล้วเปลี่ยนชื่อเป็นชนนาดปุระมีฐานะเป็นมณฑลหนึ่งของอาณาจักรโจละ อิทธิพลของพวกโจละซึ่งเป็นผู้ปกครอง ทำให้ประชาชนบางส่วนของศรีลังกา ได้เปลี่ยนไปนับถือฮินดูตามพวกโจละ อีกทั้งมีวัฒนธรรมและพิธีกรรมบางอย่างของฮินดู เข้ามามีบทบาทในพระพุทธศาสนาด้วย เช่น พระภิกษุเริ่มคำนึงถึงชั้นวรรณะ ประชาชนและภิกษุให้ความสนใจภาษาสันสกฤตมากขึ้น เป็นต้น จากนั้น ค.ศ. 1070 พระเจ้าวิชัยพาหุได้รวบรวมกำลังพลชาวสิงหลจากอาณาจักรโรหนะ เข้าโจมตีพวกโจละ

¹ สุภัทรดิศ ดิศกุล มจ. (2511). *เล่มเดิม*. หน้า 105 - 109.

และสามารถยึดเอาเมืองโปโลนนารูวะ กลับคืนเป็นของพวกเขาสิงหลได้สำเร็จ แล้วเปลี่ยนชื่อกลับเป็นโปโลนนารูวะ และเป็นเมืองหลวงของราชธานีของชาวสิงหลอย่างเดิม

ค.ศ. 1114 เมื่อพระเจ้าวิชยะพาหุ สิ้นพระชนม์ลง ศรีลังกาได้เข้าสู่ภาวะแห่งความวุ่นวายของการแย่งชิงราชสมบัติระหว่างพวกสิงหลเอง ทำให้ศรีลังกาถูกแบ่งออกเป็นสี่เขตได้แก่ รชรรฐะ (Rajarata) หรือ ราชารัฐ เป็นรัฐของกษัตริย์มีเมืองหลวงอยู่ที่โปโลนนารูวะ มยรรฐะ (Mayarata) หรือ รัฐทางใต้ และสองส่วนสุดท้ายเป็นการแบ่งอาณาจักรโรหนะออกเป็นสองส่วน ทั้งสี่เขตการปกครองมีการทำสงครามระหว่างกันอยู่เป็นระยะ จนกระทั่งพระเจ้าปรกรมพาหุที่ 1 โอรสของพระเจ้ามานาภารนะแห่งโรหนะ สามารถปราบปรามเจ้าผู้ครองเขตทั้งสามของศรีลังกาได้สำเร็จ แล้วครองราชย์อยู่ที่เมืองโปโลนนารูวะทำให้ศรีลังกาปกครองโดยกษัตริย์องค์เดียวอีกครั้งหนึ่ง

ใน ค.ศ. 1186 ศรีลังกาทกอยู่ในภาวะของการแย่งชิงราชสมบัติทั้งจากเชื้อพระวงศ์สิงหลเอง และจากเชื้อพระวงศ์ของพวกทมิฬจากอินเดีย เป็นผลให้บ้านเมืองวุ่นวายหลายสิบปี ตกอยู่ในภาวะเสื่อมโทรมอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน และพวกทมิฬยังสามารถยึดครองดินแดนจaffna เป็นอาณาจักรของพวกทมิฬขึ้นได้และมีอายุยาวนานถึง 150 ปี

ศรีลังกาสัมัยอาณานิคม

ศรีลังกาภายใต้การปกครองของโปรตุเกส (ค.ศ. 1505 – 1658)

โปรตุเกสอยู่ในฐานะเจ้าอาณานิคมของศรีลังกา ระหว่าง ค.ศ. 1505 – 1658 โดยมีอาณาเขตของการปกครองที่สำคัญ ได้แก่อาณาจักรโกตเต (Kotte) ตั้งอยู่ชายฝั่งทางตะวันตกของเกาะ ซึ่งตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของโปรตุเกสตั้งแต่ตอนต้นของการเป็นเจ้าอาณานิคม และอาณาจักรจaffna (Jaffna) ตั้งอยู่บริเวณตอนเหนือของเกาะ ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของโปรตุเกสเมื่อ ค.ศ. 1591

ด้วยเหตุที่โปรตุเกสมีจุดมุ่งหมายทางการค้า เมื่อสามารถควบคุมอาณาจักรทั้งสองของศรีลังกาภายใต้แล้ว โปรตุเกสจึงไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมืองภายในของศรีลังกา ไม่เปลี่ยนแปลงกฎหมาย และไม่นำกรอบแนวคิดด้านการบริหารจัดการทางการเมือง แบบโปรตุเกสมาใช้กับศรีลังกา¹ ซึ่งการที่โปรตุเกสไม่เข้าไปควบคุมการเมืองภายในของศรีลังกานั้น ภายใต้การปกครองของโปรตุเกส ศรีลังกาจึงมีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองการปกครองน้อยมาก แต่อย่างไรก็ตาม ใน

¹G. C. Mendis. (1957). *Ceylon Today and Yesterday*. p. 51.

ฐานะของการเป็นเจ้าของอาณานิคม โปรตุเกสได้เข้าไปมีอำนาจเหนือผู้ปกครองเมืองต่างๆของศรีลังกา ที่แยกตัวออกมาเมื่อตอนปลายสมัยไปโลนนารูวะ โดยเฉพาะอาณาจักรโกตเต และอาณาจักรจาฟฟี่นา ซึ่งส่งผลต่อศรีลังกาสามประการได้แก่¹ ประการแรก ทำให้เมืองต่างๆที่เคยมีความสำคัญในอดีต ลดความสำคัญและหมดอำนาจในที่สุด เช่น อาณาจักรโรหะนะ และ อาณาจักรราชรัฐ (Rajarata) เป็นต้น ประการที่สอง ทำให้ศรีลังกามีเมืองที่สำคัญสามเมือง คือ โกตเต จาฟฟี่นา และ แคนดี้ (Kandy) ประการที่สาม เกิดการแบ่งแยกระหว่างอาณาจักรของชาวทมิฬ และชาวสิงหลอย่างชัดเจน คือ อาณาจักร โกตเตและแคนดี้ เป็นของชาวสิงหล ส่วนอาณาจักรจาฟฟี่นาเป็นของชาวทมิฬ

แม้โปรตุเกสยึดครองศรีลังกาโดยมีเป้าหมายหลักคือ ผลประโยชน์ทางการค้า แต่การที่มีอิทธิพลเหนือศรีลังกานาน 153 ปี ได้ทำให้ชาวศรีลังการับเอาวัฒนธรรมบางอย่างของโปรตุเกสมาใช้เป็นของตัวเอง เช่น การใช้ภาษาโปรตุเกสเรียกชื่อสิ่งต่างๆ อาทิ ชุ่มหน้าต่างของบ้าน เรียกว่า “Jenera” หรือการใช้อุปกรณ์ตกแต่งบ้านแบบโปรตุเกส เป็นต้น

ความสำคัญอีกประการหนึ่งของช่วงที่ศรีลังกาอยู่ภายใต้การปกครองของโปรตุเกสนี้คือการที่โปรตุเกสได้นำศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก เข้ามาเผยแพร่ในศรีลังกา ทำให้ประชาชนชาวศรีลังกาจำนวนมาก เปลี่ยนไปนับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก แทนศาสนาที่ตนนับถืออยู่เดิม² นอกจากนี้ยังมีการสร้างศาสนสถานทางศาสนาคริสต์ เช่น โบสถ์ และโรงเรียนสอนศาสนาหลายแห่ง มีการทำลายศาสนสถาน ศาสนวัตถุ และ โบราณสถานของพุทธศาสนา ทำให้พุทธศาสนากลับเสื่อมถอยลง จนถึงกับนิมนต์พระสงฆ์จากประเทศพม่า มาให้การอุปสมบทแก่กุลบุตรชาวลังกา

ข้อควรสังเกตสำหรับการปกครองของโปรตุเกส คือ โปรตุเกสไม่มีนโยบายแบ่งแยกประชาชนศรีลังกาตามเชื้อชาติ ไม่ควบคุมการเมืองภายในโดยตรงแต่เข้าควบคุมผู้ปกครองอาณาจักรแทน

¹ *Ibid.*

² ประทุมพร เหล่าวานิช. (2511). *นโยบายต่างประเทศลังกา*. หน้า 13.

ศรีลังกาภายใต้การปกครองของฮอลันดา (ค.ศ. 1658 – 1796)

หลังจากยึดครองอาณาจักรโกตเตและจาฟฟิनाได้อย่างสมบูรณ์แล้ว โปรตุเกสได้พยายามอย่างยิ่งที่จะเข้ายึดอาณาจักรแคนดี ซึ่งเป็นอาณาจักรใหญ่แห่งสุดท้ายของเกาะศรีลังกาให้ได้โดยเร็ว ด้วยเหตุนี้กษัตริย์แห่งเมืองแคนดีซึ่งต้องการรักษาความเป็นอิสระของตนไว้ จึงได้ขอความช่วยเหลือจากฮอลันดา ซึ่งขณะนั้นเป็นชาติที่เริ่มมีบทบาทความสำคัญทางการค้าในภูมิภาคเอเชียแทนที่โปรตุเกสแล้ว

ฮอลันดาเริ่มเข้ามาทำการติดต่อค้าขายกับอาณาจักรแคนดี โดยมีเมืองศูนย์กลางอยู่ที่เมืองปัตตาเวียในหมู่เกาะชวา เมื่อเข้ามาทำการติดต่อค้าขายกับอาณาจักรแคนดีแล้ว ด้วยเหตุที่เป็นชาวยุโรป มีกองทัพที่ทรงประสิทธิภาพ กษัตริย์แคนดีจึงได้ทำสัญญากับฮอลันดาให้ขับไล่โปรตุเกสออกจากเกาะศรีลังกา ดังนั้น ค.ศ. 1656 ฮอลันดาเริ่มทำการขับไล่โปรตุเกสโดยการยึดเมืองโคลอมโบ หลังจากนั้นอีกสองปีฮอลันดาก็สามารถขับไล่โปรตุเกสออกจากศรีลังกาได้หมด เมื่อสามารถขับไล่โปรตุเกสแล้วฮอลันดาได้แสดงความต้องการที่แท้จริง โดยการยึดเอาพื้นที่ซึ่งเคยอยู่ภายใต้การปกครองของโปรตุเกสมาเป็นของตน

ฮอลันดาปกครองศรีลังกาในนามของบริษัทอินเดียตะวันออกของฮอลันดา โดยการส่งกำลังทหารเข้าควบคุมในเขตที่ตนสามารถยึดได้ โดยการส่งนายทหารระดับสูงเข้ามายังศรีลังกาเพื่อทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองเรียกตำแหน่งนี้ว่า “ข้าหลวงทหาร” (Military Governor) มีการจัดระเบียบรูปแบบการปกครองใหม่ คือ แบ่งเขตการปกครองภายใต้ฮอลันดาออกเป็น 3 เขตหรือ 3 แคว้น¹ ได้แก่ แคว้นกอล (Galle) โคลอมโบ (Colombo) และจาฟฟินา (Jaffna)

ความสำคัญของช่วงที่ศรีลังกาอยู่ภายใต้การปกครองของฮอลันดา คือการที่ฮอลันดา นำการปกครองแบบฮอลันดาบางประการมาใช้กับศรีลังกาด้วย ได้แก่ การแบ่งการปกครองออกเป็นกระทรวง (Department) ใช้ผู้ปฏิบัติงานส่วนใหญ่เป็นชนพื้นเมือง และได้นำเอาประเพณีของชาวหมิฬาร่างเป็นกฎหมายด้วย²

นอกจากการนำรูปแบบการปกครองและกฎหมายแบบใหม่มาใช้กับศรีลังกาแล้ว ฮอลันดาได้นำศาสนาคริสต์นิกาย “ดัตช์ใหม่” (Dutch Reformed Church) มาเผยแพร่ในศรีลังกา ซึ่ง

¹ประทุมพร เหล่าวานิช. (2511). เด่มเดิม. หน้า 14.

²อ้างแล้ว.

ศาสนาคริสต์นิกายใหม่นี้ ได้เข้าไปมีบทบาทแทนที่นิกายโรมันคาทอลิก ที่โปรตุเกสนำเข้ามาเผยแพร่ และทำให้สถานการณ์พุทธศาสนาในขณะนั้น ได้เสื่อมลงอย่างมาก

จากนั้นปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 อำนาจของฮอลันดาได้เสื่อมถอยลงอย่างมาก ทำให้อังกฤษที่เริ่มมีอำนาจมากขึ้นในขณะนั้น เข้ามาเป็นผู้มีอำนาจแทนที่ฮอลันดา แล้วสามารถเข้าปกครองศรีลังกาแทนฮอลันดาในที่สุด โดยสรุปแล้วฮอลันดาสามารถปกครองศรีลังกา ระหว่าง ค.ศ. 1658 – 1796 รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 138 ปี

ข้อสังเกตของช่วงที่ศรีลังกาทกอยู่ภายใต้การปกครองของฮอลันดา คือเป็นช่วงที่มีการนำรูปแบบการปกครองและกฎหมายแบบฮอลันดามาปรับใช้กับชนพื้นเมือง และฮอลันดาไม่สามารถยึดครองอาณาจักรแคนดีได้เช่นเดียวกับโปรตุเกส

ศรีลังกาภายใต้การปกครองของอังกฤษ

ด้วยเหตุผลเรื่องที่ตั้งที่อยู่ระหว่างทวีปเอเชียและยุโรป ทำให้ศรีลังกาเป็นที่สนใจของอังกฤษอย่างมาก ดังนั้นขณะที่อำนาจทางการทหารของฮอลันดากำลังเสื่อมลงช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 อังกฤษซึ่งมีศูนย์กลางการปกครองอยู่ที่เมืองมัทราสของอินเดีย ก็มีความประสงค์ที่จะเข้ายึดครองศรีลังกาแทนฮอลันดา เพื่อเพิ่มพูนอำนาจทางการทหารของตนในทวีปเอเชีย

ตั้งแต่ ค.ศ. 1763 อังกฤษได้เข้าติดต่อกับกษัตริย์แห่งเมืองแคนดีซึ่งเป็นอิสระจากฮอลันดา จากนั้น ค.ศ. 1782 อังกฤษได้ส่งกองทัพเรือเข้าจู่โจมศรีลังกาโดยการยึดเมืองตรินโคมาลี (Trincomalee) เป็นฐานที่มั่นบนเกาะศรีลังกา ซึ่งการที่อังกฤษเลือกยึดเมืองตรินโคมาลีเป็นฐานที่มั่นนี้ หากพิจารณาจากเหตุผลทางภูมิศาสตร์จะพบว่า เดิมอังกฤษมีศูนย์กลางการอยู่ที่เมืองมัทราสซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของอินเดีย ทำให้สามารถควบคุม่านน้ำฝั่งตะวันตกได้ง่าย แต่ไม่สะดวกสำหรับการขยายอิทธิพลฝั่งตะวันออก ส่วนเมืองตรินโคมาลีตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของศรีลังกา เมื่อยึดได้เมืองนี้การขยายอิทธิพลของอังกฤษด้านตะวันออกก็สะดวกขึ้น

ช่วงที่อังกฤษยึดครองตรินโคมาลีได้นั้น เป็นช่วงเดียวกับที่ฮอลันดากำลังพยายามอย่างหนักที่จะตีเมืองแคนดีให้ได้ ดังนั้นกษัตริย์แคนดีจึงเข้าขอความช่วยเหลือจากอังกฤษให้ช่วยรบกับฮอลันดา โดยมุ่งหวังให้อังกฤษขับไล่ฮอลันดาออกจากศรีลังกา แล้วให้ศรีลังกาปกครองตนเอง แต่เมื่อขับไล่ฮอลันดาออกไปได้หมด อังกฤษได้ทำการยึดดินแดนต่างๆของศรีลังกาเป็นของตนเอง โดยเฉพาะเมืองที่เคยอยู่ภายใต้การปกครองของฮอลันดา เช่น โคลอมโบ และจาฟฟนา เป็นต้น

ในช่วงต้นอังกฤษปกครองศรีลังกาในนามของบริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษ (British East India Company) โดยมีข้าหลวงประจำอยู่ที่เมืองมัทราส ส่วนการปกครองท้องถิ่นนั้น อังกฤษกระทำภายใต้ข้าหลวงทหาร และนำเอาประชาชนอินเดียที่ได้รับการศึกษาแบบอังกฤษ มาปฏิบัติงานในหลายตำแหน่ง¹ อันเป็นการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครองเดิมของศรีลังกา ผู้บริหารทั้งชาวอังกฤษและชาวอินเดียต่างขอร้องรัฐบาลอังกฤษ สร้างความไม่พอใจให้แก่ชาวศรีลังกาอย่างมาก ดังนั้น ค.ศ. 1798 รัฐบาลอังกฤษจึงมีคำสั่งให้บริษัทอินเดียตะวันออกยุติหน้าที่บริหารทั้งหมด แล้วรัฐบาลอังกฤษได้เข้าทำหน้าที่บริหารโดยตรงทันที² เมื่อเข้ามาบริหารจัดการเองแล้ว รัฐบาลอังกฤษได้สนับสนุนให้ชาวศรีลังกาทำการเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจ โดยเฉพาะ ชา และ อปเชย ซึ่งเป็นพืชที่สร้างรายได้เป็นอย่างดีในสมัยนั้น ด้วยเหตุนี้รัฐบาลอังกฤษจึงนำแรงงานชาวทมิฬจากรัฐทมิฬนาฑูของอินเดียเข้ามาเพื่อเป็นแรงงานในไร่ชา ด้วยเหตุที่ชาวทมิฬเหล่านี้มีค่าแรงถูกกว่าชาวสิงหล ซึ่งการดำเนินนโยบายนำเข้าแรงงานจากอินเดียนี้ ทำให้ชาวทมิฬจากรัฐทมิฬนาฑูจำนวนมากเดินทางเข้ามายังศรีลังกา

อย่างไรก็ดี ถึงแม้อังกฤษจะมีอิทธิพลมากในศรีลังกาแล้ว อีกทั้งรัฐบาลอังกฤษจะเป็นผู้ทำหน้าที่การบริหารเอง อังกฤษก็ยังไม่สามารถยึดครองศรีลังกาทั้งประเทศได้ กระทั่ง ค.ศ. 1815 พระเจ้าสิริวิกรมราชสีหะ (ค.ศ. 1798 - 1895)³ กษัตริย์องค์สุดท้ายของเมืองแคนดีได้ทำการรบกับอังกฤษจนพ่ายแพ้ในที่สุด ทำให้การปกครองโดยระบอบกษัตริย์ของศรีลังกาลิ้นสุดลง และอังกฤษสามารถยึดครองศรีลังกาได้ทั้งประเทศตั้งแต่นั้นมา

รัฐบาลอังกฤษได้แสดงให้เห็นถึงความต้องการบริหารและปกครองศรีลังกาอย่างจริงจัง มิใช่เพียงแต่เป็นเมืองท่าเพื่อหาผลประโยชน์ทางการค้าเหมือนโปรตุเกสและฮอลันดา ดังนั้น นับแต่สามารถเข้าปกครองศรีลังกาได้อย่างสมบูรณ์ รัฐบาลอังกฤษได้มีนโยบายสนับสนุนให้เจ้าหน้าที่ของอังกฤษที่ปฏิบัติงานในศรีลังกา สนใจศึกษาภาษาของชนพื้นเมืองชาวศรีลังกา โดยการให้รางวัลตอบแทนสำหรับผู้ที่สามารถอ่านเขียนภาษาของชนพื้นเมืองได้ แต่นโยบายนี้ก็กลับไม่ได้ผลเท่าที่ควร จากนั้น ค.ศ. 1822 รัฐบาลจึงออกกฎหมายให้เจ้าหน้าที่ของอังกฤษทุกคนเรียนภาษาของชนพื้นเมืองศรีลังกา

¹ประทุมพร เหล่าวานิช. (2511). *เล่มเดิม*. หน้า 15.

²E. F. C. Ludowyk. (1966). *op. cit.* pp. 25 – 27.

³สุภัทรดิศ ดิศกุล. มจ. (2511). *เล่มเดิม*. หน้า 127.

โดยสามารถเลือกระหว่างภาษาสิงหล หรือ ภาษาทมิฬ ภาษาใดภาษาหนึ่ง หรือเลือกเรียนทั้งสองภาษาก็ได้ เมื่อสำเร็จการเรียนแล้วเจ้าหน้าที่เหล่านั้นจะต้องทำการสอบเพื่อเลื่อนตำแหน่ง โดยการสอบ เขียน อ่าน และ พูด ภาษาที่ตนเรียนมาให้ได้ระดับเดียวกับเจ้าของภาษา ซึ่งหากไม่สามารถทำได้ก็จะไม่สามารถเลื่อนชั้น¹ จนกระทั่ง ค.ศ. 1832 รัฐบาลอังกฤษจึงได้ออกกฎที่เข้มงวดมากขึ้น คือ กำหนดให้ผู้ที่ปฏิบัติงานในศรีลังกาหากต้องการมีตำแหน่งสูง หรือต้องการเลื่อนชั้น จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ทั้งภาษาทมิฬและภาษาสิงหลในระดับดีเยี่ยมเท่านั้น²

ถึงแม้จะให้ความสำคัญกับการศึกษาชนพื้นเมืองอย่างมาก แต่การที่อังกฤษปกครองศรีลังกาโดยมีฐานะเป็นเพียงแคว้นหนึ่งของอินเดีย (British India) ทำให้ชาวศรีลังกาเกิดความไม่พอใจ เพราะชาวศรีลังกาคิดว่าตนเป็นอิสระจากอินเดียมานานแล้ว ชาวศรีลังกาจึงทำการเรียกร้องต่ออังกฤษให้ปรับปรุงรูปแบบและสถานะของศรีลังกาใหม่ ดังนั้นเพื่อให้สามารถบริหารงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นค.ศ. 1829 อังกฤษจึงส่งคณะผู้สังเกตการณ์มายังศรีลังกา โดยมีบุคคลสำคัญสองคน ได้แก่ พันตรี วิลเลียม โคลบรูค (William Colebrooke) นายทหารประจำกองทัพของอังกฤษ และ นายชาลส์ คาเมรอน (Charles Cameron) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมาย คณะทำงานของ พันตรี วิลเลียม โคลบรูค และ นายชาลส์ คาเมรอน ได้ทำการศึกษาปัญหาในแต่ละด้านของศรีลังกา เป็นเวลานานสามปี จึงได้เสนอรายงานต่อรัฐบาลอังกฤษ ใน ค.ศ. 1832 ซึ่งมีเนื้อหาหลักว่าด้วยเรื่องการบริหาร การปกครอง และพัฒนาการด้านต่างๆของศรีลังกา โดยเน้นไปที่การดำเนิรวิธีการทำงาน และการดำเนินนโยบายของรัฐบาลอาณานิคม ว่ามีการใช้นโยบายในการปกครองที่ผิดพลาด เป็นเหตุให้รัฐบาลสูญเสียงบประมาณโดยสิ้นเปลือง ไปกับการจ่ายเงินค่าจ้างรายเดือนของข้าราชการ รัฐบาลให้สิทธิแก่ประชาชนชาวศรีลังกาไม่เท่าเทียมกัน เช่นให้สิทธิในการถือครองที่ดินแก่ชนบางกลุ่มในเขตเมืองแคนดี้ เป็นต้น และด้วยเหตุที่มีหัวหน้าชุดทำการศึกษาค้นคว้าที่สำคัญสองคนดังกล่าวจึงให้ชื่อรายงานชิ้นนี้ว่า “รายงานของ โคลบรูค และ คาเมรอน” “The Colebrooke – Cameron Reports” ซึ่งจากการศึกษาของคณะทำงานชุดนี้เป็นเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญแก่ศรีลังกา ดังนี้

1. มีสภานิติบัญญัติ (Legislative Council) ทำหน้าที่หลักในการให้คำปรึกษา

¹Lennox A. Mills. (1964). *Ceylon Under British Rule 1795 – 1932*. p. 60.

²*Ibid.*

ในการปกครองแก่ข้าหลวงใหญ่ (Governor) เท่านั้น เพราะถึงแม้สามารถร่างกฎหมายเสนอต่อสภาได้ หากถูกยับยั้งโดยข้าหลวงใหญ่กฎหมายก็ต้องตกไป สภานิติบัญญัติในช่วงแรกนี้ มีสมาชิกทั้งหมด 15 คน ประกอบด้วยผู้ที่เป็นข้าราชการชั้นสูง ที่ได้รับการเลือกจากข้าหลวงใหญ่ 9 คน และจากประชาชนทั่วไปที่ส่วนมากเป็นเจ้าของที่ดิน หรือไม่ก็เป็นพ่อค้าที่มีอิทธิพล อีก 6 คน

2. มีสภาบริหาร (Executive Council) สภานี้มีหน้าที่หลักในการรับรายงานที่ได้จากการประชุม การออกกฎหมาย หรือการตัดสินใจดำเนินการด้านต่างๆ ที่ได้รับจากข้าหลวงใหญ่ แล้วส่งต่อไปให้คณะรัฐมนตรี ที่กรุงลอนดอนประเทศอังกฤษ ในช่วงนี้สภาบริหารประกอบด้วยข้าราชการทั้งที่เป็นพลเรือนและทหาร ซึ่งต้องเป็นชาวอังกฤษเท่านั้น

3. มีการแบ่งเขตการปกครองศรีลังกาออกเป็น 5 เขต ดังนี้

เขตภาคเหนือ ประกอบด้วย จาฟฟนา แมนนาร์ (Mannar) วานนิ (Wanni) และดินแดนของอาณาจักรแคนดีในส่วนที่เป็น นูวารากาลาวิยะ (Nuwarakalawiya)

เขตภาคใต้ ประกอบด้วย กอลล์ (Galle) ตันกาลา (Tangalla) มาทาระ (Matara) ฮัมบันโททะ (Hambuntota) อุวะ ตอนล่าง (Lower Uva) วิลัส (Welasse) และดินแดนของอาณาจักรแคนดีในส่วนที่เป็น สัฟฟรากัม (Saffragam)

เขตภาคตะวันออก ประกอบด้วย ตรินโคมาลี (Trincomali) บัตติกาเลา (Buttigaloe) บินเทน (Bintene) และดินแดนของอาณาจักรแคนดีในส่วนที่เป็น ตามันกาตุวะ (Tamankaduwa)

เขตภาคตะวันตก ประกอบด้วย โคลอมโบ (Colombo) ชิลอว์ (Chilaw) ปัตตะลัม (Puttalam) และ บูลัตกัมเม ตอนล่าง (Lower Bulatgamme)

เขตภาคกลาง ประกอบด้วย ดินแดนของอาณาจักรแคนดีในส่วนที่เหลือทั้งหมด

4. มีการปรับลดเงินเดือนของข้าราชการหลายตำแหน่ง ที่สำคัญ ได้แก่ ปรับลดเงินเดือนของ เฮอร์คิวทิก (The Treasurer) จาก 2,000 ปอนด์ เป็น 1,500 ปอนด์ ปรับลดเงินเดือนของ เจ้าหน้าที่ศุลกากร (Collector of Customs) จาก 1,574 ปอนด์ เหลือเพียง 1,000 ปอนด์ เท่านั้น

ทั้งสี่ข้อถึงแม้สร้างความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองการปกครองของศรีลังกาอย่างมาก แต่เมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่า อังกฤษยังไม่ได้มีความจริงใจที่จะให้อำนาจในการบริหารตัวเองแก่ศรีลังกา ดังนั้น ค.ศ. 1908 ประชาชนศรีลังกาจึงได้ทำการเรียกร้องให้ผู้ปกครองชาวอังกฤษ ให้อำนาจในการปกครองตนเองมากขึ้น โดยเสนอให้มีการปรับปรุงการเลือกสมาชิกสภานิติบัญญัติด้วยวิธีใหม่

คือให้เลือกสมาชิกของสภาโดยการเลือกตั้งจากตัวแทนของแต่ละเขต แทนการแต่งตั้งจากเชื้อชาติ หรือการเลือกจากผู้ที่ป็นข้าราชการระดับสูง ทำให้ ค.ศ. 1912 รัฐบาลอังกฤษออกระเบียบใหม่ให้ สภานิติบัญญัติ มีสมาชิกที่มาจากเลือกตั้ง 4 คน อีก 11 คน ยังมาจากการแต่งตั้งเช่นเดิม

การที่อังกฤษให้การศึกษาระบบอังกฤษแก่ประชาชนชาวศรีลังกานั้น ทำให้ชาวศรีลังกามี ความเชื่อมั่นว่า อังกฤษไม่ได้มีจุดประสงค์ที่จะหาผลประโยชน์จากศรีลังกาเพียงอย่างเดียว ยังมี ความต้องการให้ชาวศรีลังกามีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นด้วย ทำให้ชาวศรีลังกาเชื่อว่า การดำเนินการตาม แนวทางประชาธิปไตย จะช่วยทำให้อังกฤษให้สิทธิในการปกครองตนเองมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ ใน ค.ศ. 1917 ชาวศรีลังกาที่ได้รับการศึกษาแบบอังกฤษซึ่งเป็นชาวทมิฬ ได้ตั้งพรรคการเมืองพรรคแรกของ ศรีลังกาขึ้น ชื่อ พรรคซีลอน เนชันแนล คองเกรส (Ceylon National Congress) ก่อตั้งขึ้นโดยมี เป้าหมายเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลอังกฤษ ให้สิทธิในการปกครองตนเองแก่ศรีลังกามากขึ้น ส่งผลให้ ค.ศ. 1924 อังกฤษได้ทำการแก้ไขรัฐธรรมนูญของศรีลังกาอีกครั้ง โดยยอมให้สมาชิกครึ่งหนึ่งของ สภานิติบัญญัติมาจากการเลือกตั้ง โดยมีกฎเกณฑ์ว่าผู้ที่มีสิทธิ์รับเลือกตั้ง จะต้องเป็นผู้ที่มีสัญชาติ อังกฤษเท่านั้น การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ นับว่าเป็นจุดสำคัญต่อการเมืองศรีลังกาอย่างมาก เพราะทำ ให้ชาวศรีลังกาเห็นว่าการเรียกร้อง ด้วยวิธีการทางประชาธิปไตย สามารถนำความสำเร็จมาสู่ ศรีลังกาได้

ถึงแม้จะได้รับสิทธิในการปกครองตนเองมากกว่าที่ผ่านมา แต่ชาวศรีลังกาส่วนมากยังมี ความไม่พอใจอยู่ เพราะผลจากการปรับปรุงรัฐธรรมนูญ ค.ศ. 1924 ปรากฏว่า มีชาวศรีลังกาเพียง ร้อยละ 4 ของประชากรเท่านั้น ที่สามารถเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติ และมีสิทธิทางการเมืองของ ประเทศ¹ ทำให้ชาวศรีลังกาส่วนใหญ่ที่รู้สึกว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรม ยังคงทำการเรียกร้องต่อ รัฐบาลอังกฤษต่อไปอีก ส่งผลให้ ค.ศ. 1927 รัฐบาลอังกฤษจึงได้ส่งคณะกรรมการอีกชุดมายังศรี ลังกาอีกครั้ง เพื่อทำการตรวจสอบและหาทางออกให้แก่ปัญหานี้ คณะกรรมการชุดนี้มีหัวหน้าชุด คือ เอิร์ล แห่ง โดโนมอร์ (Earl of Donoughmore) จึงถูกเรียกชื่อว่า “คณะกรรมการโดโนมอร์ (Donoughmore Commission)” คณะทำงานชุดนี้ใช้เวลาในการศึกษาปัญหาต่างๆเป็นเวลา 4 ปี จึงได้เสนอรายงานต่อรัฐบาลอังกฤษ จนทำให้ศรีลังกาประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ใน ค.ศ. 1931 โดยให้ชื่อว่า “รัฐธรรมนูญโดโนมอร์” ซึ่งมีใจความสำคัญดังนี้

¹ประทุมพร เหล่าวานิช. (2511). *เล่มเดิม*. หน้า 18.

1. ให้สิทธิเลือกตั้งทั่วไปแก่ประชาชนชาวศรีลังกาทั้งชายและหญิง ที่มีอายุเกินกว่า 21 ปี ขึ้นไป
2. ปรับปรุงสภานิติบัญญัติ คือ ให้เรียกว่า State Council และเพิ่มจำนวนสมาชิก จาก 15 คน เป็น 58 คน ซึ่งเป็นการเลือกตั้ง 50 คน และแต่งตั้ง 8 คน ซึ่งให้เลือกตั้งร่วมกันทุกเชื้อชาติ ไม่แยกเชื้อชาติเหมือนก่อน
3. ให้มีคณะกรรมการบริหาร เรียกว่า Board of Ministers ประกอบด้วยรัฐมนตรี ซึ่งอยู่ในตำแหน่งประธานกรรมการแห่งสภานิติบัญญัติด้วย 7 คน และข้าราชการชาวอังกฤษอีก 3 คน รวมเป็น 10 คน

เมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับนี้แล้ว ปรากฏว่าการเปลี่ยนแปลงกฎข้อบังคับเกี่ยวกับสภานิติบัญญัติ ที่ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกโดยการคิดเป็นประชากรศรีลังกาทั้งหมด ไม่แบ่งแยกเลือกตั้งตามเชื้อชาติ สร้างความไม่พอใจอย่างมากให้แก่ชาวทมิฬ เนื่องจากเป็นพวกที่มีจำนวนประชากรน้อยกว่าชาวสิงหล จึงกังวลว่าจะถูกพวกสิงหลจำกัดสิทธิทางการเมืองที่เคยได้รับ แต่ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎข้อบังคับดังกล่าวได้เลย

อย่างไรก็ดี การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองนับแต่ การเดินทางมาของ วินเลียม โคลบรูค และชาร์ล คาเมรอน เมื่อ ค.ศ. 1832 จนกระทั่งการปรับปรุงรัฐธรรมนูญฉบับโดโนมอร์ ใน ค.ศ. 1931 นี้ ได้สร้างความรู้สึกเชื่อมั่นให้แก่ชาวศรีลังกาทั้งชาวสิงหล และชาวทมิฬ ว่าวิธีการเรียกร้องและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย สามารถช่วยให้ประชาชนศรีลังกาได้สิทธิในการปกครองตนเองมากขึ้น ดังนั้นบรรดาชนชั้นกลางที่ส่วนมากได้รับการศึกษาแบบอังกฤษ จึงได้รวมตัวกันตั้งพรรคการเมืองขึ้นหลายพรรค เช่น

1. พรรคซีลอน เนชั่นนอล คองเกรส (Ceylon National Congress) หรือ CNC ก่อตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1917 โดยชาวทมิฬ ชื่อเซอร์โพนนามบาลัม อรุณชัลัม (Sir Ponnambalam Arunchalum) เป็นพรรคการเมืองพรรคแรกของศรีลังกา มีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือเรียกร้องต่ออังกฤษ ให้มอบสิทธิในการปกครองตนเองมากขึ้น
2. พรรคลังกา समा समाจ (Lanka Sama Samaj Party) หรือ LSSP ก่อตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1935 โดยชาวสิงหล ชื่อ ดร. เอ็น. เอ็ม. เปเรรา (Dr.N.M. Perera) และกลุ่มของผู้ที่ได้ไปศึกษาที่ประเทศอังกฤษ จุดมุ่งหมายของพรรคนี้ คือเป็นพรรคที่มีแนวความคิดแบบมาร์กซิสต์ และเป็น

พรรคการเมืองพรรคแรกของชาวสิงหล ดังนั้นสำหรับชาวสิงหลแล้ว พรรคลังกา समा समाຈ จึงถือเป็นพรรคการเมืองพรรคแรกของศรีลังกาด้วย¹

3. พรรคกรรมกร (Labour Party) หรือ LP ก่อตั้งขึ้นโดย นาย เอ.อี. กูเนสิงห์ (A.E. Goonesinghe)

4. พรรคทมิฬ คองเกรส (Tamil Congress) หรือ TC เป็นพรรคที่ก่อตั้งขึ้นโดยชาวทมิฬ และมีจุดมุ่งหมายเพื่อเรียกร้องสิทธิประโยชน์ด้านต่างๆให้แก่ชาวทมิฬ

5. พรรคสิงหล มหา สภา (Sinhala Maha Sabha) หรือ SMS ก่อตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1937 โดยชาวศรีลังกาเชื้อสายสิงหล ชื่อ บันดาราไนเยก ซึ่งภายหลังได้เป็นนายกรัฐมนตรีของศรีลังกาด้วย เมื่อพิจารณาการตั้งพรรคการเมืองทั้ง 5 พรรคของชาวศรีลังกาจะพบว่า ประชาชนชาวศรีลังกามีการแบ่งแยกกลุ่มของประชาชน โดยการจำแนกตามเชื้อชาติเป็นหลัก โดยเฉพาะการแบ่งแยกระหว่างชาวทมิฬและชาวสิงหล ซึ่งทั้งสองกลุ่มมองเห็นความสำคัญของการเรียกร้องตามแบบประชาธิปไตย เป็นเชื้อชาติที่ตั้งพรรคการเมืองจำนวนมากที่สุดในศรีลังกา และเป็นพวกที่ขัดแย้งกันอย่างรุนแรงในภายหลังด้วย

อย่างไรก็ตาม อังกฤษให้ความสำคัญกับการปกครองประชากรชาวสิงหลที่อาศัยในเขตเมืองแคนดีมากกว่าเขตอื่น เนื่องจากชาวสิงหลที่อาศัยในเมืองแคนดีนี้ ยังเป็นกลุ่มที่คงความมีอิทธิพลเหนือดินแดนแห่งนี้อยู่มาก โดยการเป็นเจ้าของที่ดินเกือบทั้งหมดของอาณาจักรแคนดี ซึ่งเป็นการสืบทอดอำนาจโดยการยึดสิทธิแต่กำเนิด ที่ดินเหล่านี้ส่วนมากเป็นที่ดินที่ใช้เพื่อการเพาะปลูกพืชเกษตรกรรม ซึ่งสร้างรายได้จำนวนมาก แต่การที่ชาวสิงหลเป็นเจ้าของที่ดินอยู่ ทำให้รัฐบาลอังกฤษไม่สามารถเข้าไปจัดเก็บภาษีที่มาจากที่ดินของชาวสิงหลได้ ทำให้ชาวสิงหลพวกนี้สามารถนำเงินไปพัฒนาจนเข้มแข็งขึ้นมาระดับหนึ่ง

สาเหตุสำคัญอีกข้อหนึ่งที่ทำให้เกิดความเข้มแข็งแก่ชาวสิงหลในแคนดีนั้น ได้แก่ความเข้มแข็งของพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาประจำชาติของศรีลังกามาเนิ่นนานปีแล้ว เพราะถึงแม้การที่ศรีลังกาต้องตกเป็นประเทศอาณานิคมของโปรตุเกส และ ฮอลันดานานถึงสามศตวรรษ ได้ทำให้อิทธิพลของพุทธศาสนาบริเวณชายฝั่ง ลดความสำคัญลงไปอย่างมาก แต่ความอิทธิพลของพุทธศาสนาในเขตเมืองแคนดีนั้นยังเข้มแข็งอยู่มาก

¹The Lanka Samasamaja Party (LSSP) 1935 ? 2007. (2012). (Online).

สถานการณ์เช่นนี้ทำให้รัฐบาลอังกฤษรู้ว่า หากปล่อยให้ชาวสิงหลและศาสนาพุทธมีอิทธิพลในศรีลังกาต่อไป อังกฤษจะไม่สามารถปกครองศรีลังกาได้อย่างราบรื่น ดังนั้น วันที่ 2 มีนาคม ค.ศ. 1815 รัฐบาลอังกฤษจึงได้ทำข้อตกลงเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา โดยมีใจความสำคัญว่า “การดำเนินการใดๆทางพุทธศาสนา หากมีความเกี่ยวข้องกับชนกลุ่มใหญ่ โดยเฉพาะเป็นการดำเนินการในฐานะศาสนาประจำชาติ ต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลอังกฤษก่อนจึงจะกระทำได้”¹ หลังจากการประกาศใช้ข้อตกลงข้อนี้ ได้เกิดไม่พอใจอย่างมากจากชาวสิงหลผู้ที่นับถือศาสนาพุทธ จนเป็นเหตุให้เกิดการต่อต้านโดยใช้การกำลัง จากชาวสิงหลพุทธในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1818 ซึ่งการใช้กำลังต่อต้านของชาวสิงหลครั้งนี้ทำให้รัฐบาลอังกฤษแน่ใจว่า การให้สิทธิพิเศษแก่ชนชั้นสูงชาวสิงหลนั้น เป็นภัยต่อการปกครองอย่างยิ่ง จึงอ้างว่าการให้สิทธิพิเศษแก่ศาสนาพุทธ พระสงฆ์ และวัด เป็นการสร้างความเหลื่อมล้ำทางศาสนา ทำให้อังกฤษเปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครองของเมืองแคนดี้ โดยการลดทอนอำนาจของเจ้าหน้าที่รัฐซึ่งส่วนมากเป็นพวกเชื้อพระวงศ์และขุนนางเก่า ให้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของตัวแทนจากรัฐบาลอังกฤษอย่างเข้มงวด

ผลจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ทำให้รัฐบาลอังกฤษสามารถปกครองศรีลังกาในฐานะอาณานิคมได้อย่างสะดวกเรียบร้อยชั่วระยะเวลาหนึ่ง จนกระทั่ง ค.ศ. 1848 ได้เกิดการใช้กำลังเข้าต่อต้านการปกครองจากชาวสิงหลพุทธอีกครั้ง ซึ่งครั้งนี้ทำโดยความร่วมมือของพระสงฆ์ในพุทธศาสนา ด้วยเหตุที่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นหลังจากเหตุการณ์สงบมานานถึง 30 ปี ทำให้รัฐบาลอังกฤษต้องทำการตรวจสอบถึงที่มาที่แท้จริง พร้อมทั้งหาทางออกให้แก่กรณีนี้อย่างเร่งด่วน เป็นเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงวิธีการคัดเลือกชนพื้นเมืองเข้าเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งเดิมเลือกจากตระกูลชนชั้นสูงเป็นการเลือกที่ความสามารถแทน ซึ่งทำให้อังกฤษสามารถปกครองศรีลังกาได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกครั้ง

อย่างไรก็ตาม เพื่อเป็นการจำกัดอำนาจทางการเมืองของชาวสิงหลที่เป็นประชากรส่วนมาก ที่ได้สร้างความวุ่นวายให้แก่อังกฤษอยู่เป็นระยะ และเพื่อทำให้ปกครองได้ง่ายขึ้น อังกฤษได้นำนโยบายที่มีลักษณะแบ่งแยกและปกครอง (Divine and Rule) มาใช้กับศรีลังกา ซึ่งแนวคิดหลักของนโยบายนี้ คือการให้การสนับสนุนแก่ชนกลุ่มน้อยที่สามารถคานอำนาจของประชากรกลุ่มใหญ่ของประเทศที่เป็นอาณานิคม ซึ่งอังกฤษเลือกที่จะให้การสนับสนุนแก่ชาวทมิฬ

¹Lennox A. Mills. (1964). *op. cit.* p. 125.

ซึ่งเป็นชนชาติที่มีจำนวนประชากรมากเป็นอันดับสอง คือมีประมาณร้อยละ 12.5 ของประชากรทั้งประเทศ

ดังนั้นเพื่อเพิ่มจำนวนชาวทมิฬ นับแต่ ค.ศ. 1843 รัฐบาลอังกฤษได้นำเข้าชาวทมิฬจากรัฐทมิฬนาฑูประเทศอินเดีย เพื่อเข้ามาเป็นแรงงานในไร่ชาไร่กาแฟและสวนยางพารา โดยมีเหตุผลว่า ชาวทมิฬมีค่าจ้างถูกกว่าและแข็งแรงกว่าชาวสิงหล ทำให้ชาวทมิฬจำนวนมากจากอพยพจากรัฐทมิฬนาฑูมายังศรีลังกา ซึ่งมีการคาดว่่านับแต่ ค.ศ. 1843 – 1859 มีชาวทมิฬอพยพเข้ามายังศรีลังกาทั้งสิ้น 903,557คน¹

นอกจากนี้แล้วอังกฤษยังได้ให้การสนับสนุนด้านศึกษาแก่ชาวทมิฬมากกว่าสิงหล เห็นได้จากจำนวนสถานศึกษาที่อังกฤษสร้างนั้น ในเขตजाฟฟนามีมากกว่าที่ใดๆในศรีลังกา การที่ได้รับการสนับสนุนทางการศึกษาจากอังกฤษนั้น ส่งผลดีต่อชาวทมิฬอย่างมาก เพราะเป็นการสร้างโอกาสให้ชาวทมิฬได้ขึ้นมาเป็นชนชั้นนำของประเทศ ทั้งในด้านการเมืองและการศึกษา ทำให้ในสมัยปกครองของอังกฤษอัตราส่วนของชาวทมิฬที่มีการศึกษาดี เป็นข้าราชการ และอาชีพที่มีความสำคัญมีเกียรติ เช่น แพทย์และนักกฎหมายนั้น มีจำนวนมากกว่าชาวสิงหล นอกจากนั้นแล้วมหาวิทยาลัย Ceylon University College มหาวิทยาลัยแห่งแรก และพรรค Ceylon National Congress พรรคการเมืองพรรคแรกของศรีลังกา ยังก็ตั้งโดย เซอร์ โพนน์มกล่า อรุณชะล่ำ ชาวศรีลังกาที่มีเชื้อสายทมิฬอีกด้วย

¹พัฒนาพงศ์ ประคัลพงค์. (2531). ศรีลังกา ใน เอเชียรายปี. หน้า 204.

บทที่ 3

ความขัดแย้งระหว่างชนชาติทมิฬและสิงหลในศรีลังกา

(ค.ศ. 1948 – 1983)

ศรีลังกามีจำนวนประชากรทั้งหมดประมาณ 19.4 ล้านคน¹ ในจำนวนนี้ชาวสิงหล (Sinhalese) เป็นกลุ่มที่มีประชากรมากที่สุดประมาณร้อยละ 74 รองลงมาได้แก่พวกทมิฬ (Tamil) ที่มีประชากรประมาณร้อยละ 18 พวกมัวร์มีจำนวนมากเป็นอันดับสามมีจำนวนประมาณร้อยละ 7 ที่เหลือคือพวกเบอร์เกอร์ (Burghers) สืบเชื้อสายมาจากเจ้าอาณานิคม ทั้งโปรตุเกส ดัตช์ และอังกฤษ พวกยูเรเชีย (Eurasia) พวกที่มีเชื้อสายมาเลย์ และพวกเวททะ (Vedda) ในจำนวนทั้งหมดนี้ ศรีลังกามีปัญหาความขัดแย้งทางชาติพันธุ์ระหว่างชนชาติสิงหล ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีประชากรมากที่สุดในประเทศ และชนชาติทมิฬซึ่งเป็นกลุ่มที่มีจำนวนประชากรมากเป็นอันดับสอง ซึ่งกรณีความขัดแย้งระหว่างชนชาติทมิฬและสิงหลนี้ มีทั้งความพยายามในการเจรจาเพื่อยุติปัญหา การใช้กำลังระหว่างกัน และยังเป็นปัญหาที่ทำให้เกิดสงครามกลางเมืองระหว่างกลุ่มทมิฬอีแลมและรัฐบาลศรีลังกาที่ยาวนานถึง 26 ปี ทำให้ได้รับความสนใจจากนักวิชาการอย่างมาก ซึ่งนักวิชาการแต่ละท่านก็มีความเห็นต่อปัญหาเชื้อชาติของศรีลังกา ทั้งในลักษณะที่คล้ายคลึงตามและลักษณะที่แตกต่างกัน เช่น

ศาสตราจารย์ อโศกา บันดาราเก (Prof. Asoka Bandarage) แห่งมหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ (Georgetown University) ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างทมิฬและสิงหลในศรีลังกา ว่าปัญหาความขัดแย้งระหว่างทมิฬและสิงหลในศรีลังกาตั้งแต่ได้รับเอกราชนั้น เป็นปัญหาที่เกิดจากความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลกลางของศรีลังกา และกลุ่มทมิฬอีแลม โดยตรง เป็นปัญหาความขัดแย้งที่มีลักษณะเด่นสามประการ ได้แก่ การก่อการร้าย ปัญหาเชื้อชาติ และเศรษฐกิจและการเมือง ส่วนประเด็นที่มาของปัญหานั้น ศาสตราจารย์ บันดาราเก ได้ให้ความเห็นว่า

---

¹ข้อมูลกระทรวงการต่างประเทศของศรีลังกา ค.ศ. 2008. ออนไลน์.

ความแตกต่างของระยะเวลาที่สิงหลและทมิฬเข้ามาตั้งหลักแหล่งยังศรีลังกา ที่ห่างกันมากกว่าร้อยปี เป็นประเด็นที่ส่งผลมากที่สุด¹

ศาสตราจารย์ เบเนดิกต์ แอนเดอร์สัน (Prof. Benedict Anderson) แห่งมหาวิทยาลัยคอร์เนลล์ (Cornell University)² ให้ความเห็นว่าชาวสิงหลเมื่ออพยพเข้ามายังศรีลังกาแล้ว ได้สร้างประเพณีและวัฒนธรรมของพวกเขาขึ้นเอง แล้วได้มีการใช้สืบทอดกันมาเรื่อยๆจนมีความแข็งแกร่งทำให้ชาวสิงหลรุ่นต่อมามีความรู้สึกว่าศรีลังกาเป็นประเทศของชาวสิงหลเท่านั้น ส่วนชาวทมิฬซึ่งเป็นชนชาติที่มีความแตกต่างจากชาวสิงหลเกือบทุกด้านนั้น เมื่ออพยพเข้ามายังศรีลังกาได้นำวัฒนธรรมของพวกเขาไปด้วย และได้มีการยึดถือปฏิบัติสืบทอดกันอย่างเหนียวแน่นโดยชาวทมิฬรุ่นหลัง ทำให้ชาวทมิฬกล่าวว่าดินแดนศรีลังกาบริเวณที่มีชาวทมิฬเป็นประชากรส่วนใหญ่ นั้น เป็นดินแดนบ้านเกิดเมืองนอนของชาวทมิฬ ด้วยเหตุนี้เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้นหลังได้รับเอกราช จึงเป็นความขัดแย้งที่รุนแรงและไม่สามารถยุติด้วยการเจรจา³

ศาสตราจารย์ เรมอนด์ ซี. ทาราส (Prof. Raymond C. Taras) แห่งมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด (Stanford University) และ ราจาท กันกุลลี (Rajat Ganguly) อาจารย์จากมหาวิทยาลัยเมอร์ดอค (Murdoch University) ให้ความเห็นว่า ปัญหาระหว่างทมิฬและสิงหลในศรีลังกา นั้น เป็นความขัดแย้งที่มีพื้นฐานสำคัญมาจากความแตกต่างระหว่างทมิฬและสิงหลเอง โดยเฉพาะความแตกต่างด้านภาษา ศาสนา และประเพณีต่างๆ เป็นปัญหาทางเชื้อชาติที่มีลักษณะเฉพาะตัว เช่น พระสงฆ์ในศาสนาพุทธมีอิทธิพลต่อความขัดแย้งและการเมืองของประเทศ แนวคิดเรื่องสิทธิมนุษยชนถูกนำมาใช้ประโยชน์โดยฝ่ายกบฏ เป็นต้น นอกจากนี้ เรมอนด์ ซี. ทาราส และ ราจาท กันกุลลี ได้ทำการแบ่งช่วงเวลาของความขัดแย้งออกเป็นสามช่วง ดังนี้ ช่วงที่ 1 ตั้งแต่คณะกรรมการชัลเบอริ์ถึงการได้รับเอกราช ค.ศ. 1832 – 1948 ช่วงที่ 2 นับแต่ได้รับเอกราชจนถึงการจลาจล ค.ศ. 1983 และช่วงที่ 3 หลังการจลาจล ค.ศ. 1983 จนถึงสิ้นสุดความขัดแย้ง ค.ศ. 2009⁴

¹Asoka Bandarage. (2009). *The Separatist Conflict in Sri Lanka*. pp. 1 – 10.

²Benedict Anderson. (2012). (Online).

³Asoka Bandarage. (2009). *op. cit.* p. 10.

⁴Raymond C. Taras; & Rajat Gunguly. (2010). *Understanding Ethnic Conflict*. pp. 178 – 201.

จากกาธ พี. เสนารัตตเน (Jagath P. Senaratne) ให้ความเห็นเกี่ยวกับประเด็นความขัดแย้งว่า ช่วงเวลาที่มีความสำคัญที่สุดของปัญหาเชื้อชาติทมิฬและสิงหลคือช่วงเวลา 13 ปี ระหว่าง ค.ศ. 1977 – 1990 และยังคงกล่าวว่าการแทรกแซงของอินเดีย ได้แบ่งช่วง ค.ศ. 1977 – 1990 ออกเป็นสามระยะที่มีความแตกต่างกัน ได้แก่ระยะที่หนึ่ง ค.ศ. 1977 – 1983 เป็นช่วงที่รัฐบาลศรีลังกาต้องต่อสู้กับกลุ่มทมิฬหลายกลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มมีฐานะเป็นกลุ่มผู้เรียกร้องชาวทมิฬเท่าเทียมกัน ได้แก่ กลุ่ม TELO กลุ่ม PLOTE กลุ่ม EPRLF¹ และ กลุ่ม LTTE ระยะที่สอง ค.ศ. 1983 – 1987 เป็นระยะที่กลุ่ม LTTE เริ่มปฏิบัติการโดยใช้กำลังกับรัฐบาลศรีลังกา จนกลายเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลเหนือทมิฬกลุ่มอื่น ระยะที่สาม ค.ศ. 1987 – 1990 กลุ่มทมิฬอีแลม ประกาศแยกตัวเป็นรัฐอิสระ จนทำให้เกิดการปะทะกันอย่างรุนแรงระหว่างกลุ่มกบฏและรัฐบาลศรีลังกา ทำให้รัฐบาลอินเดียเข้าแทรกแซงกิจการภายในของศรีลังกา โดยใช้กรณีความขัดแย้งเป็นข้ออ้าง ทำให้กลุ่มทมิฬอีแลมใช้กำลังจู่โจมรัฐบาลศรีลังกา น้อยลงและหันไปต่อต้านกองกำลังของอินเดียเป็นหลัก¹

จากความเห็นของนักวิชาการที่กล่าวมาจะพบว่า แต่ละท่านให้ทรรศนะเกี่ยวกับปัญหาความขัดแย้งระหว่างทมิฬและสิงหลที่คล้ายตามกันว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งระหว่างทมิฬและสิงหลขึ้นนั้น สาเหตุหนึ่งเป็นเพราะชนชาติทมิฬและชนชาติสิงหลมีความแตกต่างกันอยู่มากนั่นเอง

---

¹Tamil Eelam Liberation Organization (TELO) ผู้นำของกลุ่ม คือ ศรี สะบารัตนาม (Sri Sabaratnam) กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มั่นนโยบายขัดแย้งกับ LTTE มากที่สุด เพราะต้องการเป็นผู้นำของทมิฬแทน LTTE แต่ไม่สำเร็จ นอกจากนี้ยังเป็นต้นเหตุของการลอบสังหาร ราจีฟ คานธี ด้วย

People's Liberation Organization of Tamil Eelam (PLOTE) มีค่ายฝึกตั้งอยู่รัฐทมิฬนาฑูของอินเดีย ผู้นำของกลุ่ม คือ อูมา มาหะซวารัน (Uma Maheswaran) เป็นกลุ่มที่มีแนวคิดไม่เห็นด้วยกับการใช้ความรุนแรง โดยให้เหตุผลว่า จะนำมาซึ่งการตอบโต้ด้วยกำลังเสมอ กลุ่มนี้มีแนวคิดเอนเอียงทางฝ่าย คอมมิวนิสต์

Eelam People's Revolutionary Liberation Front (EPRLF) แยกตัวจากกลุ่ม LTTE และ TELO มีบทบาทในช่วงที่อินเดียเข้าแทรกแซง ค.ศ. 1987 – 1990

¹Jagath P. Senaratne. (1997). *Political Violence in Sri Lanka 1977 – 1990*. pp. 33 – 157.

ความแตกต่างระหว่างทมิฬและสิงหล

ทั้งชนชาติทมิฬและสิงหลล้วนแต่เป็นชนชาติที่มีถิ่นกำเนิดจากประเทศอินเดียเช่นเดียวกัน คือพวกสิงหลนั้นสันนิษฐานว่า มีถิ่นกำเนิดบริเวณภาคเหนือของอินเดีย ในส่วนที่เป็นแคว้นเบงกอล ปัจจุบัน และพวกทมิฬสันนิษฐานว่าเป็นพวกที่มีความเกี่ยวข้องกับพวกดราวิเดียน (Dravidian) ซึ่งเคยมีอารยธรรมรุ่งเรืองอยู่บริเวณลุ่มแม่น้ำสินธุเมื่อ 5,000 ปีก่อน ชาวทมิฬและสิงหลเดินทางเข้ามาตั้งถิ่นฐานยังศรีลังกาในระยะเวลาใกล้เคียงกัน ชาวสิงหลเดินทางมายังเกาะศรีลังกาเมื่อ 483 ปีก่อนคริสตศักราช¹ ส่วนชาวทมิฬนั้นเดินทางมาศรีลังกาเพื่ออุกรานชาวสิงหลเมื่อ 145 ปีก่อนคริสตศักราช อย่างไรก็ตามถึงแม้จะมีถิ่นกำเนิดจากอินเดียเหมือนกัน แต่ชนชาติทมิฬและสิงหลเป็นชนชาติที่มีความแตกต่างกันที่มองเห็นได้ชัดเจนอยู่หลายประการ เช่นชาวทมิฬใช้ภาษาทมิฬชาวสิงหลใช้ภาษาสิงหล ชาวทมิฬเป็นชนชาติที่มีขนาดรูปร่างเล็ก ตัวเตี้ย มีผิวสีดำ จมูกแบน และผมหยิก ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากชาวทมิฬเป็นกลุ่มที่มีความใกล้ชิดกับพวกดราวิเดียน ทำให้มีลักษณะเช่นเดียวกับชนเผ่าดราวิเดียนด้วย ส่วนชาวสิงหลนั้นเดิมเป็นชาวอารยันที่เมื่อเข้ามาตั้งถิ่นฐานยังศรีลังกา แล้วได้แต่งงานกับพวกเวทชะซึ่งเป็นชนพื้นเมืองของศรีลังกา ดังนั้นพวกนี้จึงมีลักษณะใกล้เคียงกับพวกอารยัน เช่นตัวสูงกว่า และผิวขาวกว่าพวกทมิฬ เป็นต้น นอกจากความแตกต่างของภาษาและลักษณะทางร่างกายแล้ว ความแตกต่างที่นับว่ามีผลต่อปัญหาความขัดแย้งอย่างมาก ได้แก่ ด้านศาสนาที่นับถือ และด้านแนวความคิด

ด้านการนับถือศาสนา

ชาวทมิฬที่อาศัยในศรีลังกานับถือศาสนาฮินดู (Hinduism) ซึ่งยึดถือกันเป็นศาสนาประจำกลุ่มมาตั้งแต่ครั้งที่อาศัยอยู่ในประเทศอินเดีย มีลักษณะสำคัญคือ เป็นศาสนาที่กำเนิดจากพวกอารยัน หรือ อินโด - ยูโรเปียน (Indo - European) เป็นศาสนาที่พัฒนามาจากศาสนาพราหมณ์เกิดขึ้นเมื่อประมาณ 600 - 480 ปีก่อนคริสต์ศักราช มีหลักความเชื่อของศาสนา ว่าทุกชีวิตเกิดขึ้นเพื่อให้วิญญาณมาสถิตอยู่ วิญญาณเท่านั้นที่เป็นสิ่งที่ไม่อาจนับการเกิดได้ (เป็นอนันตะ) หรือกล่าวได้ว่าเป็นศาสนาที่เชื่อในเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด ทั้งเกิดเป็นคนจน คนรวย เป็นสัตว์ หรือเป็นพืชก็มีการเวียนว่ายในลักษณะนี้จะสิ้นสุดก็ต่อเมื่อได้มาเกิดเป็นมนุษย์ แล้วบรรลุโมกษะซึ่งเป็นการบรรลุ

¹ อ่างแล้ว.

ธรรมชั้นสูงสุดของฮินดู เมื่อบรรลุโมกษะแล้วทุกวิญญาณจะเข้าไปรวมเป็นส่วนหนึ่งของปฐมวิญญาณ คือมหาพรหม หรือ ปรมาตมัน¹

ศาสนาฮินดูแบ่งบุคคลในศาสนาออกเป็น 4 กลุ่มหรือ 4 ระดับ ใหญ่ๆเรียกว่า วรรณะ ได้แก่ วรรณะพราหมณ์ วรรณะกษัตริย์ วรรณะแพศย์ (ไวศยะ) และวรรณะศูทร นอกจากวรรณะทั้ง 4 แล้ว ศาสนาฮินดูยังมีการแยกบุคคลออกเป็นวรรณะต่างๆอีกหลายวรรณะ โดยการแบ่งตามชาติกำเนิดของแต่ละคน และเมื่อเกิดมาอยู่ในวรรณะใดก็จะอยู่ในวรรณะนั้นตลอดชีวิต² เช่น หากเกิดการแต่งงานข้ามวรรณะลูกที่เกิดจากแต่งงานนั้นจะเรียกว่า จัณฑาล ถือเป็นบุคคลชั้นต่ำที่สุดในศาสนา อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะเป็นศาสนาที่พวกทมิฬยึดถือปฏิบัติมาตั้งแต่เมื่อครั้งอยู่ในประเทศอินเดียแล้ว แต่ด้วยการที่เป็นศาสนาของชนกลุ่มน้อย ศาสนาฮินดูจึงไม่มีอิทธิพลต่อประเทศศรีลังกามากนัก เห็นได้จากบางช่วงเวลาแม้กษัตริย์ผู้ปกครองศรีลังกาจะเป็นชาวทมิฬ ก็ต้องทำนุบำรุงพุทธศาสนาด้วย³

ในส่วนของชาวสิงหลนั้น ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ (Buddhism) อันเป็นศาสนาที่ชาวสิงหลยึดถือปฏิบัติมาตั้งแต่ครั้งประดิษฐานเมื่อช่วงต้นอนุราชปุระแล้ว หลักคำสอนที่สำคัญของศาสนาพุทธ ได้แก่ เป็นศาสนาที่เชื่อเรื่องจิตวิญญาณ และการเวียนว่ายตายเกิด เช่นเดียวกับศาสนาฮินดู แตกต่างกันที่ศาสนาฮินดูนั้นเชื่อว่า ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพราะพรหมบันดาลให้เกิดขึ้น ส่วนศาสนาพุทธเชื่อว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นไม่มีใครบันดาล เป็นเพียงสิ่งที่เกิดขึ้นจากการกระทำที่เกี่ยวข้องและส่งผลซึ่งกันและกัน ตามหลักคำสอนของพุทธ แบ่งลำดับขั้นของการบรรลุธรรม ออกเป็นสี่ขั้น ได้แก่ โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี และอรหันต์ เมื่อบุคคลใดสามารถบรรลุธรรมชั้นสูงสุดคืออรหันต์แล้ว จะเข้าสู่ภาวะที่เป็นสุขอย่างยิ่ง สามารถแยกจิตและร่างกายออกจากกันทำให้เมื่อร่างกายสลายหรือตาย ดวงจิตจะยังคงอยู่ไม่สลายไปกับร่างกายและไม่เวียนว่ายตายเกิดอีก เรียกว่านิพพาน⁴

¹เสถียร พันธรังสี. (2542). *ศาสนาเปรียบเทียบ*. หน้า 72.

²เสรี วุฒิธรรมวงศ์. (2540). *ฝ่าปมปัญหาพุทธ-ฮินดู*. หน้า 52.

³ปียนาธ (นิโครธา) บุนนาค. (2534). *เล่มเดิม*. หน้า 67.

⁴เสถียร พันธรังสี. (2542). *เล่มเดิม*. หน้า 123 - 184.

เนื่องจากเป็นศาสนาของประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ พุทธศาสนาจึงมีอิทธิพลต่อประเทศศรีลังกาอย่างมาก กล่าวคือทำให้เกิดการผสมผสานระหว่างภาษาบาลีและภาษาสิงหล ที่เป็นเช่นนี้เพราะภาษาบาลีเป็นภาษาที่ใช้ในพระไตรปิฎก และในช่วงแรกภาษาสิงหลมีคำที่ใช้น้อยกว่าเลยเกิดการยืมคำจากภาษาบาลีมาใช้ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการเข้ามาของภาษาบาลีนี้ ทำให้ภาษาสิงหลมีพัฒนาการมากขึ้น การเข้ามาของศาสนาพุทธทำให้เกิดชิ้นงานศิลปะ และสถาปัตยกรรมชั้นสูงซึ่งไม่เคยปรากฏมาก่อนในศรีลังกา เช่น การแกะสลัก การวาดภาพจิตรกรรมฝาผนัง ศาสนสถานต่างๆ อาทิ เจดีย์ อุโบสถ และวิหาร เป็นต้น นอกจากนี้อิทธิพลด้านภาษาและศิลปะแล้ว หลักความเชื่อของศาสนาพุทธยังส่งผลต่อวิถีชีวิตของชาวสิงหลอย่างมาก เช่น การบันทึกเรื่องราวต่างๆ ก็มักบันทึกเรื่องโดยมีศาสนาเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย เช่น คัมภีร์มหาวงศ์ (Mahawamsa) ซึ่งเป็นบันทึกสำคัญทางประวัติศาสตร์ เป็นต้น นอกจากนี้แล้วการยึดมั่นในพุทธศาสนาอย่างเหนียวแน่น ทำให้ศรีลังกามีความสัมพันธ์ที่ดีกับประเทศที่นับถือศาสนาพุทธด้วย เช่น จีน ไทย และพม่า ประการสุดท้ายซึ่งนับว่าเป็นข้อที่มีความสำคัญที่สุด คือการส่งผลต่อการเมืองทั้งก่อนและหลังการได้รับเอกราช ซึ่งจะได้กล่าวโดยละเอียดในบทต่อไป

ด้านแนวความคิดเกี่ยวกับสิทธิในการปกครอง

นับแต่มีการเรียกร้องเพื่อให้ได้มาซึ่งการปกครองตนเอง จนกระทั่งการได้มาซึ่งเอกราชเมื่อ 4 กุมภาพันธ์ 1948 ชาวศรีลังกาล้วนแต่มีความเชื่อว่าการปกครองระบอบประชาธิปไตย คือวิธีการปกครองที่ถูกต้อง และเหมาะสมแก่การนำมาใช้กับศรีลังกามากที่สุด นอกจากนี้การเรียกร้องเอกราชที่สัมฤทธิ์ผล ยังทำให้ประชาชนชาวศรีลังกาเชื่อมั่นในวิถีทางประชาธิปไตยด้วย เนื่องจากแนวคิดด้านสิทธิมนุษยชน เป็นหนึ่งในแนวคิดพื้นฐานของการปกครองระบอบประชาธิปไตย ทำให้ความแตกต่างในประเด็นนี้ เป็นข้อที่ส่งผลกระทบต่อปัญหาความขัดแย้งทางชาติพันธุ์ระหว่างพวกสิงหลและทมิฬมากที่สุด

สำหรับการอ้างสิทธิในการปกครองตนเองนั้น พวกทมิฬได้อ้างถึงเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่อ้างว่า ชาวทมิฬนั้นเดินทางเข้ามายังศรีลังกาตั้งแต่วันที่ 145 ก่อนคริสต์ศักราช¹ นั้น ทำให้ชาวทมิฬสามารถอ้างได้ว่า ดินแดนของศรีลังกาในบริเวณภาคเหนือและภาคตะวันออก คือ

¹อ้างแล้ว.

ดินแดนบ้านเกิดเมืองนอนของชาวทมิฬ (Tamil Homeland)¹ ซึ่งการอ้างว่าดินแดนภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือของศรีลังกาเป็นดินแดนบ้านเกิดเมืองนอน หรือ Homeland ของพวกทมิฬนั้น จากการศึกษาพบว่าเอกสารหรืองานวิจัยที่เป็นภาษาอังกฤษไม่ได้ใช้คำว่า Homeland โดยตรง แต่ใช้คำว่า National Homeland และ Traditional Tamil Homeland² ซึ่งทั้งสองคำล้วนให้ความหมายว่า ดินแดนภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือของศรีลังกา เป็นดินแดนที่พวกทมิฬอาศัยอยู่หนาแน่นมากกว่า ประชากรเชื้อชาติอื่น ส่งผลให้วัฒนธรรมและประเพณีต่างๆของชาวทมิฬ มีความสำคัญเหนือ วัฒนธรรมและประเพณีของเชื้อชาติอื่น ซึ่งแตกต่างจากการให้ความหมายของกลุ่มทมิฬที่แผ่กระจายอยู่ มากทีเดียว

อย่างไรก็ดีการที่มีแนวคิดเช่นนี้ส่งผลให้พวกทมิฬบางกลุ่ม ทำการเรียกร้องต่อชาวสิงหล เพื่อให้ได้สิทธิในการปกครองตนเอง ในเขตพื้นที่ที่มีชาวทมิฬอาศัยอยู่หนาแน่น ได้แก่ดินแดน คาบสมุทรจาฟฟนา จังหวัดทางภาคเหนือ และดินแดนฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของศรีลังกา ซึ่งในช่วงแรกนั้น การเรียกร้องของฝ่ายทมิฬ ยังเป็นเพียงการปกครองตนเองในระบบสหพันธรัฐ จากนั้นจึงได้ เปลี่ยนเป็นการเรียกร้องให้มีการแบ่งแยกประเทศในที่สุด

สำหรับพวกสิงหลสิทธิในการปกครองหมายถึง สิทธิตามระบอบประชาธิปไตย ที่ใช้เสียงส่วนใหญ่ของประชากร เป็นเกณฑ์ในการดำเนินการต่างๆของรัฐ ซึ่งได้แก่ประชากรชาวสิงหลที่มีจำนวนประชากรมากถึงร้อยละ 74 ของประชากรทั่วประเทศ ด้วยเหตุนี้ชาวสิงหลจึงเชื่อว่าพวก สิงหลมีสิทธิในการปกครองประเทศ และประชากรชาวศรีลังกาเชื้อสายอื่นรวมถึงพวกทมิฬด้วย ดังนั้นเมื่อพวกทมิฬทำการเรียกร้องสิทธิเพื่อปกครองตนเอง ทั้งในแบบสหพันธรัฐเรื่อยมาจนกระทั่ง การเรียกร้องให้มีการแบ่งแยกประเทศนั้น จึงไม่ได้รับความเห็นชอบจากพวกสิงหล

ความแตกต่างเรื่องแนวคิดด้านการปกครองระหว่างทมิฬและสิงหล นอกจากส่งผลต่อ ทิศทางของปัญหาความขัดแย้งทางชาติพันธุ์ระหว่างสิงหลและทมิฬแล้ว ยังเป็นประเด็นที่ถูกกลุ่ม ทมิฬที่แผ่กระจายไปใช้เรียกร้องต่อนานาชาติ ว่าการโจมตีของรัฐบาลศรีลังกา รวมถึงการออก พระราชบัญญัติความมั่นคงสาธารณะ (Public Security Act) และพระราชบัญญัติป้องกันการก่อการ ร้าย (Prevention of Terrorism Act) เมื่อ ค.ศ. 1989 นั้นเป็นการกระทำที่ขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชน

¹The Tamil Home land. (2012). (Online).

²Asoka Bandarage. (2009). *op. cit.* p. 3.

จนทำให้รัฐบาลศรีลังกาถูกกล่าวหาจากนานาชาติว่าเป็นผู้ทำลายสิทธิมนุษยชน¹ ซึ่งทำให้เกิดความยากลำบากต่อการปราบปรามกลุ่มกบฏให้แก่ฝ่ายรัฐบาลมากขึ้นไปอีก

การเรียกร้องเอกราช

ด้วยเหตุที่เป็นหนึ่งในประเทศอาณานิคมของอังกฤษ เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ใน ค.ศ. 1939 ศรีลังกาจึงได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ทางการเมืองระหว่างประเทศครั้งนี้ด้วย คือ ศรีลังกาได้เข้าร่วมเป็นหนึ่งในประเทศฝ่ายสัมพันธมิตรโดยอัตโนมัติ เพราะการเป็นประเทศอาณานิคมของอังกฤษ และความสำคัญของการเกิดสงครามครั้งนี้ที่เกิดแก่ศรีลังกา คือชาวศรีลังกาทุกเชื้อชาติทุกศาสนา ล้วนแต่มีความหวังร่วมกันว่า หากให้การช่วยเหลืออังกฤษในสงครามครั้งนี้ รัฐบาลอังกฤษจะให้รางวัลด้วยการมอบเอกราชแก่ศรีลังกาเร็วขึ้น ดังนั้นนับแต่เกิดสงคราม ค.ศ. 1939 ศรีลังกาจึงให้ความช่วยเหลือแก่อังกฤษเป็นอย่างดีโดยตลอด

อย่างไรก็ดี เมื่อญี่ปุ่นเข้าร่วมสงครามและสามารถยึดครองดินแดนฝั่งทวีปเอเชียได้เป็นส่วนใหญ่แล้ว ศรีลังกาซึ่งเป็นประเทศซึ่งมีที่ตั้งอยู่บริเวณกึ่งกลางทวีปเอเชีย จึงได้กลายเป็นดินแดนที่ญี่ปุ่นต้องการยึดครองอย่างยิ่ง เพื่อใช้เป็นฐานทัพควบคุมประเทศในแถบเอเชียได้ทั้งหมด ด้วยเหตุนี้เพื่อรักษาศรีลังกาจากการยึดครองของญี่ปุ่น รัฐบาลอังกฤษจึงตั้งสภานิติบัญญัติฉุกเฉิน (War Council) ซึ่งสมาชิกเป็นชาวอังกฤษ และส่งนายทหารระดับสูงมายังศรีลังกาเพื่อปฏิบัติหน้าที่วางแผนทางทหารและการเมือง พร้อมทั้งมีการพักงานข้าราชการชาวศรีลังกาหลายตำแหน่ง แล้วให้ทหารอังกฤษเข้าปฏิบัติหน้าที่แทนด้วย

ด้วยเหตุที่อังกฤษเข้าควบคุมกิจการทางการเมืองทั้งหมดของศรีลังกา ทำให้สถานการณ์ภายในของศรีลังกาขณะเกิดสงครามนั้น ได้เกิดความแตกแยกทางความคิด ระหว่างพรรคการเมืองส่วนมากที่มีแนวคิดทางประชาธิปไตย ต้องการสนับสนุนอังกฤษในการทำสงครามกับญี่ปุ่น และกลุ่มของนักการเมืองที่ไม่ต้องการเข้าร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตร ซึ่งส่วนมากเป็นนักการเมืองที่มีแนวความคิดแบบมาร์กซิสต์จากพรรค ลังกา समा สมัชชา (LSSP) ซึ่งกรณีนี้เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มของผู้ที่ให้การสนับสนุนอังกฤษนั้นส่วนมากเป็นชาวทมิฬ และพรรคที่ทำการต่อต้านการร่วมทำ

¹สมพงษ์ ชูมาก. (2534). ศรีลังกา ใน เอเชียรายปี. หน้า 284.

สงครามกับอังกฤษเป็นพรรคของชาวสิงหล สถานการณ์ความขัดแย้งระหว่างกลุ่มที่สนับสนุน และกลุ่มที่ต่อต้านการเข้าร่วมสงครามนั้น ได้คลี่คลายลงเมื่อสหภาพโซเวียตได้ตัดสินใจเข้าร่วมสงครามกับฝ่ายสัมพันธมิตร ทำให้พรรคลังกา समा समाज (LSSP) ยอมเข้าร่วมกับอังกฤษเพื่อต่อสู้กับญี่ปุ่น การเข้ามาของรัสเซียนั้นนอกจากทำให้พรรคลังกา समा समाज เปลี่ยนใจเข้าร่วมกับอังกฤษแล้ว ยังทำให้แนวความคิดแบบมาร์กซิสต์ และคอมมิวนิสต์ ได้รับความสนใจมากขึ้นจากประชาชนชาวศรีลังกา เห็นได้จาก ค.ศ. 1944 ได้มีการก่อตั้งพรรคการเมืองชื่อ พรรคคอมมิวนิสต์ เพื่อทำการเรียกร้องอิสรภาพจากอังกฤษด้วย

หลังจากให้การสนับสนุนอย่างดีแก่อังกฤษแล้ว ตั้งแต่ ค.ศ. 1942 ชาวศรีลังกาได้เริ่มเรียกร้องทางการเมืองต่ออังกฤษอีกครั้ง โดยมีผู้นำการเรียกร้องคือ นายดอนสตีเฟน เสนาโนยก เป้าหมายของการเรียกร้องครั้งนี้ นับว่าเป็นการเรียกร้องที่มากกว่าทุกครั้ง คือให้มีการเปลี่ยนแปลงฐานะของประเทศศรีลังกา จากประเทศอาณานิคม (Colony) เป็นรัฐเอกราช (Dominion) เป็นผลให้ ค.ศ. 1944 รัฐบาลอังกฤษจึงได้ส่งคณะกรรมการมาที่ศรีลังกาอีกคณะหนึ่ง โดยการนำของ ลอร์ด ซัลเบอริ (Lord Salisbury) ทำให้คณะกรรมการชุดนี้มีชื่อว่า “คณะกรรมการ ซัลเบอริ (Salisbury Commission)” เป้าหมายของคณะกรรมการชุดนี้ คือมาเพื่อทำการศึกษาปัญหาต่างๆ และข้อเรียกร้องของ นายดอนสตีเฟน เสนาโนยก ว่ามีความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด ผลจากการศึกษาของคณะกรรมการชุดนี้ ได้สร้างความเปลี่ยนแปลงแก่การเมืองของศรีลังกาอีกครั้ง คือมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ค.ศ. 1946 โดยมีหลักการสำคัญของรัฐธรรมนูญดังนี้

1. ให้มีการแบ่งสถานิติบัญญัติ (State Council) ออกเป็นสองส่วน ได้แก่ สภาสูง (Senate) มีสมาชิก 30 คน 15 คน ได้มาจากการเลือกของสภาผู้แทน และอีก 15 คน ได้มาจากการแต่งตั้งของข้าหลวงใหญ่ชาวอังกฤษ อีกส่วนหนึ่ง คือสภาผู้แทน (House of Representative) มีสมาชิกทั้งสิ้น 101 คน ซึ่ง 95 คน มาจากการเลือกตั้ง อีก 6 คน มาจากการแต่งตั้ง โดยภาพรวมแล้ว สถานิติบัญญัติที่มีการปรับปรุงใหม่นี้ มีลักษณะการทำงานคล้ายกับรัฐสภาของอังกฤษ ดังนั้น ค.ศ. 1947 จึงมีการเปลี่ยนชื่อ จากสถานิติบัญญัติ (State Council) เป็นรัฐสภา (Parliament)

2. เปลี่ยนฐานะของศรีลังกาจากประเทศอาณานิคม เป็นประเทศภายใต้การควบคุมเท่านั้น และให้คำมั่นต่อศรีลังกาว่า อังกฤษจะมอบเอกราชให้ในภายหลัง แต่ศรีลังกาจะอยู่ภายใต้เครือจักรภพอังกฤษ

แม้ว่าการเปลี่ยนแปลงภายใต้รัฐธรรมนูญ ค.ศ. 1946 จะทำให้ศรีลังกาได้รับการผ่อนปรนทางการเมืองจากอังกฤษมากมายอย่างไม่เคยมีมาก่อน และยังได้รับคำมั่นจากอังกฤษว่าจะให้เอกราชโดยเร็วก็ตาม กลุ่มของผู้เรียกร้อง นำโดย นายดอนสตีเฟน เสนาไนเยเก ยังคงทำการเรียกร้องต่ออังกฤษอยู่เรื่อยๆ กระทั่ง ค.ศ. 1947 รัฐสภาอังกฤษจึงผ่านพระราชบัญญัติว่าด้วยการให้เอกราชแก่ศรีลังกา¹ และได้ประกาศให้เอกราชแก่ศรีลังกา เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1948 รวมระยะเวลาที่ศรีลังกาตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษทั้งสิ้น 133 ปี

จากที่กล่าวมา เห็นได้ว่าอิทธิพลทางศาสนาของประชกรนั้น ส่งผลต่อการปฏิบัติของชาวต่างชาติที่เข้ามา มีอิทธิพลในดินแดนศรีลังกาอย่างยิ่ง คือ นับแต่การมาของโปรตุเกส เมื่อ ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 16 ตามมาด้วยฮอลันดาและอังกฤษ ซึ่งเป็นชาติสุดท้ายและมีอิทธิพลเหนือดินแดนแห่งนี้มานานหลายร้อยปี ทั้งสามชาติล้วนทำการเผยแพร่ศาสนาคริสต์ โดยการต่อต้านศาสนาพุทธทั้งสิ้น เพราะพุทธศาสนาเป็นศาสนาของประชกรชาวสิงหล ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ ดังนั้น นับแต่การเข้ามาของชาติตะวันตกศาสนาพุทธจึงถูกกีดกันมาโดยตลอด และที่สำคัญในช่วงการปกครองของอังกฤษภายใต้นโยบายแบ่งแยกและปกครอง ทำให้การกีดกันพุทธศาสนานั้นมีความเด่นชัดมากยิ่งขึ้นเพราะอังกฤษหันไปสนับสนุนชาวทมิฬ ซึ่งหมายความว่าต้องให้การสนับสนุนศาสนาของชาวทมิฬซึ่งส่วนใหญ่นับถือฮินดูด้วย

จากการที่พุทธศาสนาถูกรุกรานเป็นเวลาช้านานจากศาสนาคริสต์ หลังการได้เอกราชเมื่อ ค.ศ. 1948 ทำให้ชาวลังกา (ชาวสิงหลผู้ที่นับถือพุทธศาสนา) มีความมุ่งมั่นที่จะฟื้นฟูพุทธศาสนาในลังกาอย่างจริงจัง และประกาศให้พระพุทธรูปเป็นศาสนาประจำชาติ อีกทั้งรัฐบาลก็ดำเนินนโยบายที่กีดกันศาสนาฮินดูและชาวทมิฬ เป็นเหตุให้ชาวทมิฬรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรมอันเป็นบ่อเกิดของปัญหาการสู้รบที่ยาวนานอีกประการหนึ่ง²

หลังจากได้เอกราช ด้วยเหตุที่พวกทมิฬและสิงหลมีความแตกต่างกันอย่างมาก อีกทั้งพวกสิงหลที่ได้เป็นรัฐบาลก็ได้ใช้นโยบายสิงหลนิยม ทำให้พวกทมิฬมีความต้องการที่จะปกครองตนเอง โดยเริ่มจากการเรียกร้องเพื่อปกครองตนเองภายใต้รัฐบาลกลางศรีลังกา และเพิ่มความรุนแรงเป็นการเรียกร้องให้มีการแบ่งแยกดินแดนจนกลายเป็นสงครามกลางเมือง

¹E. F. C. Ludowyk. (1966). *op. cit.* pp. 195 – 196.

²พระเทพเวที (ปยุตฺร ปยุตฺโต). (2531). *พุทธศาสนาในเอเชีย*. หน้า 248.

การใช้นโยบายสิงหลนิยมของรัฐบาลศรีลังกา และการก่อตั้งกลุ่มทมิฬอีแลม (ค.ศ. 1948 – 1983)

เมื่อได้รับเอกราชแล้วนายดอน สตีเฟน เสนาไนเยเก หัวหน้าพรรคสหชาติ หรือ United Nation Party (UNP) ซึ่งเป็นผู้นำในการเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษด้วย ได้รับเลือกตั้งจากประชาชนชาวศรีลังกา ให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีคนแรกของศรีลังการะหว่าง ค.ศ. 1948 – 1952 นโยบายในช่วงนี้เป็นไปเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติระหว่างสิงหลและทมิฬ ซึ่งมีนโยบายที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ได้แก่ นโยบายการพัฒนาดินแดนภาคตะวันออกให้เป็นเขตเศรษฐกิจของประเทศ และการสนับสนุนให้ชาวสิงหลเข้าไปอยู่ในดินแดนภาคตะวันออกด้วย¹ ซึ่งการมีนโยบายนี้ส่งผลให้ชาวทมิฬที่ไม่เห็นด้วย เพราะมีความเห็นว่าดินแดนภาคเหนือ และภาคตะวันออกของศรีลังกาเป็นดินแดนของชาวทมิฬ ทำการก่อตั้งพรรคการเมืองชื่อพรรคเฟเดอรัล ก่อตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1949 เพื่อทำการเรียกร้องต่อรัฐบาลของนายเสนาไนเยเก ให้ชาวทมิฬสามารถปกครองตนเองในแบบสหพันธรัฐในเขตภาคเหนือและตะวันออก การเรียกร้องของชาวทมิฬกลุ่มนี้ ถึงแม้จะไม่ได้ได้รับความเห็นชอบจากฝ่ายสิงหล จนทำให้สิงหลและทมิฬมีความขัดแย้งกันมากขึ้น ถึงขนาดทำให้พวกสิงหลที่ไม่เห็นด้วยกับนโยบายปรองดองกับชาวทมิฬ นำโดยนายไซโลมอน บันดาราไนเยเก แยกตัวออกจากพรรคสหชาติ แล้วตั้งพรรคการเมืองชื่อพรรคเสรีศรีลังกา Sri Lanka Freedom Party (SLFP) เมื่อ ค.ศ. 1951 เพื่อต่อต้านนโยบายปรองดองกับชาวทมิฬ แต่สถานการณ์ในระหว่างนี้ก็ยังไม่มีการใช้ความรุนแรงระหว่างกัน นั่นเป็นเพราะนายดอน สตีเฟน เสนาไนเยเก เป็นผู้ที่ชาวศรีลังกาทุกเชื้อชาติให้ความเคารพเป็นอย่างยิ่ง² จนได้ชื่อว่าเป็น “บิดาแห่งชาติ” (Father of the Nation) นั่นเอง

หลังการเสียชีวิตของนายดอน สตีเฟน พรรคเสรีศรีลังกา Sri Lanka Freedom Party (SLFP) ได้เข้ามาบริหารแทน มีนายไซโลมอน บันดาราไนเยเก เป็นนายกรัฐมนตรี นโยบายทางการเมืองที่มีต่อชาวทมิฬได้เปลี่ยนแปลงไป จากการสร้างความปรองดอง เป็นการใช้นโยบายสิงหลนิยม หรือนโยบายเฉพาะสิงหล (Sinhala Only Bill) ภายใต้นโยบายใหม่นี้รัฐบาลได้ออกกฎหมายให้ภาษาสิงหล (Sinhalese) เป็นภาษาราชการเพียงภาษาเดียว แทนภาษาอังกฤษ เมื่อ ค.ศ. 1956 ซึ่งการออกกฎหมายนี้ ทำให้เกิดการปฏิกริยาตอบโต้ทั้งจากฝ่ายทมิฬและฝ่ายสิงหล กล่าวคือฝ่าย

¹พัฒนาพงศ์ ประคัลภ์พงศ์. (2531). ศรีลังกา ใน เอเชียรายปี. หน้า 203.

²ถนอม อานามวัฒน์. (2527). ประวัติศาสตร์เอเชียใต้ อดีตถึงปัจจุบัน. หน้า 357.

สิงหลหัวรุนแรงได้ทำการเรียกร้องเพิ่มเติม ให้รัฐบาลประกาศให้พุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติด้วย ส่วนฝ่ายทมิฬทำการต่อต้านการออกกฎนี้ โดยการเรียกร้องให้ใช้ภาษาทมิฬเป็นภาษาราชการในบริเวณที่เป็นเขตของชาวทมิฬ

พรรคเสรี ศรีลังกา ไม่เพียงแต่ปฏิเสธการให้ภาษาทมิฬ เป็นภาษาราชการควบคู่กับภาษาสิงหลเท่านั้น ภายหลังจากยังได้ออกกฎหมายอีกหลายข้อ เพื่อเป็นการจำกัดสิทธิชาวทมิฬ เช่น การสงวนตำแหน่งทางราชการ ให้แก่ผู้ที่พูดภาษาสิงหลเท่านั้น และการเพิ่มคุณสมบัติของชาวทมิฬ ที่จะเข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัยให้มากกว่าชาวสิงหล เนื่องจากช่วงต้นของการได้รับเอกราชสัดส่วนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย เป็นชาวทมิฬมากกว่าชาวสิงหล¹ เป็นต้น ทำให้เกิดการรณรงค์อย่างสันติของชาวทมิฬในเขตจaffna เพื่อคัดค้านการประกาศใช้ข้อบังคับดังกล่าว เพราะเกิดความไม่พอใจที่ชาวทมิฬจะไม่สามารถเข้าทำงานที่ดีได้เลย หากพวกเขาไม่มีความสามารถด้านภาษาสิงหล² จนทำให้เกิดการจลาจลครั้งใหญ่ระหว่างผู้ประท้วงชาวทมิฬ และเจ้าหน้าที่ของรัฐ เมื่อ ค.ศ. 1958 ทำให้มีผู้เสียชีวิตหลายร้อยคน และการปะทะกันครั้งนี้ นับเป็นจุดเริ่มต้นของปัญหาชาติพันธุ์ในศรีลังกาเลยทีเดียว³

หากเมื่อพิจารณาถึงสาเหตุที่รัฐบาลศรีลังกา ต้องประกาศให้ชาวสิงหลมีสิทธิด้านต่างๆ มากกว่าชาวทมิฬ โดยเฉพาะด้านการศึกษาและภาษานั้น เป็นไปได้ว่ามีเหตุผลมาจากการใช้นโยบายแบ่งแยกและปกครองที่อังกฤษใช้กับศรีลังกานั้นเอง เพราะผลของการใช้นโยบายนี้ทำให้ชาวทมิฬ เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีการศึกษาและความสามารถด้านภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับที่สูงกว่าสิงหลนั้น แต่ความสามารถด้านภาษาสิงหลนั้นชาวทมิฬกลับมีความรู้น้อยมาก ฉะนั้นการประกาศให้ภาษาสิงหลเป็นภาษาราชการแทนภาษาอังกฤษ ก็เป็นการจำกัดบทบาทในด้านต่างๆของชาวทมิฬนั่นเอง

¹The National Task Force on Education. (1990). *Education in Sri Lanka the Past the Present the Future*. p. 7.

²The Tamil Home land. (2012). (Online).

³Dennis Austin. (1994). *Democracy and Violence in India and Sri Lanka*. p. 67.

	Very Good	Good	Poor	Not at all
Total	2.5	22.3	45.0	30.1
Urban	7.8	31.6	40.4	16.2
Rural	1.1	20.6	45.7	32.6
Estate	3.0	13.6	37.9	45.6
Sinhalese	2.0	21.6	44.2	32.2
Tamil	3.1	21.7	49.6	25.5
Moor	6.2	31.0	43.8	19.0
Malay	—	50.0		50.0
Burgher	25.0	12.5	62.5	—
Western	5.6	27.0	42.1	25.2
Central	2.9	17.8	42.3	37.0
Southern	0.8	19.7	49.5	30.0
Northern	3.8	24.1	58.9	13.3
Eastern	1.5	27.3	59.3	11.9
Northwestern	0.6	25.7	41.9	31.8
North-central	0.6	16.6	39.2	43.6
Uva	0.6	14.4	42.8	42.2
Sabaragamuwa	0.7	19.1	41.5	38.6

Source: Hettige 1999b.

ภาพประกอบ 1 แสดงความสามารถด้านภาษาอังกฤษของประชากรศรีลังกา ค.ศ. 1999

ที่มา: Deborah Winslow; & Michael D. Woost. (2004). *Economy, Culture, and Civil War in Sri Lanka*. p. 121.

ต่อมา ใน ค.ศ. 1965 เมื่อพรรคสหชาติหรือ UNP ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งกลับมาเป็นรัฐบาลอีกครั้ง ทำให้พวกสิงหลที่เกรงว่าพรรคสหชาติ จะใช้นโยบายที่อ่อนข้อให้แก่พวกทมิฬ เหมือนสมัยนายเสนาไนยเก ทำการก่อตั้งกลุ่ม ชนตะ วิมุกติ เประมูนา (Janatha Vimukti Peramuna หรือ JVP) โดยมีวัตถุประสงค์หลัก คือสร้างความเป็นหนึ่งเดียวระหว่างชาวสิงหลพุทธที่มีฐานะยากจน¹ เพื่อต่อต้านรัฐบาลที่ต้องการปรองดองกับฝ่ายทมิฬ และต่อต้านองค์กรของรัฐ อย่างไรก็ตามการเรียกร้องของกลุ่ม ชนตะ วิมุกติ เประมูนา ไม่ได้ทำให้พรรคสหชาติเปลี่ยนแปลงแนวคิดที่มีต่อชาวทมิฬ เห็นได้จากการออกกฎหมายที่มีชื่อว่า The Tamil Regulations เมื่อ ค.ศ. 1966 กำหนดว่าให้ภาษาทมิฬเป็นภาษาราชการ ควบคู่กับภาษาสิงหลในเขตที่มีชาวทมิฬหนาแน่น จนเป็นเหตุให้มีการก่อจลาจลต่อต้านกฎหมายนี้จากฝ่ายสิงหลอยู่บ่อยครั้ง โดยเฉพาะการก่อจลาจลของกลุ่ม ชนตะ

¹ ชาวลี จงประเสริฐ. (2548). *เล่มเดิม*. หน้า 39.

วิมุกติ ประมุขนา เมื่อ ค.ศ. 1971 ที่มีการปะทะกับรัฐบาลนานถึง 8 สัปดาห์ เป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิต 1,200 คน

จากนั้น ค.ศ. 1972 ประเทศศรีลังกาภายใต้การบริหารของนาย จูเนียร์ส จาร์เยวาร์เดเน และ พรรคสหชาติ (UNP) ได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้

1. ยกเลิกตำแหน่งผู้สำเร็จราชการ โดยเปลี่ยนมาเป็นตำแหน่งประธานาธิบดี ซึ่งผู้ที่ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีคนแรกได้แก่ เซอร์ วิลเลียม โกปาลลวะ (Sir William Gopallawa) ผู้สำเร็จราชการคนสุดท้ายก่อนเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญ
2. ประธานาธิบดีทำหน้าที่ประมุขของประเทศ โดยนายกรัฐมนตรีเป็นผู้แต่งตั้ง
3. ปกครองในระบบสภาเดียวเรียกว่า สภาแห่งชาติ ซึ่งสมาชิกของสภาอยู่ในวาระครั้งละ 6 ปี เป็นบุคคลที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป และได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน
4. ฝ่ายบริหาร ได้แก่ นายกรัฐมนตรี และคณะรัฐบาล แต่งตั้งโดยสภาแห่งชาติ
5. อำนาจอตุลาการของประเทศ ใช้โดย ศาลฎีกา ศาลอุทธรณ์ และศาลชั้นต้น นอกจากนี้กำหนดให้มีศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อทำหน้าที่ตีความตามรัฐธรรมนูญอีกที่หนึ่ง
6. แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 22 จังหวัด แต่ละจังหวัดมีผู้ว่าราชการที่มาจากการแต่งตั้งของรัฐบาลกลางเป็นผู้ปกครอง
7. การปกครองในระดับ อำเภอ ตำบล และหมู่บ้าน ให้มีคณะกรรมการ อำเภอ ตำบล และหมู่บ้านเป็นผู้ปกครอง

การเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญครั้งนี้ทำให้พวกทมิฬมองว่า เป็นการกระทำเพื่อเพิ่มอำนาจให้รัฐบาลสามารถควบคุมชาวทมิฬได้ง่ายขึ้น ดังนั้นจึงมีการรวมตัวระหว่างกลุ่มทมิฬคองเกรส (Tamil Congress หรือ TC) กลุ่มซีลอน เวิร์เกอร์ คองเกรส (Ceylon Workers Congress หรือ CWC) และกลุ่มทมิฬนิวไทเกอร์ (Tamil New Tiger หรือ TNT) และพรรคเฟเดอรัล ใน ค.ศ. 1972 ภายใต้อีกกลุ่มแนวร่วมสหทมิฬ (Tamil United Front หรือ TUF) จากนั้นใน ค.ศ. 1976 ได้เปลี่ยนชื่อเป็นแนวร่วมปลดปล่อยสหทมิฬ (Tamil United Liberation Front หรือ TULF) โดยมีมติร่วมกันให้ดำเนินการจัดตั้งรัฐอิสระของทมิฬ ในเขตภาคเหนือและภาคตะวันออกชื่อรัฐทมิฬอีแลม (State of Tamil Eelam) ซึ่งการเลือกใช้ชื่อนี้เพราะเป็นชื่อที่พวกสิงหล ใช้เรียกทมิฬที่เดินทางมายังเกาะศรีลังกาตั้งแต่ก่อน

คริสต์ศักราช พวกทมิฬต้องการแสดงว่าชาวทมิฬนั้น เข้ามาอาศัยในเกาะศรีลังกามานานสองกว่า 2,000 ปีแล้ว จึงมีความชอบธรรมในการได้สิทธิ์ปกครองตนเอง ทำให้รัฐบาลตอบโต้กลุ่มปลดปล่อย สหชาติทมิฬ (TULF) โดยทำการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่อีกครั้งเมื่อ ปลาย ค.ศ. 1977 ซึ่ง เป็นการปรับปรุงเนื้อหาบางส่วนจากรัฐธรรมนูญฉบับ ค.ศ. 1972 มีเนื้อหาสำคัญ ดังนี้

1. ประธานาธิบดีมาจากการเลือกตั้งของประชาชนโดยตรง ดำรงตำแหน่งเป็นประมุข ของประเทศ หัวหน้ารัฐบาล และผู้นำสูงสุดของสามเหล่าทัพ

2. สมาชิกสภาแห่งชาติสามารถถอดถอนประธานาธิบดี โดยการลงมติไม่ไว้วางใจจาก สมาชิกสภาจำนวน 2 ใน 3 ของทั้งหมด

การที่รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ให้อำนาจแก่ประธานาธิบดีมากขนาดนี้ ทำให้กลุ่มทมิฬนิวกี เกอร์ (TNT) ซึ่งเป็นกลุ่มที่ต้องการใช้ความรุนแรงในการเรียกร้อง เชื่อว่าเป็นนโยบายของรัฐบาลที่ ต้องการเพิ่มอำนาจให้แก่ประธานาธิบดี เพื่อให้สามารถปราบปรามกลุ่มทมิฬอย่างจริงจัง ได้มีการ แยกตัวจากกลุ่มสหชาติทมิฬ แล้วเปลี่ยนชื่อเป็น กลุ่มทมิฬอีแลม (The Liberation of Tamil Eelam หรือ LTTE)เมื่อ ค.ศ. 1978 โดยมีเป้าหมายของการก่อตั้งกลุ่มคือการปกป้องรักษาชนชาติทมิฬ ซึ่ง เน้นดำเนินการโดยการใช้กำลังต่อสู้กับรัฐบาล และบางครั้งก็ใช้กำลังกับทมิฬกลุ่มอื่นด้วย

กลุ่มทมิฬอีแลม (The Liberation Tiger of Tamil Eelam) หรือ LTTE

กลุ่มทมิฬอีแลมเป็นกลุ่มของชาวทมิฬที่แยกตัวออกจากกลุ่มสหชาติทมิฬหรือ TULF ใน ค.ศ. 1978 เนื่องด้วยไม่พอใจการใช้นโยบายเฉพาะสิ่งของของรัฐบาลศรีลังกา หลังจากแยกตัวอย่างเป็น ทางการแล้ว กลุ่มทมิฬอีแลมได้ทำการเรียกร้องต่อรัฐบาลศรีลังกา ให้มอบอำนาจการปกครอง ตนเองแก่ชาวทมิฬในเขตภาคเหนือและภาคตะวันออกของศรีลังกา แต่เมื่อไม่ได้รับความเห็นชอบให้ ปกครองตนเองตามที่เรียกร้อง กลุ่มทมิฬอีแลมจึงใช้ความรุนแรงเพื่อเป็นการบีบบังคับให้รัฐบาลศรี ลังกายอมรับตามข้อเรียกร้อง และการที่เน้นการปฏิบัติการนี้เอง ทำให้กลุ่ม ทมิฬอีแลมกลายเป็นกลุ่มของผู้เรียกร้องชาวทมิฬที่มีอำนาจมากที่สุด

ปณิธานของกลุ่มทมิฬอินเดีย

ค.ศ. 1972 กลุ่มของชาวทมิฬผู้ที่ได้รับการศึกษาในระดับดีซึ่งส่วนมากเป็นยังเป็นวัยรุ่นอยู่นั้น ได้รวมตัวกันก่อตั้งกลุ่มที่มีเป้าหมายชัดเจน คือการให้ชาวทมิฬสามารถปกครองตนเองได้ในเขตที่ชาวทมิฬอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก โดยใช้ชื่อว่ากลุ่มทมิฬนิวไทเกอร์ (Tamil New Tiger) หรือ TNT แต่เนื่องจากในขณะที่ยกตั้งนั้นกลุ่มทมิฬนิวไทเกอร์ยังเป็นเพียงกลุ่มของวัยรุ่นที่มีขนาดและกำลังไม่เพียงพอต่อการเรียกร้องด้วยตนเอง ดังนั้นใน ค.ศ. 1972 เมื่อชาวทมิฬที่ไม่พอใจต่อนโยบายสังคมนิยมรวมตัวกันก่อตั้งพรรคการเมืองสหชาติทมิฬ กลุ่มทมิฬนิวไทเกอร์นี้จึงได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของพรรคสหชาติทมิฬด้วย

การรวมตัวกันของชาวทมิฬก่อตั้งเป็นพรรคสหชาติทมิฬนั้น นอกจากกลุ่มทมิฬนิวไทเกอร์แล้ว ยังมีกลุ่มทมิฬอีกหลายกลุ่ม เช่น กลุ่มทมิฬคองเกรส กลุ่มซีลอน เวอร์เกอร์ คองเกรส และพรรคเฟเดอรัล เป็นต้น กลุ่มต่างๆเหล่านี้รวมตัวกันในลักษณะที่ไม่เป็นเอกภาพนัก และไม่มีกลุ่มใดมีอำนาจในการควบคุมกลุ่มอื่นอย่างชัดเจน ทำให้ขณะที่พรรคสหชาติมีแนวความคิดในการเรียกร้องผ่านทางรัฐสภา และเป็นการเรียกร้องเพื่อการปกครองตนเองในระบบสหพันธรัฐเท่านั้น กลุ่มทมิฬนิวไทเกอร์ที่มีแนวความคิดในการเรียกร้องให้ก่อตั้งรัฐอิสระของชาวทมิฬ จึงได้ใช้กำลังเพื่อก่อเหตุความไม่สงบ โดยมีเป้าหมายเพื่อบีบบังคับรัฐบาลให้มอบอำนาจการปกครองตนเองให้แก่ชาวทมิฬ ซึ่งในระหว่างที่ปฏิบัติการนี้โดยใช้กำลังนั้น กลุ่มทมิฬนิวไทเกอร์ก็ยังคงเป็นสมาชิกของพรรคสหชาติทมิฬอยู่

ปฏิบัติการครั้งแรกของกลุ่มทมิฬนิวไทเกอร์เริ่มขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1975 โดยการลอบสังหารนายกเทศมนตรีเมืองจาฟฟนา โดยมีเหตุว่านายกเทศมนตรีที่ถูกสังหารนั้นเป็นชาวทมิฬแต่เข้าร่วมกับพรรคเสรี ศรีลังกา ซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่ใช้นโยบายสังคมนิยมมาตั้งแต่ ค.ศ. 1956¹ จากนั้นเมื่อพรรคสหชาติ (UNP) ได้จัดตั้งรัฐบาลในค.ศ. 1978 พรรคสหชาติได้มีนโยบายประนีประนอมต่อชาวทมิฬมากขึ้น เช่นการยอมให้ภาษาทมิฬเป็นภาษาราชการควบคู่กับภาษาสิงหล ทำให้เสียงส่วนใหญ่ของพรรคสหชาติทมิฬตัดสินใจเข้าร่วมรัฐบาลในครั้งนี้ด้วย ส่งผลให้กลุ่มทมิฬนิวไทเกอร์ซึ่งไม่เห็นด้วยกับการเข้าร่วมกับรัฐบาล ก่อเหตุความวุ่นวายขึ้นอีกครั้งซึ่งรุนแรงมากกว่าใน ค.ศ. 1975 อย่างมาก

¹วงเต็อน นาราสะจ. (2548). *เล่มเดิม*. หน้า 86.

เป็นผลให้มีผู้เสียชีวิตถึง 300 คน¹ นอกจากความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินแล้ว หลังจากการปะทะกันระหว่างชาวสิงหลและกลุ่มทมิฬนิวไทเกอร์ครั้งนี้ ยังทำให้กลุ่มทมิฬนิวไทเกอร์แยกตัวออกจากพรรคสหชาติทมิฬแล้วเปลี่ยนชื่อเป็นกลุ่มทมิฬอีแลม (The Liberation of Tamil Eelam) มีชื่อย่อว่า LTTE ใน ค.ศ. 1978 นี้เอง

เมื่อแยกตัวอย่างเป็นทางการจากพรรคสหชาติทมิฬแล้ว กลุ่มทมิฬอีแลมได้ประกาศตัวว่าเป็นกลุ่มของผู้เรียกร้องชาวทมิฬ ที่มีเป้าหมายหลักคือการต่อสู้เพื่อเรียกร้องความยุติธรรมให้แก่ชาวทมิฬ (A Struggle for Justice) โดยการดำเนินการจัดตั้งรัฐอิสระของชาวทมิฬในเขตภาคเหนือและภาคตะวันออก² วิธีการที่กลุ่มทมิฬอีแลมใช้นั้นยังคงเน้นการใช้กำลังก่อเหตุความไม่สงบเพื่อบีบบังคับรัฐบาล ซึ่งเป็นวิธีที่ยึดถือปฏิบัติมาตั้งแต่ ค.ศ. 1975 เหตุที่เลือกใช้วิธีนี้เป็นหลักมีสาเหตุมาจากในสมัยที่กลุ่มทมิฬอีแลมยังเป็นหนึ่งในสมาชิกของพรรคสหชาติทมิฬ ได้ทำการเรียกร้องด้วยวิธีการทางรัฐสภาแต่ไม่เป็นผลจึงได้หันมาใช้ความรุนแรง ซึ่งกลุ่มทมิฬอีแลมมองว่าเป็นวิธีที่ถูกต้องเพียงวิธีเดียวที่จะสามารถก่อตั้งรัฐอิสระของชาวทมิฬขึ้นได้ ดังที่สมาชิกของกลุ่มทมิฬอีแลมได้ให้ความเห็นว่า การกระทำโดยการใช้ความรุนแรงเท่านั้นจะทำให้ชาวสิงหลเกิดความกลัว และความกลัวของชาวสิงหลนั่นเอง ที่จะทำให้รัฐบาลศรีลังกายอมปฏิบัติตามข้อเรียกร้องของกลุ่มทมิฬอีแลมหรือ แนวคิดที่มีชื่อว่า “ความกลัวคือกุญแจสู่ความสำเร็จ (Fear is the Key)” ดังนั้นนับแต่เริ่มปฏิบัติการก่อความไม่สงบครั้งแรก ค.ศ. 1975 กลุ่มทมิฬอีแลมจึงเป็นกลุ่มที่มีเป้าหมายหลักคือการตั้งรัฐอิสระของชาวทมิฬ โดยการใช้กำลังก่อความไม่สงบเพื่อบีบบังคับรัฐบาลมาโดยตลอด

สมาชิกของกลุ่มทมิฬอีแลม

กลุ่มทมิฬอีแลมเป็นกลุ่มก่อการร้ายที่ได้รับการยอมรับว่า เป็นกลุ่มที่ปฏิบัติการได้ผลมากที่สุดในโลก ซึ่งการที่กลุ่มทมิฬอีแลมสามารถปฏิบัติการอย่างมีประสิทธิภาพนั้น สาเหตุหนึ่งเป็นเพราะสมาชิกของกลุ่มส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นที่มีความคึกคะนอง แม้กระทั่ง นายเวลูพิไล ประภาคาราน (Valupillai Prabhakaran) หัวหน้ากลุ่ม ขณะที่ก่อตั้งกลุ่ม TNT นายเวลูพิไล ประภาคาราน มีอายุเพียง 17 ปี³ เท่านั้น

¹ชาวลี จงประเสริฐ. (2548). *เล่มเดิม*. หน้า 37.

²A Struggle for Justice. (2011). (Online).

³Alex Bilodeau. (2011). *The struggle for Tamil Eelam*. (Online).

สมาชิกของกลุ่มทมิฬปีศาจนอกจากจะเป็นกลุ่มวัยรุ่นชนชาวทมิฬเหมือนกันแล้ว ผู้ที่ร่วมก่อตั้งทุกคนยังเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาเป็นอย่างดี และบางส่วนยังได้รับการศึกษาจากประเทศอังกฤษด้วย แต่เมื่อกลับมายังประเทศศรีลังกาของกลุ่มของนักศึกษาเหล่านี้ กลุ่มของชาวทมิฬผู้ที่มีการศึกษากลับไม่สามารถเข้าทำงานในตำแหน่งหน้าที่ที่มีเกียรติเหมือนชาวสิงหล ทั้งที่ความสามารถของชาวทมิฬที่ได้รับการศึกษานี้ไม่ด้อยกว่าชาวสิงหล จนเป็นเหตุให้รวมตัวกันก่อตั้งเป็นกลุ่มทมิฬนิวไทเกอร์เพื่อเรียกร้องให้ตั้งรัฐอิสระของทมิฬดังที่ได้กล่าวมาแล้ว¹ อย่างไรก็ตามถึงแม้จะเป็นกลุ่มที่ประกอบด้วยสมาชิกที่มีการศึกษาดี แต่ช่วงแรกของการก่อตั้งกลุ่มทมิฬปีศาจก็ไม่สามารถปฏิบัติการณ์เพียงลำพังได้ เนื่องจากตอนแรกของการก่อตั้งกลุ่มทมิฬปีศาจเป็นกลุ่มที่มีสมาชิกเพียงหลักร้อยคน ซึ่งจากการศึกษาพบว่าในจำนวนนั้นมีสมาชิกที่เป็นผู้ร่วมก่อตั้งโดยตรงเพียง 25 คน ดังนี้²

ตาราง 1 กลุ่มผู้นำของทมิฬปีศาจ

ลำดับที่	ชื่อ	ตำแหน่ง
1	นายเวลูพิไล ประภาคาราน (Velupillai Prabhakaran)	ผู้นำสูงสุดของกลุ่มทมิฬปีศาจ
2	นายบัลราช (Balraj)	ผู้ควบคุมกองทัพของทมิฬปีศาจ
3	นายซูไซ (Soosai)	ผู้ควบคุมกองทัพเรือ
4	นายพอตตุ อัมมาน (Pottu Amman)	ผู้ควบคุมการวางแผนและกลยุทธ์
5	นายธามิล เสลวาม (Thamil Salvam)	ผู้นำอันดับสอง
6	นายกรุณาอัมมาน (Karuna Amman)	ผู้นำอันดับสอง

¹ประทุมพร วัชรเสถียร. (2530). ศรีลังกา ใน เอเชียรายปี. หน้า 262.

²On a Hunt for LTTE Military Leaders. (2012). (Online).

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อ	ตำแหน่ง
7	นายรามานัน (Ramanan)	ผู้นำอันดับสอง
8	นายชานะกา (Shanaka)	ผู้ก่อตั้งกองกำลังทางอากาศ
9	นายภานุ (Bhanu)	เจ้าหน้าที่พิเศษ
10	นายเจย์ม (Jayam)	เจ้าหน้าที่พิเศษ
11	รัตตะนัม มาสเตอร์ (Ratnam Master)	เจ้าหน้าที่พิเศษ
12	นายธีพัน (Theepan)	เจ้าหน้าที่พิเศษ
13	นายสรนัม (Sornam)	เจ้าหน้าที่พิเศษ
14	นายรามเมช (Ramesh)	เจ้าหน้าที่พิเศษ
15	นายปาหะวาลาน (Pahavalan)	ผู้ควบคุมกองทัพอากาศ
16	นายวินายากัม (Vinayagam)	ผู้ช่วยผู้ควบคุมกองทัพอากาศ
17	นายการเดร์ (Kader)	ผู้ควบคุมกองทัพอากาศ
18	นายกาพิล อัมมาน (Kapil Amman)	ผู้ช่วยผู้ควบคุมการวางแผนและกลยุทธ์
19	นายชาร์ลส์ (Charles)	ผู้ช่วยผู้ควบคุมการวางแผนและกลยุทธ์
20	นายธาวา (Thava)	ช่างภาพส่วนตัวของนายประภาคาราน
21	นางธูระกา (Thuraka)	เจ้าหน้าที่ควบคุมกองกำลังที่เป็นหญิง
22	นางวิธูษา (Vithusha)	เจ้าหน้าที่ควบคุมกองกำลังที่เป็นหญิง
23	นายปาลาวัน (Palavan)	ผู้นำอันดับสอง
24	นายเอลลิ่งโก (Llango)	หัวหน้ากรมตำรวจของทมิฬิแลม
25	นายพี.นาเดชาน (P. Nadeshan)	ผู้นำทางการเมืองของทมิฬิแลม

จากตารางแสดงกลุ่มผู้นำของกลุ่มทมิฬิแลมพบว่า กลุ่มทมิฬิแลมเป็นองค์กรที่มีการจัดการกับบุคคลกรอย่างเป็นระบบ มีการแยกส่วนของสมาชิกที่มีความสามารถเฉพาะด้าน ทั้งด้านการวางแผน ด้านการเมือง แยกกองทัพบก ทหารเรือ และทัพอากาศออกจากกันอย่างชัดเจน และในแต่ละด้านนั้นหากเป็นด้านที่มีความสำคัญ เช่นกองทัพอากาศ และการวางแผนนั้น กลุ่มทมิฬิแลมมี

การตั้งบุคคลสำหรับทำหน้าที่ดูแลไ้มากกว่าหนึ่งคน ทำให้การดำเนินงานด้านนั้นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากการแบ่งส่วนของหน่วยงานเพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปอย่างราบรื่นแล้ว สิ่งที่น่าจะมีความน่าสนใจอีกอย่างหนึ่งคือ กลุ่มทมิฬพีอีแฉมได้ตั้งให้มีตำแหน่งช่างภาพส่วนตัวของนายประภาคารานผู้นำสูงสุดของกลุ่มด้วย ซึ่งหากวิเคราะห์ดูจากกล่าวได้ว่ากลุ่มทมิฬพีอีแฉมนอกจากจะให้ความสำคัญกับการจัดระบบองค์กรแล้ว ยังให้ความสำคัญแก่การประชาสัมพันธ์เป็นอย่างมากด้วย

อย่างไรก็ดีการวางรากฐานด้วยความเป็นระบบ ได้ทำให้กลุ่มทมิฬพีอีแฉมได้รับผลดีอย่างน้อยสามประการได้แก่ ประการแรกทำให้กลุ่มทมิฬพีอีแฉมเป็นกลุ่มที่มีความเข้มแข็ง จนสามารถยกฐานะขึ้นเป็นกลุ่มของผู้เรียกร้องชาวทมิฬที่มีอำนาจสูงสุดเพียงกลุ่มเดียว ประการที่สองทำให้กลุ่มทมิฬพีอีแฉมสามารถต่อสู้กับรัฐบาลกลางศรีลังกาได้อย่างยาวนาน และประการที่สามทำให้กลุ่มทมิฬพีอีแฉมสามารถปฏิบัติการได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการก่อเหตุความไม่สงบโดยการลอบสังหารบุคคลสำคัญ และการก่อวินาศกรรมสถานที่สำคัญ เป็นต้น

วิธีการต่อสู้ของกลุ่มทมิฬพีอีแฉม

นอกจากการจัดการสมาชิกขององค์กรอย่างดีแล้ว สิ่งที่ทำให้กลุ่มทมิฬพีอีแฉมสามารถเป็นกลุ่มทมิฬที่มีอิทธิพลมากที่สุดและต่อสู้กับรัฐบาลศรีลังกาได้อย่างยาวนานนั้น คือการที่กลุ่มทมิฬพีอีแฉมเป็นองค์กรที่มีวิธีการต่อสู้ที่ชัดเจน และยึดมั่นในวิธีการนั้นอย่างมั่นคง โดยสรุปแล้ววิธีการต่อสู้ที่กลุ่มทมิฬพีอีแฉมมี 3 วิธี ได้แก่ การใช้กำลัง การประชาสัมพันธ์ และการระดมทุน

การใช้กำลังของกลุ่มทมิฬพีอีแฉมเน้นการก่อเหตุความไม่สงบโดยการลอบสังหารบุคคลสำคัญ การวางระเบิดสถานที่สำคัญทางเศรษฐกิจและสังคมของศรีลังกา และการต่อสู้กับรัฐบาลโดยตรงหากรัฐบาลใช้กำลังทำการกวาดล้าง

ในส่วนของลอบสังหารบุคคลสำคัญนั้น กลุ่มทมิฬพีอีแฉมมักใช้วิธีการลอบสังหารด้วยมือระเบิดพลีชีพ (Suicide Bomber) เช่น การลอบสังหารนายรณสิงห์ เปรมดาศา (Ranasimhe Premadasa) อดีตประธานาธิบดีของศรีลังกา ปฏิบัติการลอบสังหารครั้งนั้นกระทำขึ้นใน ค.ศ. 1983 ในขณะที่นายรณสิงห์ เปรมดาศา กำลังกล่าวสุนทรพจน์เนื่องในโอกาสวันแรงงานของศรีลังกา ณ กรุงโคลอมโบ เพื่อสังหารนายรณสิงห์ กลุ่มทมิฬพีอีแฉมใช้มือระเบิดที่พันระเบิดไว้รอบตัว แล้วใช้

จักรยานเป็นพาหนะพุ่งเข้าหานายรณสิงห์แล้วกดชนวนระเบิด เป็นเหตุให้นายรณสิงห์และผู้ติดตามอย่างน้อย 20 คน เสียชีวิตทันที¹

นอกจากการลอบสังหารบุคคลสำคัญ การทำลายสถานที่สำคัญทางเศรษฐกิจ ก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่กลุ่มทมิฬใช้เพื่อก่อเหตุความไม่สงบอยู่บ่อยครั้ง เช่น การทำลายธนาคารแห่งชาติศรีลังกาที่สร้างความเสียหายอย่างยิ่ง เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 31 มกราคม ค.ศ. 1996 คนร้าย 2 คนของกลุ่มทมิฬใช้ระเบิดขีปนาวุธระเบิดพุ่งชนธนาคารแห่งชาติศรีลังกา ณ กรุงโคลอมโบ เป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตประมาณ 90 คน และเป็นการก่อเหตุวินาศกรรมครั้งใหญ่สุดในรอบ 13 ปีตั้งแต่ ค.ศ. 1983 – 1996²

ปฏิบัติการของกลุ่มทมิฬที่สร้างความเสียหายร้ายแรงแก่ศรีลังกา ทั้งการลอบสังหารบุคคลสำคัญ และการก่อวินาศกรรมสถานที่สำคัญทางเศรษฐกิจและสังคม ทำให้รัฐบาลศรีลังกาตัดสินใจใช้กำลังเข้าปราบปราม ซึ่งการเข้าปราบปรามแต่ละครั้งฝ่ายรัฐบาลก็ไม่สามารถกวาดล้างกลุ่มทมิฬได้โดยง่าย เพราะกลุ่มทมิฬเองก็ใช้กองกำลังของตนต่อสู้กับกองทัพของรัฐบาลอย่างเข้มแข็ง อาทิ การบุกกวาดล้างกลุ่มทมิฬภายใต้ภารกิจชื่อ Certain Victory ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1997 รัฐบาลใช้กำลังทหารจำนวนมากถึง 20,000 คน บุกโจมตีกองกำลังของกลุ่มทมิฬที่เมืองวาวันนิยา (Vavuniya) ซึ่งเป้าหมายของการบุกโจมตีในครั้งนี้ รัฐบาลต้องการบุกยึดดินแดนที่เคยเป็นเขตอิทธิพลของกลุ่มทมิฬให้ได้ประมาณ 77 กิโลเมตร³ และผลปรากฏว่ารัฐบาลสามารถพื้นที่ได้ตามจำนวนที่ต้องการ แต่ต้องเสียชีวิตไปเป็นจำนวน 1309 คน หมายความว่าเฉลี่ยแล้วการรุกคือเพื่อยึดดินแดนเพียง 1 กิโลเมตร ฝ่ายรัฐบาลต้องเสียชีวิตมากมายถึง 17 คน⁴ การที่ทำได้เช่นนี้เป็นเพราะฝ่ายกองกำลังของกลุ่มทมิฬนั้นมีการวางระบบขององค์กรอย่างดีที่ได้กล่าวมาแล้ว และอีกข้อหนึ่งคือกลุ่มทมิฬใช้วิธีการต่อสู้แบบกองโจรหรือ ตีแล้ววิ่งหนี (Hit and Run)⁵นั่นเอง

¹พรพนสิริ พรหมพันธุ์ม. (2537). ศรีลังกา ใน เอเชียรายปี. หน้า 276.

²พรพนสิริ พรหมพันธุ์ม. (2539). ศรีลังกา ใน เอเชียรายปี. หน้า 336.

³พรพนสิริ พรหมพันธุ์ม. (2541). ศรีลังกา ใน เอเชียรายปี. หน้า 289.

⁴แหล่งเดิม.

⁵สมพงษ์ ชูมาก. (2534). ศรีลังกา ใน เอเชียรายปี. หน้า 283.

ในด้านการประชาสัมพันธ์กลุ่มทมิฬใช้การต่อสู้ด้วยวิธีนี้เพื่อเหตุผลสองประการได้แก่ เพื่อเรียกความสนับสนุนจากต่างชาติและเพื่อการระดมทุนจากชาวทมิฬที่อพยพไปอยู่ในประเทศต่างๆ สาเหตุที่กลุ่มทมิฬใช้วิธีการประชาสัมพันธ์เพื่อต่อสู้กับรัฐบาลนั้น เป็นเพราะกลุ่มทมิฬเป็นองค์กรที่มีขนาดเล็ก ไม่ว่าจะมีการบริหารจัดการที่ดีเพียงใดหากรัฐบาลต้องการกำจัดอย่างจริงจังแล้ว ก็ไม่มีทางจะต้านทานกำลังของรัฐบาลที่มีมากกว่าได้ ดังนั้นกลุ่มทมิฬจึงจำเป็นต้องได้รับความสนับสนุนจากนานาชาติ เช่น อินเดีย สหรัฐอเมริกา และอังกฤษ เป็นต้น วิธีการที่กลุ่มทมิฬเลือกใช้คือการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อสารมวลชนของตะวันตก เช่น นิตยสาร Time โดยการกล่าวหาว่า รัฐบาลศรีลังกาทำการจู่โจมกลุ่มทมิฬด้วยความโหดร้ายขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชน และอ้างว่ากลุ่มทมิฬนั้นเป็นเพียงกลุ่มของผู้เรียกร้องชาวทมิฬที่เรียกร้องสิทธิของตนเองเท่านั้น

นอกจากการประชาสัมพันธ์เพราะต้องการการสนับสนุนจากต่างชาติแล้ว สิ่งหนึ่งที่กลุ่มทมิฬหวังจะได้รับจากการประชาสัมพันธ์นี้ คือการการสนับสนุนเงินทุนจากชาวทมิฬที่อาศัยอยู่ในหลายประเทศทั่วโลก ซึ่งวิธีการประชาสัมพันธ์เพื่อให้ได้รับการสนับสนุนด้านเงินทุนจากชาวทมิฬนี้ กลุ่มทมิฬใช้ข้อมูลไม่แตกต่างจากการขอเสียงสนับสนุนจากต่างชาติ คือการแสดงให้เห็นว่า กลุ่มทมิฬนั้นเป็นตัวแทนของชาวทมิฬในการทำหน้าที่เรียกร้องสิทธิในการปกครองเพื่อชาวทมิฬไม่ใช่องค์กรก่อการร้าย และการใช้กำลังของรัฐบาลศรีลังกาเป็นการกระทำที่เกินกว่าเหตุ และเป็นการละเมิดสิทธิที่ชาวทมิฬมีสิทธิในการปกครองตนเองได้ของชาวทมิฬ วิธีการประชาสัมพันธ์ไปยังชาวทมิฬที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศ นับว่าได้ผลเป็นอย่างดีเพราะสามารถทำให้ชาวทมิฬจำนวนมากเชื่อว่ารัฐบาลศรีลังกากระทำเกินกว่าจริง และกลุ่มทมิฬไม่ใช่องค์กรก่อการร้าย ดังที่ชาวทมิฬอพยพคนหนึ่งได้ให้สัมภาษณ์แก่สำนักข่าวบีบีซีว่า “การสลายกลุ่มทมิฬ ค.ศ. 2009 นั้น รัฐบาลศรีลังกากระทำโดยการหลอกลวงกลุ่มทมิฬให้ลงนามสงบศึก แต่เมื่อฝ่ายทมิฬวางอาวุธแล้ว รัฐบาลศรีลังกาก็เข้าโจมตีทันที”¹ นอกจากนี้จะสามารถทำให้ชาวทมิฬในต่างประเทศเชื่อว่ากลุ่มทมิฬเป็นกลุ่มที่ทำเพื่อชาวทมิฬทั้งหมดแล้ว การ

¹Tamil Protest Ends After 73 Days. (2009). BBC. (Online).

ประชาสัมพันธ์ของกลุ่มทมิฬอีแลมนี้ ยังช่วยให้กลุ่มทมิฬอีแลมสามารถเรียกรายเงินจากชาวทมิฬที่อยู่ในต่างประเทศได้ 60 ดอลลาร์สหรัฐต่อเดือน¹

นอกจากเงินทุนที่ได้จากการบริจาคของชาวทมิฬที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศด้วยความเต็มใจแล้ว หากครอบครัวไหนที่ไม่เต็มใจบริจาคเงินให้ กลุ่มทมิฬอีแลมก็จะใช้วิธีการข่มขู่ว่าจะทำร้ายญาติพี่น้องของชาวทมิฬที่อยู่ในศรีลังกาหากไม่ยอมบริจาคเงินอีกด้วย อย่างไรก็ตามเนื่องจากกลุ่มทมิฬอีแลมต้องการเงินทุนเพื่อต่อสู้กับรัฐบาลจำนวนมาก ทำให้เงินที่ได้จากการเรียกรายชาวทมิฬไม่เพียงพอ กลุ่มทมิฬอีแลมจึงใช้วิธีการค้ายาเสพติด อาวุธ และสินค้าผิดกฎหมายที่ส่วนมากแล้วนำเข้ามาทางชายฝั่งคาบสมุทรจาฟฟีนาคเขตอิทธิพลของกลุ่มทมิฬอีแลมเอง

กล่าวได้ว่าทั้งการต่อสู้โดยการใช้กำลัง การประชาสัมพันธ์ การระดมทุน และการจัดการองค์กรอย่างมีระบบของกลุ่มทมิฬอีแลมนั้น คือการที่ทำให้กลุ่มทมิฬอีแลมกลายเป็นกลุ่มที่ปฏิบัติการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งส่งผลให้ทมิฬกลุ่มอื่นๆ เช่น กลุ่ม Tamil Eelam Liberation Organization หรือ (TELO) กลุ่ม People's Liberation Organization of Tamil Eelam หรือ (PLOTE) และกลุ่ม Eelam People's Revolutionary Liberation Front หรือ (EPRLF) ถูกลดบทบาทลงไปโดยอัตโนมัติ ซึ่งทำให้เหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในศรีลังกาหลังจากการจลาจลครั้งใหญ่ในค.ศ. 1983 อันเป็นผลมาจากการที่กลุ่มทมิฬลอบสังหารนายกเทศมนตรีของเขตจาฟฟีนาค จนลุกลามเป็นการจลาจลนั้น โดยมากแล้วจะเป็นการกระทำของกลุ่มทมิฬอีแลม หรือหากเป็นการกระทำที่ไม่มีผู้ออกมารับผิดชอบ รัฐบาลศรีลังกาก็มักจะกล่าวว่าเป็นการกระทำของกลุ่มทมิฬอีแลมทันที ส่งผลให้นับแต่การจลาจลครั้งนั้นเป็นต้นมา ความขัดแย้งระหว่างพวกทมิฬและสิงหลในศรีลังกา ได้เปลี่ยนเป็นความขัดแย้งระหว่างกลุ่มทมิฬอีแลมและรัฐบาลสิงหลโดยตรง

¹วงเดือน นาราัจจ์. (2548). *เล่มเดิม*. หน้า 91.

บทที่ 4

ความขัดแย้งระหว่างกลุ่มทมิฬและรัฐบาลศรีลังกา

(ค.ศ. 1983 – 2009)

ปัญหาความขัดแย้งระหว่างกลุ่มทมิฬและรัฐบาลศรีลังกา เป็นปัญหาที่มีระยะเวลา นานถึง 26 ปีระหว่าง ค.ศ. 1983 – 2009 ต้นเหตุของปัญหาเริ่มจากการจลาจลในเดือน กรกฎาคม ค.ศ. 1983 และสิ้นสุดด้วยการสังหารนายประภาคาราน ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 2009 ในช่วงเวลา 26 ปีนี้กลุ่มทมิฬใช้ทั้งกำลัง การระดมทุน และการประชาสัมพันธ์เพื่อให้สามารถ ก่อตั้งรัฐอิสระทมิฬให้สำเร็จ ส่วนรัฐบาลศรีลังกาได้ใช้ทั้งกำลังและการเจรจาเพื่อยุติปัญหา โดยมีเป้าหมายว่าจะยุติปัญหาโดยไม่ยอมให้เกิดการแบ่งแยกประเทศอย่างเด็ดขาด และด้วยเหตุที่ กลุ่มทมิฬและรัฐบาลมีเป้าหมายที่แตกต่างกันนี้เอง ทำให้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างทมิฬ และรัฐบาลศรีลังกาไม่สามารถยุติได้โดยง่าย เปิดโอกาสให้ประเทศมหาอำนาจโดยเฉพาะอินเดีย เข้าแทรกแซงการเมืองภายในของศรีลังการะหว่าง ค.ศ. 1987 – 1990 ทำให้รัฐบาลศรีลังกาไม่ สามารถใช้กำลังเข้ากวาดล้างกลุ่มทมิฬได้ ฉะนั้นหลังจากอินเดียถอนกำลังออกจากศรีลังกา แล้ว รัฐบาลศรีลังกาจึงใช้นโยบายการกวาดล้างกลุ่มทมิฬโดยใช้กำลัง จนเป็นเหตุให้ สามารถสลายกลุ่มทมิฬได้ในที่สุด จากการศึกษาพบว่าปัญหาความขัดแย้งระหว่างทมิฬ และรัฐบาลศรีลังกา นั้น สามารถแบ่งช่วงเวลาโดยใช้สถานการณ์ที่แตกต่างกันได้ดังนี้

การลงนามเพื่อสันติภาพครั้งที่ 1 และการแทรกแซงของอินเดีย (ค.ศ. 1983 – 1990)

กลุ่มพยัคฆ์อิสระแห่งทมิฬหรือ กลุ่มทมิฬ นั้น เริ่มปฏิบัติการโดยใช้กำลัง ครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1978 โดยการโจมตีเจ้าหน้าที่ของรัฐ แต่เป็นการโจมตีที่ไม่ได้สร้างความเสียหาย มากนัก¹ กระทั่งเมื่อเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1983 กองกำลังของกลุ่มทมิฬได้ปฏิบัติการลอบ

¹พัฒนาพงศ์ ประคัลภ์วงศ์. (2531). *เล่มเดิม*. หน้า 204.

สังหารทหารของรัฐบาลสิงหลจำนวน 13 นาย ที่ประจำอยู่ทางตอนเหนือของประเทศ ซึ่งการโจมตีของทมิฬหัวรุนแรงครั้งนี้ได้ก่อให้เกิดปฏิกิริยาตอบโต้อย่างรุนแรงจากชาวสิงหลพุทธ จนเกิดการจลาจลทำร้ายชาวทมิฬที่อาศัยในกรุงโคลอมโบ ความสูญเสียจากเหตุการณ์ครั้งนั้นมีผู้เสียชีวิตอย่างน้อย 400 คน¹ โรงงานอุตสาหกรรมถูกวางเพลิงอย่างน้อย 100 โรงงาน ทำให้มีคนตกงานทันที 13,000 คน 100,000 คนต้องไร้ที่อยู่อาศัย ชาวทมิฬที่อาศัยอยู่ทางตอนใต้ต้องอพยพออกนอกประเทศอีกหลายแสนคน ที่สำคัญในจำนวนชาวทมิฬที่ถูกพวกสิงหลหัวรุนแรงสังหารนั้น บางส่วนได้ถูกสังหารขณะที่กำลังพักผ่อนอยู่ในบ้านของตัวเองด้วย² ถึงแม้จะได้รับความเสียหายมากกว่า แต่ปฏิบัติการครั้งนี้ ได้ทำให้กลุ่มทมิฬพีแฉลมอยู่ในฐานะตัวแทนของกลุ่มทมิฬทั้งหมดตั้งแต่ ค.ศ. 1983 เป็นต้นมา³

ความเสียหายร้ายแรงทั้งชีวิตและทรัพย์สินจากการตอบโต้ของพวกสิงหล ทำให้ฝ่ายกลุ่มทมิฬพีแฉลมมองว่าเป็นการกระทำที่รุนแรงเกินกว่าเหตุ จึงใช้เป็นข้ออ้างเพื่อปฏิบัติการรุนแรงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ วิธีการที่กลุ่มทมิฬหัวรุนแรงกลุ่มนี้นิยมใช้มากที่สุดคือ การก่อการร้ายโดยการก่อวินาศกรรมและการใช้มือระเบิดพลีชีพ ซึ่งผู้ที่รับหน้าที่เป็นมือระเบิดของกลุ่มทมิฬพีแฉลมนี้ จะได้รับการเรียกอย่างทรงเกียรติจากสมาชิกของกลุ่มว่า “เสือดำ หรือ Black Panthers หรือ บางแห่งเรียก Black Tigers⁴” ซึ่งความน่าสนใจประการหนึ่งเกี่ยวกับมือระเบิดพลีชีพเหล่านี้ ได้แก่ เกือบครึ่งของปฏิบัติการทั้งหมดกระทำโดยมือระเบิดที่เป็นผู้หญิง และการลงมือแต่ละครั้งมักจะประสบความสำเร็จเสมอจนได้ชื่อว่า กลุ่มทมิฬพีแฉลมคือขบวนการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ที่ปฏิบัติการได้ผลและโหดเหี้ยมมากที่สุดในโลก⁵

ปฏิบัติการเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1983 ของกลุ่มทมิฬพีแฉลม ส่งผลให้ ค.ศ. 1984 รัฐบาลศรีลังกาเกิดแนวคิดการให้อำนาจปกครองตนเองบางส่วน (Devolution) แก่ชาวทมิฬในเขตที่มีชาวทมิฬอาศัยอยู่เป็นส่วนมาก ซึ่งอินเดียได้ยื่นข้อเสนอเป็นตัวกลางในการเจรจา ระหว่างรัฐบาลและกลุ่ม

¹ถนอม อานามวัฒน์. (2527). *เล่มเดิม*. หน้า 366.

²Raymond C. Taras; & Rajat Gunguly. (2010). *op. cit.* p. 45.

³*Ibid.*

⁴Andrew Hosken. I realised we would never win. (2011). *BBC*. (Online).

⁵Yoram Sheweitger. (2011). *Suicide Terrorism : Development & Characteristics*. (Online).

กบฏ การเจรจาครั้งนี้กระทำขึ้นโดยตัวแทนสองฝ่าย ระหว่างรัฐบาลอินเดียและรัฐบาลศรีลังกา แต่เป็นการเจรจาที่ไม่ประสบผลสำเร็จเนื่องจากเหตุผลสองประการ ได้แก่ ข้อแรก กลุ่มทมิฬอีแลมมีความแน่วแน่ในเป้าหมายแบ่งแยกดินแดนเป็นรัฐเอกราชเท่านั้น ข้อสอง รัฐบาลของศรีลังกามีความเชื่อว่าการกระทำของอินเดีย เป็นการกระทำโดยมีเป้าหมายเข้าแทรกแซงกิจการภายในของศรีลังกาเท่านั้น ไม่ได้มีความจริงใจที่จะยุติความขัดแย้งเลย

หลังจากความล้มเหลวของการเจรจาครั้งแรก อินเดียยังมีความต้องการในการเป็นตัวกลางในการเจรจาอยู่ จึงได้จัดให้มีการประชุมร่วมกันระหว่างตัวแทนของกลุ่มทมิฬอีแลม และตัวแทนของรัฐบาลศรีลังกาที่กรุงทมิฬประเทศอินเดีย ใน ค.ศ. 1985 แต่ก็ยังไม่ประสบผลใดๆ อย่างไรก็ตามบรรยากาศของการพยายามสร้างความปรองดองจากฝ่ายรัฐบาลศรีลังกา ยังคงมีให้เห็นอยู่ตลอด ค.ศ. 1986 โดยรัฐบาลของนายจูเนียด จาร์เยวาร์เดเน จากพรรคสหชาติ ได้ประกาศว่า “รัฐบาลยินยอมให้กลุ่มกบฏแบ่งแยกดินแดนชาวทมิฬ สามารถมีอำนาจปกครองตนเองในระดับท้องถิ่นได้ แต่จะไม่ยอมให้แบ่งแยกประเทศโดยเด็ดขาด และการมอบอำนาจปกครองตนเองแก่ฝ่ายทมิฬสามารถกระทำได้เฉพาะดินแดนตอนเหนือเท่านั้น”¹

จากนั้น ในเดือนกรกฎาคมและสิงหาคมปีเดียวกัน รัฐบาลของศรีลังกาได้ทำการเจรจากับผู้นำพรรค TULF ซึ่งพรรค TULF ที่ได้รับแรงกดดันจากกลุ่มกบฏ ได้ทำการยื่นข้อเสนอแก่รัฐบาลว่า “รัฐบาลต้องยอมมอบอำนาจในการปกครองให้แก่ทมิฬ ทั้งดินแดนตอนเหนือและภาคตะวันออกอย่างเท่าเทียมกัน”² จากข้อเรียกร้องของฝ่ายทมิฬนั้น หลังจากการพิจารณาแล้ว รัฐบาลของนายจูเนียด จาร์เยวาร์เดเน มีมติยอมให้ฝ่ายทมิฬปกครองตนเองได้เฉพาะเขตภาคเหนือเช่นเดิม โดยนายจูเนียด จาร์เยวาร์เดเนอ้างว่า ในเขตภาคตะวันออกนั้นมีชาวสิงหล ทมิฬ มัวร์ และมุสลิมอาศัยอยู่ในจำนวนเท่าๆกัน ซึ่งเมื่อทำการพิจารณาจากหลักฐานปรากฏว่า คำอ้างนี้ถึงแม้จะไม่ตรงกับความจริงทั้งหมด แต่พื้นที่เขตตะวันออกก็เป็นเขตที่มีประชากรศรีลังกาหลายเชื้อชาติอาศัยอยู่จริง เห็นได้จากผลการสำรวจจำนวนประชากรตามเชื้อชาติ ที่อาศัยอยู่ในเขตภาคเหนือ และภาคตะวันออกของศรีลังกา ใน ค.ศ. 1981 พบว่า³ ในเขตภาคเหนือ มีชาวสิงหลอาศัยอยู่ร้อยละ 7.7 ชาวทมิฬศรีลังการ้อย

¹ประชุมพร วัชรเสถียร. (2530). ศรีลังกา ใน เอเชียรายปี. หน้า 259.

²แหล่งเดิม.

³Asoka Bandarage. (2009). *op. cit.* p. 24.

ละ 69.7 ชาวทมิฬอินเดียร้อยละ 12.4 และชาวมาวัวร์ร้อยละ 9.8 ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีชาวสิงหลอาศัยอยู่ร้อยละ 24.9 ชาวทมิฬศรีลังการ้อยละ 41.7 ชาวทมิฬอินเดียร้อยละ 1.2 และชาวมาวัวร์ร้อยละ 31.6

เมื่อผลของการเจรจาไม่เป็นไปตามต้องการ นายเวลูพิไล ประกาศาราน และกลุ่มทมิฬอีแลม จึงตัดสินใจประกาศแยกตัวเป็นอิสระจากการปกครองของรัฐบาลกลาง เมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1987 โดยยึดเอาดินแดนของเขตจาฟฟนาเป็นฐานที่มั่น แล้วทำการจัดตั้งและบริหารกิจการต่างๆ เช่นเดียวกับประเทศอธิปไตยอื่นๆ เช่น เปิดดำเนินการธนาคาร ดำเนินการกิจการขนส่งมวลชน ดำเนินการเก็บภาษีเอง จัดตั้งหน่วยงานด้านสาธารณสุข และจัดตั้งองค์กรศาลเพื่อตัดสินคดีความเองด้วย เป็นต้น ซึ่งการกระทำต่างๆเหล่านี้ทำให้รัฐบาลของนายจูนีย์ส จายาวาเดเนย์ ตอบโต้ด้วยการประกาศคว่ำบาตรชาวทมิฬทันที โดยการห้ามติดต่อค้าขายกับเขตการปกครองชาวทมิฬ และมีสินค้าต้องห้ามสำคัญ ได้แก่สินค้าประเภทเชื้อเพลิง อาทิน้ำมัน ก๊าซหุงต้ม และถ่านหิน เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ถึงแม้จะถูกโต้ตอบอย่างรุนแรงจากรัฐบาล แต่การแยกตัวเป็นอิสระทำให้กลุ่มทมิฬอีแลมกลายเป็นกลุ่มที่มีอำนาจสูงสุดเพียงกลุ่มเดียวตั้งแต่นั้น และนอกจากดินแดนเขตจาฟฟนาแล้วกลุ่มทมิฬอีแลม ยังได้วางแผนขยายดินแดนไปยังเขตภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งคิดเป็นพื้นที่ 1 ใน 3 ของพื้นที่ทั้งหมดของศรีลังกา และเมื่อคิดเฉพาะพื้นที่ชายหาดแล้วยังคิดเป็นจำนวน 2 ใน 3 ของพื้นที่ชายหาดทั้งหมด ดังภาพต่อไปนี้

¹Asoka Bandarage. (2009). *op. cit.* p. 3.

ภาพประกอบ 2 แสดงอาณาจักรทมิฬอีแลมของกลุ่มทมิฬอีแลม

ที่มา: Asoka Bandarage. (2009). *op. cit.* p. 4.

ผลจากการประกาศแยกตัวเป็นอิสระจากรัฐบาลกลางของกลุ่มทมิฬอีแลม ทำให้รัฐบาลของ นายจาร์เยวาร์เดเน ได้ออกแถลงการณ์คว่ำบาตรกลุ่มกบฏ เช่น การห้ามติดต่อค้าขายสินค้าใดๆกับ ดินแดนทางตอนเหนือ โดยเฉพาะสินค้าประเภทเชื้อเพลิง และยังประกาศว่ารัฐบาลศรีลังกา จะไม่ ยอมให้เกิดการแบ่งแยกดินแดนโดยเด็ดขาด จากนั้นจึงมีการใช้กำลังเข้าจัดการกับกลุ่มกบฏอย่าง จริงจัง โดยเริ่มจากเจ้าหน้าที่ของรัฐบุกเข้าโจมตีดินแดนที่เป็นแหล่งซ่องสุมกำลังของฝ่ายกบฏ ใน เขตดินแดนภาคเหนือและตะวันออก ทำให้กลุ่มทมิฬอีแลมตัดสินใจใช้กำลังตอบโต้รัฐบาล โดยการ บุกโจมตีหมู่บ้าน อารันตาวาลา (Arantawala) เป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตประมาณ 30 คน จากนั้นวันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 1987 ความพยายามยุติปัญหาจากฝ่ายรัฐบาลได้มีให้เห็นอีกครั้ง โดยเสนอ แนวทางในการยุติปัญหาให้แก่ฝ่ายทมิฬว่า รัฐบาลยินดียุติการกวาดล้างกองกำลังของกลุ่มทมิฬอี แลมที่กระทำมาตั้งแต่เดือนมกราคม และจะนิรโทษกรรมให้แก่กองกำลังของชาวทมิฬทั้งหมดที่ยังไม่ ถูกจับ 5,000 คน ภายใต้เงื่อนไข 4 ข้อ ได้แก่

1. กลุ่มทมิฬอีแลม ต้องยอมเข้าเจรจาเพื่อสันติภาพที่จะจัดขึ้น ณ ประเทศอินเดีย
2. กลุ่มทมิฬอีแลม ต้องยุติการต่อสู้กับรัฐบาลสิงหลทันที
3. เลิกล้มรัฐบาลอิสระที่ทำการบริหารเขตปกครองตนเอง จาฟฟนา
4. เมื่อการลงนามเพื่อสันติภาพดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ รัฐบาลจะปล่อยตัวกองกำลังของฝ่ายทมิฬที่ถูกคุมขังทั้งหมด 2,000 คน

หลังจากรับทราบข้อเสนอของฝ่ายรัฐบาลแล้ว กลุ่มทมิฬอีแลมได้ทำการตอบข้อเสนอของรัฐบาลโดยการยืนยันในข้อเสนอดังเดิมของตน คือรัฐบาลต้องยอมให้ทมิฬปกครองตนเอง ในดินแดนตอนเหนือและตะวันออกอย่างเท่าเทียมกันเท่านั้น อันเป็นข้อเสนอนี้ได้รับการปฏิเสธจากรัฐบาล โดยที่รัฐบาลอ้างว่าการให้ดินแดนฝั่งตะวันออก รวมเป็นดินแดนของฝ่ายทมิฬนั้นเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง เพราะดินแดนฝั่งตะวันออกนั้น เป็นดินแดนที่มีทั้งชาวทมิฬ มุสลิม และชาวสิงหล อาศัยอยู่ในจำนวนที่เท่าๆกัน พร้อมทั้งยื่นข้อเสนอเพิ่มเติมอีกสองข้อ ได้แก่

1. ยอมให้มีการปกครองตนเองอย่างมีขีดจำกัดภายใต้รัฐบาลกลาง โดยให้มีการจัดตั้งสภาจังหวัดทั้ง 9 เขต เพื่อบริหารกิจการศึกษา วัฒนธรรม และกิจการอื่นๆที่เกี่ยวกับชาวทมิฬ
2. รัฐบาลจะยอมให้ชาวสิงหลอพยพออกจากดินแดนภาคตะวันออก

ภายหลังจากการพิจารณาข้อเสนอทั้งสองข้ออย่างถี่ถ้วนแล้ว กลุ่มทมิฬอีแลมได้ออกแถลงการณ์ เมื่อ วันที่ 17 มีนาคม ค.ศ. 1987 สองข้อ ดังนี้

1. รัฐบาลต้องยอมรับว่าดินแดนภาคเหนือและภาคตะวันออก เป็นดินแดนที่ชาวทมิฬอาศัยอยู่หลายชั่วอายุคนแล้ว
2. การเจรจาที่จะเกิดขึ้นระหว่างรัฐบาลและ กลุ่มทมิฬอีแลมต้องมีอินเดียเป็นตัวกลางเท่านั้น

ความพยายามของรัฐบาลเพื่อการยุติความขัดแย้งโดยสันติวิธี ทำให้รัฐบาลศรีลังกา ตัดสินใจยกเลิกภารกิจโจมตีกวาดล้างกลุ่มกบฏ และได้ปล่อยตัวนักโทษชาวทมิฬถึง 450 คน จากนั้นได้ทำการลงนามในข้อตกลงสันติภาพ Indo - Sri Lanka Peace Accord เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม ค.ศ. 1987 ที่สามารถสรุปรายละเอียดได้ดังนี้¹

1. ให้มีการหยุดยิงภายใน 48 ชั่วโมงหลังจากลงนาม และให้กบฏทมิฬวางอาวุธภายใน 72 ชั่วโมง
2. ทหารรัฐบาลศรีลังกาต้องกลับเข้าสู่ที่ตั้งภายใน 5 วัน และต้องยกเลิกกองกำลังใน หมู่บ้านและกองกำลังอาสาสมัคร ซึ่งเคยใช้เป็นเครื่องมือในการต่อสู้กับกบฏทมิฬ
3. ให้มีกองกำลังทหารหรือกองกำลังสันติภาพอินเดีย (Indian Peace Keeping Force : IPKF) ประจำอยู่ที่คาบสมุทรจาฟฟนา เพื่อควบคุมให้มีการหยุดยิง และระงับความขัดแย้งระหว่าง ชาวทมิฬกับชาวสิงหล โดยมีคณะผู้สังเกตการณ์ร่วมอินเดีย-ศรีลังกาคอยดูแลควบคุมไปด้วย
4. ให้มีสภาท้องถิ่นขึ้นคณะหนึ่ง ในพื้นที่ภาคเหนือและภาคตะวันออก โดยจัดให้มีการ เลือกตั้งภายใน 3 เดือน และจะจัดให้มีการลงประชามติในจังหวัดทางภาคตะวันออก ว่าต้องการอยู่ ร่วมการปกครองกับจังหวัดภาคเหนือหรือไม่ ภายในวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ. 1988 หากมีประชามติ ว่าจะไม่ร่วมก็จะมีสภาท้องถิ่นของตนเองต่อไป
5. ภาษาทมิฬ ภาษาอังกฤษ และภาษาสิงหล ใช้เป็นภาษาราชการได้เหมือนกัน
6. อินเดียจะส่งผู้ลี้ภัยชาวทมิฬกลับ ศรีลังกาก็จะส่งชาวอินเดียทมิฬบางส่วนกลับ ประเทศด้วยเช่นกัน
7. ศรีลังกาจะยกเลิกประกาศภาวะฉุกเฉินในจังหวัดภาคเหนือและภาคตะวันออก ภายในวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1987
8. ศรีลังกาจะออกกฎหมายประกาศนิรโทษกรรมนักการเมือง หลังจากประกาศยกเลิก ภาวะฉุกเฉิน
9. อินเดียจะไม่ยอมให้กบฏแยกดินแดนศรีลังกา ใช้ดินแดนของตนเป็นฐานปฏิบัติการ เพื่อก่อการร้ายในศรีลังกา และออกลาดตระเวนบริเวณช่องแคบ เพื่อป้องกันการปฏิบัติการของกบฏ ทมิฬในอนาคต

¹พัฒนาพงศ์ ประคัลพงศ์. (2531). เล่มเดิม. หน้า 206 – 207.

10. อินเดียจะจัดสรรความช่วยเหลือทางทหารแก่ศรีลังกา ตามที่ร้องขอหากมีการ
ละเมิดการหยุดยิง

11. ศรีลังกาต้องหารือกับอินเดีย ในการจ้างบุคลากรการข่าวกรองจากต่างประเทศ
เพื่อมิให้มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างกัน

12. ศรีลังกาต้องไม่อนุญาตให้ต่างประเทศใช้ประโยชน์จากเมืองท่าใดๆ ที่มีเป้าหมาย
ทางทหาร อันส่งผลกระทบต่อผลประโยชน์ของอินเดีย

13. หลังลงนาม ศรีลังกายังคงขอความช่วยเหลือทางทหารจากสหรัฐฯ อังกฤษ จีน
และปากีสถานได้ โดยไม่ถือเป็นการละเมิดข้อตกลง อินเดียเองก็เสนอที่จะช่วยเหลือทางทหารและ
การฝึกอบรมทางทหารแก่ศรีลังกาด้วย

14. ศรีลังกาจะต้องทบทวนข้อตกลงที่มีกับหน่วยงานกระจายเสียงต่างประเทศ เพื่อมิให้
ใช้เป็นเครื่องมือทางทหารและการข่าวกรอง

15. ทั้งอินเดียและศรีลังกา จะต้องจัดตั้งกลไกและมาตรการต่างๆ เพื่อติดตามเรื่องราว
ที่จะมีผลกระทบต่อเอกภาพ และบูรณภาพแห่งดินแดนและความมั่นคงของอีกประเทศหนึ่ง

ประเด็นที่น่าสังเกตจากการลงนามครั้งนี้ คือสาระสำคัญของข้อตกลงเกือบทุกข้อ ล้วนเป็น
ประโยชน์แก่อินเดียมากกว่าศรีลังกา เช่น ข้อตกลงที่ 12 และ 14 ที่ห้ามศรีลังกาส่งเสริมการขาย
เครือข่ายวิทยุกระจายเสียงของต่างชาติ ซึ่งหมายถึงสหรัฐอเมริกา และไม่อนุญาตให้เรือรบของ
ต่างประเทศใช้ท่าเรือของศรีลังกาบริเวณคาบสมุทรจาฟฟนา เพราะขัดผลประโยชน์ของอินเดียนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม การที่อินเดียเข้ามาเป็นตัวกลางในการแก้ปัญหา ไม่ได้ทำให้สถานการณ์
ความขัดแย้งผ่อนคลายลงเลย เพราะการเห็นสัญญาเพื่อสันติภาพระหว่างอินเดียกับรัฐบาลศรีลังกา
เป็นการกระทำที่ได้รับการต่อต้านทั้งจากกลุ่มทมิฬอีแลม และชาวสิงหลที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาล
โดยเฉพาะกลุ่มสิงหลหัวรุนแรง

ทางด้านกลุ่มสิงหลหัวรุนแรง ซึ่งมีความเห็นว่าการที่รัฐบาลยอมลงนามเพื่อสันติภาพนั้น
เป็นการอ่อนข้อให้ชาวทมิฬ และทำให้กองกำลังของอินเดียสามารถเข้ามาเข้ามาในศรีลังกา ได้
ดำเนินการสองลักษณะควบคู่กัน ได้แก่การเรียกร้องต่อรัฐบาลศรีลังกา ให้ทำการยกเลิกสัญญาที่ทำ
กับอินเดีย แล้วให้ทหารอินเดียถอนตัวออกจากศรีลังกาทั้งหมด และการก่อความวุ่นวายเพื่อกดดัน
ควบคู่ไปด้วย โดยการโจมตีกลุ่มบุคคลที่มีส่วนในการลงนาม และสถานที่ซึ่งส่งผลกระทบต่อ

เศรษฐกิจ และสังคมของศรีลังกาเป็นสำคัญ เช่น สหภาพการค้า กองทัพอินเดียในศรีลังกา สถานที่ราชการ ร้านค้า ธนาคาร รถเมล์ และรถไฟ เป็นเหตุให้รัฐบาลศรีลังกาตัดสินใจ ประกาศใช้กฎอัยการศึกเพื่อจัดการกลุ่มสิงหลหัวรุนแรง จนสามารถจับกุมตัวผู้ต้องสงสัยเป็นจำนวนถึง 4,000 คน¹ แต่ก็ได้ไม่ได้ทำให้กลุ่มสิงหลหัวรุนแรง หยุดก่อความวุ่นวายโดยการใช้อำกำลัง แต่กลับทำการรุนแรงขึ้นกว่าเดิม

จากนั้นวันที่ 2 มกราคม ค.ศ. 1989 ประเทศศรีลังกา ได้มีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลอีกครั้ง โดยผู้ที่เข้าดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดี คือนายรณสิงห์ เปรมดาสา จากพรรคสหชาติ หลังจากเข้ารับตำแหน่งแล้ว ประธานาธิบดีรณสิงห์ได้แสดงออกถึงเจตจำนงอันแน่วแน่ ที่จะให้กองกำลังของอินเดียถอนตัวออกจากศรีลังกาโดยเร็วที่สุด ซึ่งภายหลังได้มีการประกาศอย่างเป็นทางการว่า รัฐบาลศรีลังกามีมติ ให้รัฐบาลอินเดียถอนกองกำลังของอินเดีย ออกจากศรีลังกาทั้งหมดภายในวันที่ 29 กรกฎาคม ค.ศ. 1989 แต่หลังจากการประกาศของศรีลังกา อินเดียได้ออกประกาศโต้ตอบว่า การที่จะให้อินเดียถอนกองกำลังของอินเดียออกจากศรีลังกานั้น รัฐบาลศรีลังกาและรัฐบาลของอินเดียจะต้องทำการหารืออย่างเป็นทางการเสียก่อน รัฐบาลศรีลังกาไม่สามารถตัดสินใจฝ่ายเดียวได้ และที่สุดเมื่อครบกำหนด 29 กรกฎาคม ค.ศ. 1989 อินเดียก็ยังไม่ได้ทำการถอนกำลังแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้กลุ่ม JVP จึงทำการโจมตีรัฐบาลด้วยความไม่พอใจ ที่รัฐบาลของนายรณสิงห์ยอมให้กองกำลังของอินเดียอยู่ในศรีลังกาต่อไป เป็นเหตุให้รัฐบาลศรีลังกาต้องใช้ความเด็ดขาดเข้าปราบปราม จนสามารถสังหารนายโรหณะ วิชวีระ (Rohana Vijeweera) ผู้นำของกลุ่มสิงหลหัวรุนแรง ได้สำเร็จเมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน ค.ศ. 1989 จนเป็นเหตุให้สามารถสลายกองกำลังของกลุ่มสิงหลหัวรุนแรง ได้ในปีเดียวกัน

หลังจากสลายกลุ่มสิงหลหัวรุนแรงแล้ว รัฐบาลของนายรณสิงห์ได้เริ่มเจรจาให้อินเดียถอนกองกำลังอีกครั้ง โดยในครั้งนี้ประธานาธิบดีรณสิงห์ ได้ให้เหตุผลต่ออินเดียว่า ความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลและชาวทมิฬนั้นเป็นเรื่องภายในของศรีลังกา ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสมควรที่ศรีลังกาจะแก้ปัญหาในตัวเอง ภายใต้การเรียกร้องนี้ส่งผลให้รัฐบาลอินเดีย ยอมถอนกำลังออกจากศรีลังกาทั้งหมด ใน วันที่ 24 มีนาคม ค.ศ. 1990

¹ ชาวลี จงประเสริฐ. (2548). *เล่มเดิม*. หน้า 40.

ส่วนกลุ่มทมิฬอีแลมนั้นอ้างว่า การลงนามเพื่อสันติภาพ ค.ศ. 1987 เป็นการกระทำระหว่างอินเดียกับรัฐบาลศรีลังกา และส่วนมากเป็นการกระทำของกองกำลังของอินเดีย ก็เป็นการตัดสินใจของทางฝั่งอินเดียฝ่ายเดียว ไม่ใช่ความเห็นชอบจากกลุ่มทมิฬอีแลม ทำให้เกิดความไม่พอใจจากฝ่ายทมิฬ และไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงที่อินเดียทำกับรัฐบาลศรีลังกา อีกทั้งต่อต้านกองกำลังของอินเดียโดยตรงด้วย ทำให้ฝ่ายอินเดียหันไปใช้วิธีการหนุนกองกำลังชาวทมิฬกลุ่มอื่น ให้มีอำนาจแทนกลุ่มทมิฬอีแลม ได้แก่ การสนับสนุนทางอาวุธแก่กองกำลังแห่งชาติทมิฬ (Tamil National Army TNA) เพื่อด้านอิทธิพลของกลุ่มทมิฬอีแลม¹ การสนับสนุนให้กองกำลังแนวร่วมปฏิวัติประชาชนอีแลม (Eelam People's Revolutionary Liberation Front EPRLF) ให้เป็นกลุ่มอิทธิพลดินแดนภาคเหนือและตะวันออกแทนกลุ่มทมิฬอีแลม และการตั้งกองกำลังอาสาสมัครกลาง (Central Volunteer Force CVF) เพื่อควบคุมพื้นที่ทางเหนือและตะวันออกภายหลังการถอนกำลังของอินเดีย² เป็นต้น

โดยสรุปแล้วการลงนามสันติภาพ ค.ศ. 1987 นี้ เป็นเหตุให้ความสัมพันธ์ระหว่างอินเดียและกลุ่มทมิฬอีแลมแย่งลงอย่างมาก และยังเป็นเหตุให้กลุ่มทมิฬอีแลม ตัดสินใจลอบสังหาร นายราจีฟ คานธี เมื่อ ค.ศ. 1991³ ส่งผลให้รัฐบาลอินเดียประกาศคว่ำบาตรกลุ่มทมิฬอีแลม เมื่อ ค.ศ. 1992 นอกจากนี้สถานการณ์ความขัดแย้งระหว่าง 4 กลุ่ม ได้แก่ รัฐบาลอินเดีย รัฐบาลศรีลังกา กลุ่มทมิฬอีแลม และกลุ่มสิงหลพุทธหัวรุนแรง ตั้งแต่ ค.ศ. 1983 - 1990 ทำให้เกิดการอพยพของชาวศรีลังกามากมาย โดยเฉพาะชาวศรีลังกาเชื้อสายทมิฬ ซึ่งประเทศที่อนุญาตให้ชาวทมิฬที่ได้รับผลกระทบสามารถลี้ภัยได้นั้น ส่วนมากเป็นประเทศในเขตยุโรปและอเมริกา เช่น แคนาดา สหรัฐอเมริกา เยอรมนี อังกฤษ และฝรั่งเศส เป็นต้น

¹Rajat Gunguly; & Ian Macduff. (2003). *Ethnic Conflict and Secessionism in South and Southeast Asia*. p. 133.

²สมพงษ์ ชูมาก. (2534). *เล่มเดิม*. หน้า 245 – 246.

³O'balance Edgar. (1989). *The Cyanide War: Tamil Insurrection in Sri Lanka 1973-88*. pp. 91-94.

การลงนามเพื่อสันติภาพครั้งที่ 2 และนโยบายปราบปรามกลุ่มทมิฬอีแลมโดยการใช้กำลัง (ค.ศ. 1990 – 1995)

เมื่อกองกำลังของอินเดียน ถอนกำลังออกไปทั้งหมด ในเดือน มีนาคม ค.ศ. 1990 รัฐบาลศรีลังกาภายใต้การนำของประธานาธิบดี รณสิงห์ เปรมดาสา ได้มีแนวความคิดจะเจรจากับกลุ่มทมิฬอีแลม อีกครั้ง ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มทมิฬอีแลม ที่ได้ใช้เวลาช่วงที่อยู่ภายใต้การลงนามสันติภาพเกือบ 3 ปี เพื่อช่องสุ่มกองกำลังและอาวุธจนเข้มแข็งขึ้น ได้เริ่มปฏิบัติการโจมตีรัฐบาลเพื่อก่อตั้งรัฐอิสระอีกครั้ง ซึ่งวิธีการของกลุ่มทมิฬอีแลม ยังคงเน้นการก่อวินาศกรรมสถานที่สำคัญทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นหลัก โดยการใช้ระเบิดพลีชีพเพื่อลอบสังหารบุคคลสำคัญที่ได้รับการรักษาความปลอดภัยระดับสูง กลุ่มทมิฬอีแลมเปิดฉากใช้กำลังโจมตีรัฐบาลอีกครั้งในเดือน มิถุนายน ค.ศ. 1990 โดยการบุกสถานีตำรวจหลายแห่งที่ตั้งอยู่ในภาคตะวันออก พร้อมทั้งจับกุมเจ้าหน้าที่ได้หลายร้อยคน โดยเจ้าหน้าที่ซึ่งไม่ใช่ชาวทมิฬจะถูกสังหารทั้งหมด อาจมีจำนวนประมาณ 280 นาย และมีเจ้าหน้าที่สูญหายอีกประมาณ 800 นาย

การปะทะกันระหว่างรัฐบาลและกลุ่มทมิฬอีแลม เมื่อวันที่ 11 มิถุนายน ค.ศ. 1990 ได้ขยายความรุนแรงจนกลายเป็นสงครามกลางเมือง ซึ่งทำให้ผู้คนบาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก คือ ตั้งแต่ 11 มิถุนายน – 15 พฤศจิกายน ค.ศ. 1990 นั้น มีทหารฝ่ายรัฐบาลเสียชีวิต 450 คน บาดเจ็บทั้งสิ้น 15,000 คน และกลุ่มทมิฬอีแลม นั้นมีการประเมินว่ามีผู้เสียชีวิตอย่างน้อย 2,000 คน¹

อย่างไรก็ตาม ด้วยความสามารถของกองกำลังและยุทธโศปกรณ์ที่เหนือกว่า รัฐบาลสามารถยึดพื้นที่ที่เคยเป็นดินแดนภายใต้อิทธิพลของกลุ่มทมิฬอีแลม ได้เป็นส่วนใหญ่ ทำให้กลุ่มทมิฬอีแลม เหลือพื้นที่อิทธิพลเพียงแค่นดินแดนตอนเหนือ และคาบสมุทรจาฟฟีนาท่านั้น แต่แม้จะอยู่ในสถานะเสียเปรียบ กองกำลังของกลุ่มทมิฬอีแลม ก็ยังไม่มีทีท่าจะยอมแพ้ต่อรัฐบาลเลยแม้แต่น้อย แตกต่างจากฝ่ายรัฐบาล ที่มีความพยายามยุติการสู้รบ โดยการพยายามเจรจาทันทีโดยยุติตลอด ค.ศ. 1992 แต่กลุ่มทมิฬอีแลม กลับแสดงออกถึงความแน่วแน่ในการแบ่งแยกดินแดนเพื่อตั้งรัฐอิสระ ด้วยการใช้ระเบิดพลีชีพลอบสังหารประธานาธิบดี รณสิงห์ เปรมดาสา ในขณะที่กำลังปราศรัยวันแรงงานของศรีลังกา ณ กรุงโคลอมโบ ใน ค.ศ. 1993 จนเป็นเหตุให้ประธานาธิบดี รณสิงห์

¹สมพงษ์ ชูมาก. (2534). เล่มเดิม. หน้า 283.

ถึงแก่อสัญกรรม และบรรดาผู้ติดตามอีก 20 คน เสียชีวิต ทำให้นายดิสสาโนเยเก เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีแทน และถูกลอบสังหารเช่นเดียวกับนายรณสิงห์ เปรมดาศา

สถานการณ์ระหว่างรัฐบาลสิงหลและกลุ่มทมิฬอีแลม ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง เมื่อ ค.ศ. 1994 นางจันทริกา กุมาระตุงคะ (Chandrika Kumaratunga) ช่วงแรกของการรับตำแหน่งนางกุมาระตุงคะ มีท่าทีแสดงออกถึงความเข้มแข็งแน่วแน่ที่จะแก้ปัญหาให้สำเร็จด้วยสันติวิธี ทำให้กลุ่มทมิฬอีแลม ตัดสินใจปล่อยตัวตำรวจ 19 คน ที่คุมขังไว้ พร้อมทั้งเรียกร้องให้รัฐบาล ลงนามในสัญญาเพื่อสันติภาพกับฝ่ายกบฏ โดยปราศจากเงื่อนไขใดๆ จากนั้น ในเดือนกันยายน และตุลาคม ค.ศ. 1994 รัฐบาลได้ส่งตัวแทนเพื่อทำการเจรจากับกลุ่มทมิฬอีแลม ที่เมืองจาฟฟนา แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จและยังเกิดการปะทะกันรุนแรงกว่าเดิม

ด้วยสถานการณ์ที่เสียเปรียบมาก วันที่ 14 พฤศจิกายน ค.ศ. 1994 กลุ่มทมิฬอีแลมได้ออกประกาศการหยุดยิงชั่วคราวเป็นระยะเวลาทั้งสิ้น 7 วัน โดยมีเงื่อนไขเรียกร้องไปยังฝ่ายรัฐบาลให้ยกเลิกสิ่งที่เป็นผลมาจากการคว่ำบาตร เช่น การห้ามค้าขายระหว่างดินแดนทางเหนือและส่วนอื่น และการปิดทางเชื่อมต่อระหว่างดินแดนทางเหนือและส่วนอื่นของเกาะ เป็นต้น ความพยายามของรัฐบาลได้ประสบความสำเร็จเมื่อวันที่ 3 มกราคม ค.ศ. 1995 ซึ่งนางกุมาระตุงคะ และนายประภาคาราน ผู้นำของกลุ่มทมิฬอีแลม ได้ลงนามเพื่อสันติภาพร่วมกัน โดยมีเนื้อหาให้หยุดยิงเป็นเวลา 2 สัปดาห์ ให้มีการปฏิบัติตามข้อตกลงในวันที่ 8 มกราคม ค.ศ. 1995 การลงนามครั้งนี้ นับเป็นครั้งที่มีความสำคัญมาก เพราะมีลักษณะพิเศษสองประการ ได้แก่ ประการแรก เป็นการลงนามเพื่อสันติภาพที่ผู้นำรัฐบาลกลางกระทำร่วมกับผู้นำของกลุ่มทมิฬอีแลมโดยตรง และประการที่สอง ตัวกลางในการเจรจา ลงนามไม่ใช่อินเดียแต่เป็น เนเธอร์แลนด์ นอร์เวย์ และแคนาดา

วันที่ 18 เมษายน ค.ศ. 1995 กลุ่มทมิฬอีแลมได้ทำการละเมิดสัญญาเพื่อสันติภาพโดยการโจมตีเรือของกองทัพศรีลังกา 2 ลำ ทำให้ทหารเรือเสียชีวิต 12 นาย และเป็นอีกครั้งที่สัญญาสันติภาพถูกละเมิดโดยกลุ่มทมิฬอีแลม เหตุการณ์นี้ส่งผลให้ท่าทีของนางกุมาระตุงคะ ที่ต้องการใช้สันติวิธีจัดการกับฝ่ายทมิฬ เปลี่ยนเป็นการใช้กำลังเข้ากวาดล้างกลุ่มกบฏอย่างจริงจัง สิ่งแรกที่นางกุมาระตุงคะทำได้แก่ การกล่าวโจมตีการสังหารนายราจีฟ คานธี นายกรัฐมนตรีของอินเดีย พร้อมทั้งกล่าวว่าตัวนางกุมาระตุงคะเองก็เป็นเป้าหมายสำคัญของกลุ่มทมิฬอีแลมอีกด้วย หลังจากการแถลงการณ์ครั้งนี้นั้นกลุ่มทมิฬอีแลมได้มีปฏิบัติการที่รุนแรงมากขึ้น ปลายเดือนเมษายน ค.ศ.

1995 กลุ่มทมิฬพีแอมได้ใช้ขีปนาวุธยิงเครื่องบินของกองทัพอากาศของศรีลังกาตกถึง 2 ลำ ทำให้มีผู้เสียชีวิตถึง 94 คน¹

ปฏิบัติการของกลุ่มทมิฬพีแอมทำให้สถานการณ์ความขัดแย้งเข้าสู่ภาวะตึงเครียดอีกครั้ง รัฐบาลของประธานาธิบดีกุมาระตุงคะเปลี่ยนแปลงท่าทีจากการเจรจา เป็นการใช้อำกำลังเข้ากวาดล้างอย่างเด็ดขาด วิธีการที่นางกุมาระตุงคะเลือกใช้ใช้นั้น นับว่าเป็นวิธีการที่แสดงออกถึงความปรารถนาของตัวนางอย่างยิ่ง คือตลอด ค.ศ. 1995 – 1996 นางได้ใช้นโยบายทางการทูต เพื่อชี้แจงและขอความสนับสนุนจากนานาชาติ เรื่องความจำเป็นของการใช้อำกำลังกวาดล้างกลุ่มทมิฬพีแอม เพราะในขณะนั้นหลายประเทศยังให้การสนับสนุนกลุ่มทมิฬพีแอมอยู่ และเห็นด้วยกับการยุติความขัดแย้งระหว่างทมิฬและสิงหลของศรีลังกา ด้วยการเจรจาสันติภาพมากกว่าการใช้อำกำลัง โดยเฉพาะ สหรัฐอเมริกา และอังกฤษ ซึ่งเป็นประเทศที่มีสำนักงานสาขาของกลุ่มทมิฬพีแอมมากที่สุดในโลก

เหตุการณ์ที่สำคัญเกิดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1996 นางกุมาระตุงคะ เดินทางเยือนประเทศกลุ่มเอเชียแปซิฟิก ได้แก่ เกาหลี ญี่ปุ่น และจีน ซึ่งแน่นอนว่านอกจากการปรึกษาหารือเรื่องเศรษฐกิจแล้ว ปัญหาความขัดแย้งก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ถูกนำมาหารืออย่างเข้มข้น ขณะที่นางกุมาระตุงคะเดินทางเยือนประเทศกลุ่มเอเชียแปซิฟิกนั้น นางได้มอบหมายให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศของศรีลังกา เดินทางเพื่อทำความเข้าใจกับกลุ่มประเทศยุโรปตะวันตก และยุโรปเหนือโดยเฉพาะแคนาดา อันเป็นประเทศที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับกลุ่มทมิฬพีแอม เพื่อชี้แจงถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในศรีลังกา

การที่นางกุมาระตุงคะ มอบหมายให้รัฐมนตรีต่างประเทศเดินทางเยือนประเทศแถบยุโรปและอเมริกาเหนือ โดยไม่ไปสหรัฐฯและอังกฤษ ส่วนตัวนางกุมาระตุงคะ เดินทางเยือนประเทศคู่ตรงข้ามทางการเมืองและเศรษฐกิจของสหรัฐฯ เช่น จีน นั้น ทำให้สหรัฐฯที่คิดว่าประเทศศรีลังกาจะหันไปเชื่อมสัมพันธ์กับจีนมากขึ้น แสดงท่าทีที่เป็นประโยชน์แก่รัฐบาลศรีลังกาอย่างมาก ด้วยการประกาศให้กลุ่มทมิฬพีแอม เป็นหนึ่งในกลุ่มก่อการร้ายข้ามชาติ ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1997 และตามมาด้วยการที่อังกฤษออกกฎหมายต่อต้านการมีอยู่ของสำนักงานสาขา ขององค์กรก่อการร้ายทุก

¹พรพนสิริ พรหมพันธุ์ม. (2539). ศรีลังกา. เอเชียรายปี. หน้า 334.

องค์กร ทำให้กลุ่มทมิฬอีแลมอ่อนแอลงอย่างมาก เพราะหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้กลุ่มทมิฬอีแลมเข้มแข็งคือความสามารถระดมทุนจากต่างประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการแจ้งต่อชาวทมิฬในต่างประเทศว่า จะทำร้ายญาติพี่น้องของชาวทมิฬเหล่านั้น ที่อาศัยอยู่ในเขตอิทธิพลของกลุ่มทมิฬอีแลม ซึ่งในหนึ่งปีนั้นรายได้เฉลี่ยของการระดมทุน จากสำนักงานสาขาในประเทศต่างๆของกลุ่มทมิฬอีแลม มีรายได้มากกว่างบประมาณรายปีของศรีลังกาเสียอีก และการที่สามารถระดมทุนขนาดนี้ ทำให้กลุ่มทมิฬอีแลม สามารถนำเงินที่ได้ไปจัดซื้อยุทโธปกรณ์ที่มีประสิทธิภาพสูง เช่น เครื่องบินรบและเรือรบ จนทำให้กลุ่มทมิฬอีแลม เป็นกลุ่มก่อการร้ายกลุ่มเดียวในโลกที่มีทั้งเรือรบและเครื่องบินรบเป็นของตัวเอง¹

ภาพประกอบ 3 เครื่องบินรบของกลุ่มทมิฬอีแลม

ที่มา: Gurmeet Kanwal. (2012). *LTTE's growing air power : A threat to regional security*. (Online).

อย่างไรก็ตามการที่ถูกลดรายได้จากชาวทมิฬที่อาศัยในต่างประเทศ ทำให้กลุ่มทมิฬอีแลมเหลือเพียงรายได้จากการนำเข้าสินค้าผิดกฎหมายและยาเสพติดเท่านั้น²

¹Gurmeet Kanwal. (2012). *LTTE's growing air power : A threat to regional security*. (Online).

²Jonathan Goodhand; et al. (2000). *op. Cit.* p. 20.

กลุ่มทมิฬอีแลมใช้การประชาสัมพันธ์ต่อสู้กับการปราบปรามของรัฐบาล และการลงนามเพื่อสันติภาพครั้งที่ 3 (ค.ศ. 1995 - 2009)

ก่อน ค.ศ. 1995 การประชาสัมพันธ์เป็นหนึ่งในวิธีการที่กลุ่มทมิฬอีแลมใช้เพื่อให้ได้มาซึ่งเสียงสนับสนุนจากนานาชาติ และเพื่อการระดมทุนจากกลุ่มผู้ลี้ภัยชาวทมิฬที่อาศัยอยู่ในหลายประเทศทั่วโลก ในส่วนการประชาสัมพันธ์เพื่อให้ได้มาซึ่งการสนับสนุนจากนานาชาติ กลุ่มทมิฬอีแลมใช้การเผยแพร่ข่าวสารผ่านสื่อมวลชนตะวันตกและออสเตรเลีย เช่นนิตยสาร Time และ National Geographic เป็นต้น ก่อน ค.ศ. 1995 สำนักข่าวเหล่านี้ล้วนเผยแพร่ข่าวในเชิงบวกต่อกลุ่มทมิฬอีแลมทั้งสิ้น แต่หลังจากกลุ่มทมิฬอีแลมละเมิดสัญญาสันติภาพ ค.ศ. 1995 ทิศทางการเผยแพร่ข่าวของสำนักข่าวต่างๆก็เปลี่ยนเป็นการให้ข่าวในเชิงบวกแก่รัฐบาลศรีลังกาแทน

สำหรับการประชาสัมพันธ์เพื่อระดมทุนจากผู้ลี้ภัยชาวทมิฬในต่างประเทศนั้น นับแต่ ค.ศ. 1983 จนถึงต้นทศวรรษ 1990 กลุ่มทมิฬอีแลมใช้การส่งจดหมายไปยังกลุ่มผู้ลี้ภัยที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศ ดังที่มีการสำรวจพบว่าหลังการประกาศแยกตัวเป็นอิสระของกลุ่มทมิฬอีแลมเมื่อ ค.ศ. 1987 เป็นต้นมา ชาวทมิฬที่ลี้ภัยไปอาศัยในแคนาดานั้นได้รับจดหมายเพื่อเรียกรายได้จากกลุ่มทมิฬอีแลมเป็นจำนวนมาก¹

หลังจากการละเมิดสัญญาสันติภาพของกลุ่มทมิฬอีแลมเมื่อ ค.ศ. 1995 รัฐบาลศรีลังกาจึงมีนโยบายการปราบปรามกลุ่มทมิฬอีแลมโดยการใช้กำลังทางทหารเข้ากวาดล้าง และนางจันทริกา กุมาระตุงคะ ประธานาธิบดีของศรีลังกา ก็ดำเนินนโยบายการประชาสัมพันธ์ต่อนานาชาติเพื่อชี้แจงถึงเหตุผลที่ต้องใช้กำลังควบคุมไปด้วย ทำให้กลุ่มทมิฬอีแลมได้ใช้การประชาสัมพันธ์ เพื่อกระจายข่าวสารไปยังชาวทมิฬทั่วโลก และนานาชาติ เพื่อต่อสู้กับนโยบายการเดินทางไปยังประเทศต่างๆของนางกุมาระตุงคะ โดยใช้สื่อออนไลน์เป็นหลัก โดยมีเว็บไซต์ที่สำคัญได้แก่ www.eelam.com และ www.tamilnation.org เช่นการนำเสนอข้อมูลของเว็บไซต์ www.eelam.com นั้นกล่าวว่ากลุ่มทมิฬอีแลม คือองค์กรที่ก่อตั้งขึ้นเรียกร้องอิสรภาพของชาวทมิฬเท่านั้น ไม่ใช่องค์กรก่อการร้าย² มีการนำเสนอข้อมูลที่มีส่วนสำคัญในการปลุกระดมชาวทมิฬที่ได้เข้ามาอ่าน ให้มีความรู้สึกถึงความ

¹Mackenzie Institute. (2010). *Funding Terror : The Liberation Tiger of Tamil Eelam and Their Criminal Activities in Canada the Western Word*. (Online).

²Ltte as a freedom movement. (2012). (Online).

จำเป็นในการแยกตัวเป็นอิสระ เช่นเดียวกับกลุ่มกบฏ ได้แก่ การให้ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่มีเนื้อหาสำคัญว่า “ชาวทมิฬได้อพยพเข้ามายังศรีลังกาตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 6 และกล่าวว่าถึงแม้ชาวสิงหลจะเป็นชนชาติที่มีประชากรมากที่สุด แต่ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และสังคมของศรีลังกาที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนั้น เป็นการร่วมกันสร้างสรรค์ระหว่างชาวทมิฬและสิงหล ดังนั้นชาวทมิฬจึงควรมีสិทธิในการปกครองตนเอง”¹

นอกจากเว็บไซต์ส่วนตัวแล้ว สำนักข่าวต่างประเทศ เช่น สำนักข่าว BBC CNN และ New York Time ยังเป็นสื่อที่สำคัญของการเผยแพร่ข่าวสารของกลุ่มกบฏแบ่งแยกดินแดน ไปยังชาวทมิฬที่อาศัยอยู่ต่างประเทศอีกด้วย และการเสนอข่าวของสำนักข่าวที่กล่าวมานั้นในช่วงแรกจะให้ข่าวด้านบวกแก่ฝ่ายทมิฬและกล่าวถึงความโหดร้าย และละเมิดสิทธิมนุษยธรรมของรัฐบาลศรีลังกาเป็นหลัก เช่น การตีพิมพ์รายงานฉบับเสริมพิเศษ (Special Supplementary) ที่มีเนื้อหาสำคัญกล่าวโจมตีการบริหารประเทศของรัฐบาลชาวสิงหล และกล่าวชื่นชมความพยายามของฝ่ายทมิฬ²

จากนั้นเมื่อสหรัฐอเมริกาประกาศว่ากลุ่มทมิฬอีแลม คือหนึ่งในองค์กรก่อการร้ายข้ามชาติในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1997 ทิศทางของการนำเสนอข่าวจากสำนักข่าวเหล่านี้ จึงได้เปลี่ยนไปในทิศทางตรงกันข้าม จากนั้นอังกฤษได้ประกาศต่อต้านการมีอยู่ของสำนักงาน ขององค์กรก่อการร้ายทุกองค์กรใน ค.ศ. 2000 ซึ่งทำให้กลุ่มกบฏเสียผู้สนับสนุนที่สำคัญอย่างอังกฤษ และสูญเสียรายได้มหาศาลจากชาวทมิฬในอังกฤษ³ และเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์เสียเปรียบ กลุ่มกบฏชาวทมิฬได้มีท่าทีอ่อนข้อให้แก่ฝ่ายรัฐบาลมากขึ้น นำมาสู่แนวคิดเรื่องการยุติปัญหาด้วยสันติวิธีอีกครั้งตั้งแต่ช่วง ค.ศ. 2000 จากนั้นเกิดเหตุการณ์ที่มีความสำคัญ ต่อสถานการณ์ความขัดแย้งในศรีลังกาอย่างมาก ได้แก่ วันที่ 11 กันยายน 2001 ขบวนการก่อการร้าย อัลกออิดะ (Al Qaeda) ที่มีนายอุสมะ บินลาเดน เป็นผู้นำ ได้ทำการจี้เครื่องบินโดยสารจากสายการบินยูไนเต็ดแอร์ไลน์ และสายการบินอเมริกันแอร์ไลน์ เพื่อก่อวินาศกรรมโดยการจี้เครื่องบินพุ่งเข้าชนตึกเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ ซึ่งสร้างความเสียหายแก่สหรัฐอเมริกาอย่างใหญ่หลวง ทำให้สหรัฐฯได้ประกาศกฎหมายต่อต้านการกระทำ ขององค์กรก่อ

¹The History of Tamil Eelam. (2012). (Online).

²วงศ์อน นาราสิจจ์. (2548). เล่มเดิม. หน้า 89.

³Men deny supplying Tamil Tigers. (2011). BBC. (Online).

การร้ายชื่อว่า “War on Terror”¹ ทำให้สถานการณ์ของกลุ่มทมิฬเปลี่ยนแปลงไปอีกมาก เพราะสำหรับสหรัฐฯแล้ว กลุ่มทมิฬคือหนึ่งในกลุ่มก่อการร้ายสากลตั้งแต่ ค.ศ. 1997 แล้ว และที่สำคัญสหรัฐฯเชื่อว่าวิธีการจี้เครื่องบินพุ่งชนตึกนั้น อัลกออิดะเปลี่ยนแบบการทำระเบิดพลีชีพของกลุ่มทมิฬ²

เมื่อขาดการสนับสนุนจากนานาชาติ กลุ่มทมิฬได้ยอมทำการเจรจาและลงนามเพื่อสันติภาพอย่างเป็นทางการกับรัฐบาลศรีลังกาเมื่อ ค.ศ. 2002 กระทำขึ้นระหว่างตัวแทนของกลุ่มทมิฬและนายกรัฐมนตรีศรีลังกา ซึ่งมีเนื้อหาสำคัญคือยอมให้กลุ่มทมิฬสามารถปกครองพื้นที่ของตนทางภาคเหนือต่อไปได้ ซึ่งเป็นข้อตกลงที่นางจันทริกา กุมาระตุงคะ ไม่พอใจอย่างมากเพราะถือเป็นการอ่อนข้อให้กลุ่มทมิฬมากเกินไป ดังนั้นเมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน ค.ศ. 2003 นางจันทริกาในฐานะประธานาธิบดีได้ทำการรัฐประหารรัฐบาลของตนเองแล้วจัดให้มีการเลือกตั้งใหม่ ซึ่งการเลือกตั้งครั้งนี้นางจันทริกา ได้นำพรรคเสรี ศรีลังกา (SLFP) ของนางร่วมกับพรรคชนะตะ วิมุक्ति เประมูนา (JVP) ตั้งเป็นพรรคการเมืองใหม่ชื่อพรรคแนวร่วมปกป้องอิสรภาพ United People's Freedom Alliance หรือ (UPFA) ซึ่งผลจากการเลือกตั้งในวันที่ 2 เมษายน ค.ศ. 2004 พรรคแนวร่วมปกป้องอิสรภาพเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะทำให้นางจันทริกาสามารถจัดตั้งรัฐบาลขึ้นอีกครั้ง

ในรัฐบาลที่ก่อตั้งขึ้นใหม่นี้ นางจันทริกาได้แต่งตั้งนายกรัฐมนตรีจากสมาชิกสภาที่อยู่ในพรรคของนางเองชื่อนายมหินทะ ราชapaksa (Mahinda Rajapaksa) โดยมีเป้าหมายเพื่อการจัดการกับปัญหาความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลศรีลังกากับกลุ่มทมิฬเป็นหลัก นโยบายของนายมหินทะภายใต้ประธานาธิบดีจันทริกานั้น เน้นเรื่องการใช้กำลังเข้าปราบปรามกลุ่มทมิฬอันเป็นนโยบายที่สอดคล้องกับความต้องการของนางจันทริกา กุมาระตุงคะอย่างยิ่ง

จากนั้นในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2005 ศรีลังกาเข้าสู่ช่วงของการเลือกตั้งทั่วไปอีกครั้ง ซึ่งครั้งนี้พรรคการเมืองที่ได้รับชัยชนะได้แก่พรรคแนวร่วมปกป้องอิสรภาพ ซึ่งในครั้งนี้นายมหินทะ ราชapaksa ได้ขึ้นมาดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีแทนนางจันทริกา กุมาระตุงคะ เมื่อเข้ามาดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีแล้ว นายมหินทะได้แสดงท่าทีต่อปัญหาทมิฬแตกต่างไปจากตอนที่เขานายกรัฐมนตรี คือการมีนโยบายยุติปัญหาด้วยการใช้สันติวิธีแทนการใช้กำลังปราบปราม ซึ่งได้

¹Cindy C. Combs; & Martin Slann. (2007). *Encyclopedia of Terrorism*. pp. 4 – 6.

²Asoka Bandarage. (2009). *op. cit.* p. Unpaged.

จัดการเจรจาขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 28 – 29 เดือนตุลาคม ค.ศ. 2006 ที่กรุงเจนีวา ประเทศ สวิตเซอร์แลนด์ และได้จัดให้มีการเจรจาอีกครั้งใน ค.ศ. 2007 ที่ประเทศนอร์เวย์ ซึ่งในระหว่างที่ ดำเนินการเจรจาอยู่นั้น กลุ่มทมิฬอีแลมได้ทำการโจมตีรัฐบาลศรีลังกาโดยการใช้เครื่องบินทิ้งระเบิด ณ กรุงโคลอมโบ ในเดือนเมษายน ค.ศ. 2007 อันทำให้แนวความคิดการเจรจานั้นได้ยุติไปโดยอัตโนมัติ

ถึงแม้จะมีความพยายามหลายครั้ง และได้รับการกดดันจากชาติยุโรปและสหรัฐฯ ทั้งฝ่าย ทมิฬและสิงหล ยังไม่สามารถหาข้อยุติร่วมกันได้ เนื่องจากต่างฝ่ายยังขาดความเชื่อใจกันและกัน ดังนั้นในเดือนมกราคม ค.ศ. 2008 รัฐบาลศรีลังกาภายใต้ประธานาธิบดีมหินทะได้ตัดสินใจใช้ มาตรการกวาดล้างกลุ่มทมิฬอีแลม อย่างจริงจัง จนสามารถยึดเมือง “มุลไลติฏู” ฐานที่มั่นแห่ง สุดท้ายของฝ่ายกบฏได้ในเดือนมกราคม ค.ศ. 2009 และสามารถสังหารนายประภาคารานผู้นำของ กลุ่มทมิฬอีแลมได้ในวันที่ 17 พฤษภาคม ปีเดียวกัน และหลังจากการสังหารนายประภาคารานและ สลายกลุ่มทมิฬอีแลมได้ในวันที่ 17 พฤษภาคม ค.ศ. 2009 แล้ว รัฐบาลศรีลังกาโดยนายมหินทะ ราชาบักษาได้ออกแถลงการณ์ถึงชัยชนะต่อสงครามที่ยาวนานถึง 26 ปี

โดยสรุปแล้วตั้งแต่ ค.ศ. 1983 กลุ่มทมิฬอีแลมได้มีปฏิบัติการโจมตีรัฐบาลศรีลังกามากกว่า 200 ครั้ง¹ ซึ่งครั้งที่มีความสำคัญ มีดังนี้

ตาราง 2 แสดงปฏิบัติการครั้งสำคัญของกลุ่มทมิฬอีแลมตั้งแต่ ค.ศ. 1983 – 2009

ปี ค.ศ.	ปฏิบัติการ	ผลของปฏิบัติการ
1983	ลอบสังหารทหารของรัฐบาลสิงหล 13 คน ที่ประจำอยู่ดินแดนทางตอนเหนือของ ประเทศ	เกิดการจลาจลต่อต้านชาวทมิฬจน เหตุการณ์ลุกลาม มีผู้เสียชีวิตหลายร้อย โรงงานอุตสาหกรรมถูกไฟไหม และชาว ทมิฬที่อาศัยทางตอนใต้โดยเฉพาะโค ลอมโบต้องอพยพออกนอกประเทศ
1986	ระเบิดเครื่องบินที่สนามบินนานาชาติของ กรุงโคลอมโบ	มีผู้เสียชีวิตทั้งสิ้น 21 คน และบาดเจ็บ จำนวนมาก

¹วงเดือน นาราัจจ์. (2548). *เล่มเดิม*. หน้า 89.

ตาราง 2 (ต่อ)

ปี ค.ศ.	ปฏิบัติการ	ผลของปฏิบัติการ
1991	สังหารนายกรัฐมนตรี ราจีฟ คานธี ของอินเดีย	นายกรัฐมนตรี ราจีฟ คานธี ถึงแก่อสัญกรรม และเป็นผลให้รัฐบาลอินเดียตัดสินใจคว่ำบาตรกลุ่ม LTTE พร้อมทั้งยกเลิกความสัมพันธ์ทุกประการกับทมิฬกลุ่มนี้ด้วย
1993	สังหารประธานาธิบดี รณสิงห์ เปรมดาสา (Ranasinghe Premadasa)	ประธานาธิบดี รณสิงห์ เปรมดาสา ถึงแก่อสัญกรรม
1997	ก่อวินาศกรรมครั้งใหญ่ ณ กรุงโคลอมโบ	
1999	ลอบสังหารประธานาธิบดี จันทริกา กุมารตุงคะ (Chandrika Kumaratunga)	ไม่สามารถสังหารนาง กุมารตุงคะ ได้ แต่ทำให้นาง กุมารตุงคะ สูญเสียดวงตาข้างหนึ่ง
2000	สังหารรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม นาย ซี.วี. กูนะรัตตะเน	นายซี.วี. กูนะรัตตะเน ถึงแก่อนิจกรรม
2005	ลอบสังหารรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศของศรีลังกา นายลักชมาน กาดิระกามา (Lakshman Kadirgaman)	นายลักชมาน ถึงแก่อนิจกรรม
2008	สังหารสมาชิกสภาผู้แทนของจากพรรคสหชาติ (United National Party หรือ UNP)	
2008	ลอบสังหารรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสร้างชาติ นายดี.เอ็ม. ดาสาไนยเก (D.M. Dasanyake)	นายดี.เอ็ม. ดาสาไนยเก ถึงแก่อนิจกรรม
2008	ลอบสังหารรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทางหลวงและการพัฒนาถนน นายเจ เฟอ์นันโดปูลเล	นายเจ เฟอ์นันโดปูลเล ถึงแก่อนิจกรรม

หลังจากการสลายกลุ่มทมิฬที่อิลแลมได้ในวันที่ 17 พฤษภาคม ค.ศ. 2009 ปัญหาที่เป็นผลมาจากความขัดแย้งระหว่างกลุ่มทมิฬที่อิลแลมและรัฐบาลศรีลังกาก็ยังไม่ได้หมดไป เพราะเมื่อสามารถยุติการใช้กำลังระหว่างรัฐบาลและกลุ่มทมิฬที่อิลแลมได้แล้ว สิ่งที่ยังเป็นปัญหาอย่างใหญ่หลวงได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับผู้อพยพชาวทมิฬที่อาศัยอยู่ในประเทศต่างๆทั่วโลก เริ่มจากในวันที่ 17 มิถุนายน ค.ศ. 2009 ชาวทมิฬที่อพยพไปอาศัยอยู่ในประเทศอังกฤษ ได้ทำการเดินขบวนประท้วง ณ กรุงลอนดอน ต่อการใช้กำลังของรัฐบาลศรีลังกาในการกวาดล้างกลุ่มทมิฬที่อิลแลม ว่าเป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิมนุษยชน ซึ่งในเหตุการณ์นั้นมีชาวทมิฬที่อยู่ในอังกฤษเข้าร่วมการเดินประท้วงเป็นจำนวนหลายพันคน¹ แต่เหตุการณ์ก็ไม่ได้รุนแรงแต่อย่างใดเพราะเป็นการชุมนุมที่ปราศจากอาวุธ อย่างไรก็ตามการก่อความวุ่นวายในครั้งนั้น ทำให้รัฐบาลอังกฤษมีความประสงค์ที่จะให้ชาวทมิฬออกนอกประเทศอังกฤษ ดังนั้นในเดือนกันยายน ค.ศ. 2009 รัฐบาลประเทศอังกฤษได้มีนโยบายในการส่งกลับผู้อพยพชาวทมิฬให้แก่ประเทศศรีลังกาอย่างจริงจัง ซึ่งทำให้ชาวทมิฬในอังกฤษที่ไม่อยากกลับมายังศรีลังกานั้นได้ก่อความวุ่นวายขึ้นมาอีกครั้ง โดยให้เหตุผลว่าสถานการณ์ความขัดแย้งระหว่างทมิฬที่อิลแลมกับรัฐบาลศรีลังกานั้นเพิ่งจะยุติไม่นาน หากกลับศรีลังกาชาวทมิฬเหล่านี้กลัวว่าจะไม่ได้รับความปลอดภัยทั้งชีวิตและทรัพย์สิน ทำให้การผลักดันผู้อพยพชาวทมิฬในอังกฤษครั้งนี้ยังไม่เป็นผลสำเร็จ²

ไม่เพียงแต่ผู้อพยพในต่างประเทศจะไม่อยากกลับเข้าประเทศศรีลังกาเท่านั้น แต่สถานการณ์ที่ยังไม่แน่นอนในศรีลังกา ได้ส่งผลให้ชาวทมิฬจำนวนมากต้องการอพยพออกจากศรีลังกาด้วย เช่นวันที่ 10 สิงหาคม ค.ศ. 2010 เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองของประเทศแคนาดา ตรวจพบชาวศรีลังกาเชื้อสายทมิฬเป็นจำนวนถึง 500 คน³ ซึ่งหลังจากการสอบสวนทราบว่า ชาวศรีลังกาเชื้อสายทมิฬเหล่านี้เดินทางออกจากศรีลังกามาเป็นเวลากว่า 3 เดือนแล้ว และตลอดระยะเวลา 3 เดือนนั้นชาวศรีลังกาเหล่านี้ต้องอาศัยอยู่บนเรือตลอดเวลา⁴ หลังจากการตรวจพบชาวทมิฬทั้ง 500 คนในวันที่ 10 สิงหาคม 2010 แล้ว เหตุการณ์นี้ได้รับความสนใจจากชาวแคนาดาเป็นอย่างมาก ดังนั้นในวันที่ 14 สิงหาคม ปีเดียวกันสำนักข่าวบีบีซีของอังกฤษได้ตีพิมพ์ข่าวนี้อีกครั้ง ซึ่งการนำเสนอ

¹Tamil Protest Ends after 73 days. (2011). *BBC*. (Online).

²Saroj Pathirana. (2009). Sri Lanka Tamil fear UK Deportation. *BBC*. (Online).

³Almost 500 Sri Lanka Migrants. (2010). *CNN*. (Online).

⁴*Ibid*.

ของสำนักข่าวบีบีซีครั้งนี้เน้นความสำคัญสองประเด็นได้แก่ ประเด็นแรกชาวทมิฬหลายร้อยคนสามารถอาศัยอยู่ในเรือที่มีความยาวเพียง 59 เมตรนานถึง 3 เดือนได้อย่างไร¹ ประเด็นที่สองได้กล่าวถึงสถานการณ์โดยรวมของเหตุการณ์ความขัดแย้งระหว่างทมิฬอีแลมและรัฐบาลสิงหล โดยในเนื้อหานั้นเป็นไปในลักษณะการสนับสนุนการกระทำของรัฐบาลศรีลังกา ที่ใช้กำลังปราบปรามอย่างจริงจัง โดยให้เหตุผลว่ากลุ่มทมิฬอีแลมเป็นกลุ่มที่กระทำการโดยไร้มนุษยธรรม เพราะใช้เด็ก และผู้หญิงเป็นผู้ปฏิบัติการระเบิดฆ่าตัวตาย (Suicide Bombing)² นอกจากนี้ในส่วนสรุปของการนำเสนอข่าวนี้ ยังกล่าวไว้ด้วยว่าถึงแม้จะเห็นใจผู้อพยพชาวศรีลังกา แต่ก็ไม่เห็นด้วยกับการวิธีการลักลอบเข้าเมืองเช่นนี้ เพราะเป็นการสร้างความยุ่งยากให้กับประเทศแคนาดา เพราะรัฐบาลแคนาดาไม่สามารถปฏิเสธการรับชาวทมิฬเหล่านี้ได้เลย³

นอกจากปัญหาผู้อพยพแล้ว ปัญหาบุคคลสูญหายกลายเป็นปัญหาหนึ่งที่ปรากฏขึ้นหลังจากการสลายกลุ่มทมิฬอีแลม เช่นในวันที่ 24 กันยายน ค.ศ. 2010 สตรีชาวศรีลังกาได้ให้สัมภาษณ์กับสำนักข่าวบีบีซีว่า สามีของเธอได้สูญหายไปในการสลายกลุ่มทมิฬอีแลม ตั้งแต่วันที่ 18 พฤษภาคม ค.ศ. 2009จนถึงปัจจุบันเธอยังไม่สามารถติดต่อสามีได้เลย อีกทั้งรัฐบาลศรีลังกาก็ไม่สามารถให้ข้อมูลใดใดกับเธอได้ ทำให้เธอต้องมาเรียกร้องต่อสำนักข่าวบีบีซีแทน⁴

จากข้อมูลเหล่านี้ล้วนแสดงให้เห็นว่า ถึงแม้จะสามารถสลายกลุ่มทมิฬอีแลมและสังหารนายประภาคารานได้แล้ว สถานการณ์ในศรีลังกาก็ยังไม่สงบอย่างแท้จริง เพราะยังมีทั้งปัญหาชาวทมิฬต้องการอพยพออกนอกประเทศศรีลังกา เนื่องจากหวาดกลัวว่าจะถูกชาวสิงหลหัวรุนแรงทำร้าย ปัญหาที่ประเทศต่างๆต้องการผลักดันชาวทมิฬออกนอกประเทศ โดยเฉพาะอังกฤษและแคนาดาซึ่งเป็นประเทศที่มีชาวทมิฬอพยพไปอาศัยมากที่สุด และยังมีปัญหาบุคคลสูญหายเป็นต้น

อย่างไรก็ดี แม้จะถูกกวาดล้างตั้งแต่เดือน พฤษภาคม ค.ศ. 2009 แต่สำนักข่าวออนไลน์จากต่างประเทศยังให้ความสำคัญแก่การเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับกลุ่มทมิฬอีแลมอย่างมาก เห็นได้

¹Canada Processes Tamil Migrants. (2010). *BBC*. (Online).

²*Ibid*.

³*Ibid*.

⁴Swaminathan Natarajan. (2011). Tamil Tiger's Wife Pleads for Help in Finding Him. *BBC*. (Online).

จากการสืบค้นข้อมูลเมื่อวันที่ 29 กันยายน ค.ศ. 2012 พบว่าหากทำการค้นหาด้วยคำสำคัญ LTTE จากสำนักข่าว CNN พบข่าวที่เกี่ยวข้องทั้งสิ้น 349 ข่าว สำนักข่าว BBC ใช้คำสำคัญในการค้นหา LTTE พบว่ามีข่าวที่เกี่ยวข้องทั้งสิ้น 525 ข่าว

นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว จากการสืบค้นยังพบว่าสื่อออนไลน์ที่เปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปสามารถเผยแพร่ข่าวสารของตนในรูปแบบสื่อวีดิทัศน์ ได้แก่ www.youtube.com ซึ่งเป็นสื่อออนไลน์ที่ได้รับความนิยมอย่างมากในปัจจุบัน ยังมีการเผยแพร่สื่อวีดิทัศน์ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับกลุ่มทมิฬอีแลมอยู่เป็นจำนวนมาก จากข้อมูลการสืบค้นเมื่อวันที่ 29 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2012 พบว่าหากใช้คำสำคัญในการสืบค้น LTTE จะพบสื่อวีดิทัศน์ที่มีความเกี่ยวข้องทั้งหมด 24,800 รายการ ในจำนวนทั้งหมดเป็นเนื้อหาที่แสดงการกล่าวสุนทรพจน์ของ นายประภาคาราน โดยตรง 610 รายการ เป็นการแสดงเนื้อหาเกี่ยวกับการโจมตีของ LTTE ต่อรัฐบาล 3,800 รายการ เนื้อหาแสดงเกี่ยวกับการสู้รบระหว่างกลุ่มกบฏและรัฐบาล 1,600 รายการ เนื้อหาแสดงเกี่ยวกับการฝึกของทหารฝ่ายทมิฬ 372 รายการ และเนื้อหาที่เป็นเพลงปลุกใจชาวทมิฬให้สนับสนุนการกระทำของฝ่าย LTTE ทั้งหมด 4,750 รายการ ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าเนื้อหาที่มีความเกี่ยวข้องกับกลุ่มกบฏแบ่งแยกดินแดนโดยการใช้คำสำคัญ LTTE พบว่ามีการเผยแพร่ล่าสุดเมื่อวันที่ 16 มีนาคม ค.ศ. 2012 แตกต่างจากการนำเสนอข่าวของเว็บไซต์ www.eelam.com ซึ่งหัวข้อข่าวล่าสุดได้ถูกโพสต์ไว้ถึงแม้แต่วันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 2010 และ www.Tamilnation.org ก็ประกาศปิดเว็บไซต์ตั้งแต่เดือนมกราคม ค.ศ. 2010 เท่านั้น¹ ซึ่งอาจแปลความหมายได้ว่า หลังจากฝ่ายแพ้แก่ฝ่ายรัฐบาล LTTE มีการนำเสนอข่าวสารผ่านเว็บไซต์นี้ต่อมาเพียง 1 ปีเท่านั้น ซึ่งอาจเป็นเพราะเหตุผลสองประการได้แก่ ประการแรกเนื้อหาที่ถูกเผยแพร่เป็นการเผยแพร่จากบุคคลที่ไม่ใช่สมาชิกกลุ่มทมิฬอีแลม หรือ ประการที่สองการได้รับความนิยมอย่างมากของ www.youtube.com ทำให้กลุ่มทมิฬอีแลมหันมาเผยแพร่ข่าวสารของตนแทนการใช้แหล่งเดิม

¹Tamil Nation & Beyond. (2012). (Online).

บทที่ 5

ผลของความขัดแย้ง

ความขัดแย้งทางชาติพันธุ์ระหว่างพวกทมิฬและสิงหล ซึ่งได้พัฒนาจนเป็นสงครามกลางเมืองที่ยาวนานถึง 26 ปีนั้น สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวงให้แก่ประเทศศรีลังกาทั้งต่อประชาชนเศรษฐกิจและการเมือง ดังนี้

ผลกระทบต่อประชาชน

ด้วยเหตุที่เป็นชนกลุ่มน้อย ทำให้ชาวทมิฬนั้นได้รับผลกระทบที่รุนแรงมากเมื่อเทียบกับประชาชนชาวสิงหล ดังนั้นในส่วนผลกระทบต่อประชาชนชาวทมิฬสามารถแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มของชาวทมิฬที่อาศัยอยู่ในศรีลังกา และ กลุ่มที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศ

ชาวศรีลังกาจำนวนมากที่อาศัยอยู่ในประเทศศรีลังกาโดยเฉพาะชาวทมิฬ ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรง ทั้งจากการเข้าปราบปรามทมิฬที่แฉกของทหารสิงหลในเขต จาฟฟนา จากการทำร้ายของชาวสิงหลหัวรุนแรง และที่สำคัญจากกลุ่มทมิฬที่แฉกที่บีบบังคับให้ชาวทมิฬ สนับสนุนปฏิบัติการแบ่งแยกดินแดน เช่น การเรียกเงินและห้ามพนักงานพิมพ์รายงานข่าวตามจริง และวิพากษ์วิจารณ์กลุ่มทมิฬที่แฉก นอกจากนี้ การที่กลุ่มทมิฬที่แฉกบังคับให้เด็กเข้าร่วมรบ เป็นการขัดขวางพัฒนาการเยาวชนศรีลังกา ซึ่งเป็นกำลังของชาติในอนาคต

ประชาชนนับล้านต้องอพยพพลี้ภัย และสูญเสียทรัพย์สินจำนวนมากโดยเฉพาะผู้ที่อาศัยอยู่ทางตอนเหนือ และตะวันออกเพราะถูกกลุ่มทมิฬที่แฉกกวาดล้าง ซึ่งชาวทมิฬที่อาศัยอยู่นอกเขตอิทธิพลของกลุ่มทมิฬที่แฉก ก็ถูกชาวสิงหลหัวรุนแรงทำร้าย ทำให้จำนวนผู้พลี้ภัยไปยังรัฐทมิฬนาดู มีมากถึง 65,000 คน และอพยพไปอยู่ประเทศต่างๆอีกมากมาย

เหตุการณ์ความไม่สงบภายในประเทศศรีลังกาที่เกิดขึ้นเป็นเวลานาน ได้ส่งผลให้เกิดการอพยพพลี้ภัยของชาวทมิฬออกจากศรีลังกา ไปยังประเทศต่างๆทั่วโลก โดยเฉพาะประเทศอังกฤษและแคนาดา โดยสองประเทศนี้มีประชากรชาวทมิฬที่มีการสำรวจพบเมื่อ เดือนสิงหาคม ค.ศ. 2009 ประเทศละเกือบ

300,000 คน¹ ประชาชนกลุ่มนี้เสียสิทธิของการเป็นพลเมืองศรีลังกา เพราะไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ในประเทศของตนได้ ทั้งที่ในความเป็นจริงชาวทมิฬเหล่านี้ ล้วนแต่ไม่รู้สึกรู้ว่าตนเป็นประชากรของประเทศที่อาศัยอยู่ ไม่ว่าจะอังกฤษหรือแคนาดา เพราะยังมีความผูกพันอยู่กับประเทศศรีลังกา ที่เป็นบ้านเกิดและเป็นที่อยู่อาศัยของบรรดาญาติพี่น้องของพวกเขา เห็นได้จากชาวทมิฬที่อาศัยในแคนาดา ยังได้ให้ข้อมูลผ่านสำนักข่าว BBC ของอังกฤษว่า “หากสงครามจบเขาจะกลับศรีลังกาทันที”² อย่างไรก็ตามการสู้รบที่ยาวนาน ได้ส่งผลแก่ชาวศรีลังกาส่วนรวมทั้งประเทศ คือ นับแต่เริ่มสงครามกลางเมืองใน ค.ศ. 1983 – 2009 มีผู้เสียชีวิตกว่า 70,000 คน ซึ่ง 3 ใน 4 เป็นพลเรือน และทำให้ประชาชนผู้บริสุทธิ์ 250,000 คนไร้ที่อยู่อาศัย³

ตาราง 3 แสดงจำนวนผู้อพยพชาวทมิฬในประเทศต่างๆทั่วโลก

ลำดับที่	ประเทศ	จำนวนผู้อพยพชาวทมิฬ (คน)
1	แคนาดา	400,000
2	อังกฤษ	300,000
3	อินเดีย	150,000
4	ฝรั่งเศส	100,000
5	เยอรมนี	60,000
6	ออสเตรเลีย	53,000
7	สวิสเซอร์แลนด์	40,000
8	สหรัฐอเมริกา	35,000
9	อิตาลี	24,000
10	มาเลเซีย	20,000
11	นอร์เวย์	13,000
12	เนเธอร์แลนด์	7,000
13	สวีเดน	6,000

¹Almost 500 Sri Lankan migrants. (2011). CNN. (Online).

²Saroj Pathirana. (2011). Sri Lanka Tamils fear UK deportation. (Online).

³Ibid.

ตาราง 3 (ต่อ)

ลำดับที่	ประเทศ	จำนวนผู้อพยพชาวทมิฬ (คน)
14	นิวซีแลนด์	4,000
15	ฟินด์แลนด์	600

ที่มา: Asoka Bandarage. (2009). *The Separatist Conflict in Sri Lanka*. p. 28.

อีกประการหนึ่งการกรำขันนโยบายสิงหลนิยมของรัฐบาลสิงหล ทำให้สัดส่วนการเข้าทำงานของประชาชนที่ไม่ใช่ชาวสิงหลนั้น อยู่ในระดับต่ำกว่าที่ควรดั่งจะเห็นได้จากตารางต่อไปนี้

	Sinhala	Tamil	Muslim	Burgher	Others
As a % of population in 1971	72.0	20.5	6.5	---	1.0
Administrative, Professional & Technical Grades	67.7	28.5	2.5	0.9	0.35
Middle Grades	81.2	15.3	2.2	0.8	0.4
School Teachers	81.5	11.6	6.6	0.01	0.06
Minor Employees	86.4	10.6	1.9	0.5	0.27
Labor Grades	85.5	11.6	2.0	0.3	0.23
Total %	82.63	12.93	3.53	0.46	0.47

Source: Statistics of Personnel in the State Services, 1972.

ภาพประกอบ 4 สัดส่วนการเข้าทำงานในสาขาอาชีพต่างๆของชาวศรีลังกาแยกตามเชื้อชาติ ค.ศ. 1971 (คิดเป็นร้อยละ)

ที่มา: Deborah Winslow; & Michael D. Woost. (2004). *Economy, Culture, and Civil War in Sri Lanka*. p. 105.

กล่าวได้ว่าความเสียหายด้านนี้ ส่วนหนึ่งเป็นผลกระทบจากความขัดแย้งของแต่ละฝ่าย โดยเฉพาะการต่อสู้ระหว่าง กบฏชาวทมิฬและรัฐบาลสิงหล ทำให้สังคมศรีลังกาเต็มไปด้วยภัยอันตราย

เกิดความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของชาวศรีลังกาโดยรวม ซึ่งไม่จำกัดเฉพาะชาวสิงหลและทมิฬ การที่ต้องใช้งบประมาณส่วนมากเพื่อการรบ และการจัดหายุทธโปกรณ์ ทำให้สิทธิและสวัสดิการทางสังคม เช่น สาธารณสุข และการอุปโภค บริโภค และมาตรฐานการครองชีพของพลเมืองต่ำกว่าที่ควร

ภาพประกอบ 5 ความเสียหายจากระเบิดที่จ่าฟฟีน

ภาพประกอบ 6 ความเสียหายจากระเบิดที่จ่าฟฟีน

ภาพประกอบ 7 ชาวมุสลิมอพยพออกจากเขตภาคเหนือของศรีลังกา

ที่มา : William Clarence. (2007). *Ethnic Warfare in Sri Lanka and the UN Crisis*. p.

ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ

ศรีลังกาเป็นประเทศที่จัดอยู่ในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา (Developing Country) ฉะนั้นลักษณะทางเศรษฐกิจของประเทศศรีลังกา จึงขึ้นอยู่กับ การส่งออกสินค้าทางการเกษตรเป็นหลัก ได้แก่ การส่งออกสินค้าประเภทใบชา มะพร้าว และยางพารา ซึ่งนับแต่ได้รับเอกราชจนถึง ค.ศ. 1983 ประเทศศรีลังกาสามารถผลิตและส่งออกสินค้าทั้งสามชนิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจมีแนวโน้มที่ดีขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะในช่วง 10 ปีแรกหลังจากได้รับเอกราช เห็นได้จากผลการวัดอัตราการเพิ่มของผลิตภัณฑ์มวลรวมแห่งชาติ หรือ GNP (Gross National Product) ที่พบว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมแห่งชาติ ใน ค.ศ. 1948 เท่ากับร้อยละ 2.5 ได้เพิ่มเป็นร้อยละ 4.8 ใน ค.ศ. 1951 และร้อยละ 7.0 ใน ค.ศ. 1953¹ และการที่สินค้าประเภทใบชา ยางพารา และ มะพร้าวเป็นสินค้าออกที่สามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศได้อย่างมหาศาลนี้เอง เมื่อพรรคเสรีศรีลังกาได้เป็นรัฐบาล ในค.ศ. 1971 จึงได้ทำการยึดไร่ชาและไร่ยางพาราที่เป็นของชาวอังกฤษ และนักธุรกิจเอกชนชาวศรีลังกามาเป็นของรัฐ แล้วจัดตั้งหน่วยงานที่มีหน้าที่ดูแลกิจการด้านนี้โดยตรง เมื่อการส่งออกใบชา มะพร้าว และยางพาราสามารถดำเนินไปได้ด้วยดีแล้ว รัฐบาลศรีลังกาจึงมีนโยบายที่จะทำให้ศรีลังกาสามารถสร้างผลกำไรด้วยสินค้าชนิดอื่นได้ ดังนั้นใน ค.ศ. 1978 รัฐบาลศรีลังกาจึงจัดตั้งเขตการค้าเสรี (Free Trade Zone) ขึ้นที่เมืองกาตุไนเยก เพื่อผลิตสินค้าประเภทอุตสาหกรรมเป็นหลัก เช่นเครื่องใช้ไฟฟ้า เสื้อผ้าสำเร็จรูป และสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ซึ่งได้สร้างรายได้และตำแหน่งงานให้แก่ประชาชนชาวศรีลังกาอย่างมากทีเดียว

ในระหว่างที่เศรษฐกิจของประเทศศรีลังกากำลังอยู่ในช่วงของการเติบโตที่ดี ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1983 ได้เกิดเหตุจลาจลระหว่างพวกทมิฬและสิงหลที่เขตจaffnaและโคลอมโบ ที่นอกจากเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตและทรัพย์สินมากมาย ยังทำให้เศรษฐกิจของประเทศศรีลังกาตกต่ำลง เนื่องจากสูญเสียคนงานในไร่ที่ส่วนใหญ่แล้ว เป็นชาวทมิฬซึ่งกลัวว่าจะถูกชาวสิงหลทำร้ายอพยพออกนอกประเทศไป ทำให้เศรษฐกิจส่งออกใบชาเกิดการชะงักงัน และนอกจากกระทบต่อการส่งออกพืชซึ่งเป็นรายได้หลักแล้ว การจลาจลในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1983 ยังทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมายังศรีลังกาลดลงอย่างน่าตกใจด้วย เห็นได้จากการสำรวจเมื่อ ค.ศ. 1982 ที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางมายังศรีลังกาถึง 500,000 คน แต่หลังเกิดการจลาจล ค.ศ.

¹Henry M. Oliver, Jr. (1957). *Economic Opinion and Policy in Ceylon*. p. 91.

1983 จำนวนนักท่องเที่ยวลดปริมาณลงเหลือเพียง 257,000 คน ซึ่งเป็นการลดลงเกือบร้อยละ 50 ภายในระยะเวลาเพียง 1 ปี¹ ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นผลจากการที่รัฐบาลศรีลังกาเกิดความขัดแย้งกับชาวทมิฬที่นำโดยกลุ่มทมิฬอีแลมโดยตรง ทำให้ฝ่ายรัฐบาลศรีลังกามีความพยายามอย่างสูงที่จะยุติปัญหาโดยเร็ว เป็นผลให้รัฐบาลจากพรรคสหชาติเสนอนโยบายการปกครองตนเองบางส่วน (Devolution) ให้แก่ชาวทมิฬ แต่กลับไม่ได้รับความเห็นชอบจากชาวพุทธหัวรุนแรง พระสงฆ์ และพรรคเสรีศรีลังกาซึ่งเป็นฝ่ายค้าน ส่งผลให้ในวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1987 กลุ่มทมิฬอีแลมตัดสินใจประกาศแยกตัวจากการปกครองของรัฐบาลกลาง ทำให้ฝ่ายรัฐบาลใช้กำลังเข้าโจมตีกลุ่มทมิฬอีแลมอย่างหนัก เป็นเหตุให้รัฐบาลศรีลังกาต้องเพิ่มงบประมาณด้านการทหาร เพื่อจัดการกับกลุ่มทมิฬอีแลมสูงถึงร้อยละ 17 ของงบประมาณทั้งหมดใน ค.ศ. 1987² และในปีเดียวกันจากผลสำรวจยังพบว่าศรีลังกาต้องประสบกับภาวะขาดดุลงบประมาณถึง 1,040 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และมีหนี้สินต่างประเทศมากถึง 2,700 ล้านดอลลาร์สหรัฐ³ เนื่องจากรัฐบาลกลางศรีลังกาไม่สามารถจัดเก็บภาษีจากเขตอิทธิพลของกลุ่มทมิฬอีแลมได้เลย ในทางกลับกันนอกจากไม่สามารถจัดเก็บภาษีได้อย่างเต็มที่แล้ว รัฐบาลศรีลังกายังต้องใช้เงินงบประมาณของประเทศ สนับสนุนด้านกลาโหมอย่างมากด้วย ทั้งการจัดซื้ออาวุธยุทโธปกรณ์ เช่น เครื่องบินรบ เรือรบ และปืนที่มีประสิทธิภาพ เพื่อปราบปรามกลุ่มทมิฬอีแลมโดยเฉพาะ

เมื่อไม่สามารถยุติปัญหาความขัดแย้งได้ รัฐบาลศรีลังกาจึงยอมให้อินเดียเข้ามาเป็นตัวกลางในการไกล่เกลี่ย จนเกิดการลงนามในสนธิสัญญาสันติภาพในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1987 ทำให้อินเดียสามารถส่งกองกำลังเข้ามาในเขตจaffna เพื่อทำหน้าที่รักษาความสงบให้แก่ศรีลังกา

อย่างไรก็ตามการมาของอินเดียครั้งนี้ นอกจากไม่สามารถยุติปัญหาได้แล้ว ยังทำให้กลุ่มทมิฬอีแลมหันมาโจมตีกองกำลังของอินเดียแทน เป็นเหตุให้อินเดียจัดตั้งกลุ่มทมิฬอื่น ขึ้นมาเป็นผู้นำชาวทมิฬแทนกลุ่มทมิฬอีแลม ทำให้ปัญหาความขัดแย้งซับซ้อนและรุนแรงมากกว่าเดิม และที่สำคัญไม่ได้ทำให้เศรษฐกิจของศรีลังกาดีขึ้นจากช่วงก่อนลงนามเลย โดยมีผู้ประเมินค่าเสียหาย

¹ประทุมพร วัชรเสถียร. (2530). *เล่มเดิม*. หน้า. 266

²พัฒนพงศ์ ประคัลภ์พงศ์. (2531). *ศรีลังกา*. ใน *เอเชียรายปี*. หน้า 208.

³แหล่งเดิม.

ระหว่าง ค.ศ. 1983 – 1988 สูงถึง 4.2 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ซึ่งเท่ากับเงินงบประมาณของศรีลังกา ค.ศ. 1986 – 1988 เลยทีเดียว

นอกจากจะไม่สามารถแก้ไขปัญหาค่าความขัดแย้งระหว่างกลุ่มทมิฬีแลมและรัฐบาลศรีลังกาได้แล้ว ช่วงเวลาที่กองกำลังของอินเดียดั้งมั่นอยู่ในศรีลังกายังถูกกลุ่มทมิฬีแลมนำไปใช้เพื่อพัฒนาองค์กรจนแข็งแกร่งขึ้นด้วย ดังนั้นเมื่อกองกำลังของอินเดียนถอนตัวออกไปในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1990 และรัฐบาลศรีลังกาตัดสินใจใช้กำลังเข้าปราบปราม กลุ่มทมิฬีแลมจึงสามารถต่อสู้กับรัฐบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้รัฐบาลต้องสูญเสียงบประมาณจำนวนมากโดยเปล่าประโยชน์เพราะไม่สามารถกำจัดกลุ่มทมิฬีแลมได้

จากนั้นสถานการณ์ทางเศรษฐกิจของศรีลังกาก็กลับมามีความหวังขึ้นอีกครั้ง เนื่องจากเกิดการลงนามเพื่อสันติภาพระหว่างนางจันทริกา กุมาระตุงคะกับนายเวลูพิไล ประภาคาราน ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่ตัวแทนฝ่ายรัฐบาลร่วมลงนามกับตัวแทนจากฝ่ายกลุ่มทมิฬีแลมโดยตรง การลงนามครั้งนี้เกิดขึ้นในเดือนมกราคม ค.ศ. 1995 มีเนื้อหาสำคัญของการเจรจาคือกองกำลังของฝ่ายรัฐบาลและกลุ่มทมิฬีแลม ต้องยุติการใช้กำลังระหว่างกันโดยเด็ดขาดระหว่างวันที่ 8 – 22 มกราคม ค.ศ. 1995 การลงนามครั้งนี้ทั้งฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายทมิฬีแลมต่างปฏิบัติตามข้อตกลงเป็นอย่างดี ทำให้เมื่อครบกำหนดตามสัญญาแล้ว ทั้งฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายกลุ่มทมิฬีแลมจึงได้ร่วมเจรจาเพื่อหาข้อยุติโดยสันติวิธีอย่างมีความหวัง อย่างไรก็ตามด้วยเป้าหมายที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง คือฝ่ายกลุ่มทมิฬีแลมต้องการตั้งรับอิสระของตนในเขตภาคเหนือและตะวันออก ส่วนฝ่ายรัฐบาลก็จะไม่ยอมให้เกิดการแบ่งแยกประเทศโดยเด็ดขาด ดังนั้นในวันที่ 18 เมษายน ค.ศ. 1995 กลุ่มทมิฬีแลมจึงเป็นฝ่ายที่โจมตีเรือรบของรัฐบาลทำให้ความหวังในการยุติความขัดแย้งโดยสันติต้องล้มเลิกไป

ผลจากการละเมิดสัญญาหยุดยิงของกลุ่มทมิฬีแลม ทำให้รัฐบาลของนางจันทริกา กุมาระตุงคะ ตัดสินใจใช้กำลังบุกโจมตีที่มั่นของกลุ่มทมิฬีแลม จนสามารถยึดฐานที่มั่นของกลุ่มทมิฬีแลมได้ในเดือนตุลาคมปีเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้จะเป็นฝ่ายเสียเปรียบอย่างมาก กลุ่มทมิฬีแลมก็ไม่ได้มีที่ท่าจะยอมแพ้แต่อย่างใด กลับทำการโจมตีกองกำลังของฝ่ายรัฐบาลอย่างรุนแรงเช่นกัน เนื่องจากยังมีกลุ่มประเทศตะวันตกหนุนหลังอยู่นั่นเอง จนกระทั่งในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1997 รัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้ประกาศให้กลุ่มทมิฬีแลมเป็นองค์กรก่อการร้ายสากล ตามด้วยการออกกฎหมายต่อต้านการมีอยู่และการดำเนินงานต่างๆขององค์กรก่อการร้ายของประเทศอังกฤษใน

ค.ศ. 2000 ทำให้กลุ่มทมิฬพื้แลมยอมหันกลับมาเจรจากับฝ่ายรัฐบาลอีกครั้ง อย่างไรก็ตามการต่อสู้กัน เนื่องจากการละเมิดสัญญาเพื่อสันติภาพโดยกลุ่มทมิฬพื้แลมครั้งนี้ ได้สร้างความเสียหายแก่ประเทศ ศรีลังกาอย่างใหญ่หลวง เช่น การที่รัฐบาลกลางของศรีลังกาต้องเพิ่มงบประมาณทางการทหารของ ค.ศ. 1996 จากเดิมที่ตั้งไว้ประมาณ 24,000 ล้านดอลลาร์เป็น 29,400 ล้านดอลลาร์ ทำให้ความหวังที่จะลดการ ฆาตคูดของเศรษฐกิจศรีลังกาต้องล้มเหลวไป¹ และมีการประเมินอย่างคร่าวๆว่า ความเสียหาย ในช่วง ค.ศ. 1989 -1997 มีมูลค่าสูงกว่า 10,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ² ซึ่งเป็นจำนวนมหาศาล นอกจากนี้ผลการสำรวจของธนาคารโลกยังพบว่า ความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลศรีลังกาและทมิฬพื้แลม ทำให้อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของศรีลังกาลดลงร้อยละ 2 – 3 ต่อปี³ และด้วยเหตุนี้ตามการจัด อันดับฐานะทางเศรษฐกิจ ของทุกประเทศโดยธนาคารโลก ศรีลังกาจึงเป็นประเทศที่ยากจนที่สุด ประเทศหนึ่งในจำนวน 24 ประเทศทั่วโลก ทั้งที่การสำรวจใน ค.ศ. 1948 พบว่า ศรีลังกาเป็นประเทศ ที่ร่ำรวยที่สุดในภูมิภาคเอเชียใต้ และยังร่ำรวยกว่าประเทศไต้หวันและเกาหลีใต้อีกด้วย⁴

การที่สหรัฐอเมริกาประกาศให้กลุ่มทมิฬพื้แลมเป็นองค์กรก่อการร้ายสากลใน ค.ศ. 1997 นั้น นอกจากเป็นผลให้กลุ่มประเทศตะวันตกที่เคยสนับสนุนกลุ่มทมิฬพื้แลม หันมาต่อต้านการกระทำของ กลุ่มทมิฬพื้แลมตามสหรัฐอเมริกาด้วย ซึ่งส่งผลดีต่อเศรษฐกิจของศรีลังกาอย่างมาก เช่น ทำให้ รัฐบาลของศรีลังกาสามารถหันมาพัฒนาเศรษฐกิจได้มากขึ้น โดยเฉพาะอุตสาหกรรมส่งออกใบ ชา ซึ่งเป็นรายได้หลักของประเทศ ใน ค.ศ. 1997 รัฐบาลศรีลังกาสามารถผลิตและส่งออกใบชาได้ มากถึง 276.86 ล้านกิโลกรัม ซึ่งมากกว่าใน ค.ศ. 1996 ถึงร้อยละ 7⁵ นอกจากนี้ยังทำให้จำนวน นักท่องเที่ยว ในค.ศ. 1997 เพิ่มขึ้นจากค.ศ. 1996 ถึงร้อยละ 26 ด้วย⁶

หลังจากอังกฤษการประกาศต่อต้านการมีอยู่และการดำเนินงานทุกรูปแบบขององค์กรก่อ การร้ายทั้งหมดใน ค.ศ. 2000 กลุ่มทมิฬพื้แลมซึ่งขาดการสนับสนุนจากชาติตะวันตกได้หันมาเจรจา

¹พรพนศิริ พรหมพันธุ์. (2359). *เล่มเดิม*. หน้า 338.

²อ้างแล้ว.

³Deborah Winslow; & Michael D. Woost. (2004). *Economy, Culture, and Civil War in Sri Lanka*. p. 7.

⁴Dennis Austin. (1994). *op. cit.* p. 64.

⁵พรพนศิริ พรหมพันธุ์. (2541). *ศรีลังกา*. ใน *เอเชียรายปี*. หน้า 291.

⁶แหล่งเดิม.

กับรัฐบาลศรีลังกาอีกครั้ง และได้เกิดการลงนามระหว่างทมิฬีแลมและรัฐบาลศรีลังกาใน ค.ศ. 2002 ซึ่งหลังจากการลงนามแล้ว กลุ่มทมิฬีแลมก็เป็นฝ่ายละเมิดสัญญาอีกเช่นเดิม ทำให้รัฐบาลศรีลังกาตัดสินใจใช้กำลังบุกกวาดล้างอย่างเด็ดขาด จนสามารถสลายกลุ่มทมิฬีแลมได้สำเร็จใน ค.ศ. 2009

เมื่อสงครามยุติ รัฐบาลศรีลังกาได้หันมาพัฒนาด้านการท่องเที่ยวอย่างจริงจังอีกครั้ง และเป็นการพัฒนาที่ประสบผลสำเร็จ เพราะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มากมาย โดยเฉพาะชาวยุโรป ที่นิยมเดินทางมาเที่ยวศรีลังกาในช่วงหน้าหนาวของยุโรป เพราะด้วยปัจจัยด้านที่ตั้งของเกาะที่อยู่บริเวณใกล้เส้นศูนย์สูตร ศรีลังกาจึงมีภูมิอากาศอบอุ่น อีกสิ่งหนึ่งที่รัฐบาลใช้ดึงดูดนักท่องเที่ยวเหล่านี้ ได้แก่ ธรรมชาติที่มีทั้งภูเขาและหาดทราย และ โบราณสถานของพุทธศาสนาสมัยอนูราธปุระ โปโลนารุวะ และ แคนดี ที่เต็มไปด้วยศิลปะที่มีเอกลักษณ์ ความนิยมของบรรดานักท่องเที่ยวเหล่านี้ที่มีต่อศรีลังกาเห็นได้จาก การจัดโปรแกรมท่องเที่ยวศรีลังกาเป็นที่นิยมของบริษัทประเภทนี้หลายบริษัท

ผลกระทบทางการเมือง

ความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลสิงหลและทมิฬีแลม ทำให้การเมืองของศรีลังกามีลักษณะสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ พรรคการเมืองที่ได้เป็นรัฐบาลประกาศนโยบายเพื่อเพิ่มอำนาจให้ตนเอง รัฐบาลศรีลังกาไม่สามารถแสดงบทบาททางการเมืองระหว่างประเทศได้ และพระสงฆ์มีบทบาททางการเมือง

การรวมกลุ่มทางการเมืองเน้นเชื้อชาติเป็นสำคัญ

การเมืองของศรีลังกาตั้งแต่ได้เอกราช เป็นการเมืองที่มีพรรคการเมืองสองพรรคพลัดเปลี่ยนกันเป็นพรรครัฐบาลเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ได้แก่ พรรคเสรีศรีลังกา หรือ (SLFP) และพรรคสหชาติ หรือ (UNP) ทั้งสองพรรคล้วนแต่เป็นที่ก่อตั้งขึ้นโดยชาวสิงหล ทำให้นโยบายที่ออกโดยรัฐบาลศรีลังกานับแต่ได้เอกราชเป็นต้นมา มักเป็นนโยบายที่ประกาศใช้โดยคำนึงถึงสิทธิประโยชน์ของชาวสิงหลเป็นสำคัญ เป็นผลให้ชาวศรีลังกาเชื้อสายอื่นๆ เช่น ทมิฬ และมัวร์ เป็นต้น ทำการก่อตั้งพรรคการเมืองของตนขึ้นมาเพื่อเป็นปากเสียงให้แก่พวกของตนเช่นกัน ทำให้การเมืองของ

ศรีลังกามีลักษณะของการรวมกลุ่มโดยเน้นเรื่องเชื้อชาติเป็นหลัก ดังนี้

หลังจากได้เอกราช พรรคสหชาติที่มีนายดอนสติเฟิน เสนาไนเยเก เป็นหัวหน้าพรรค เป็นพรรคการเมืองพรรคแรกที่เป็นรัฐบาล เนื่องจากชาวศรีลังกายังมีความศรัทธาในตัวนายเสนไนเยเกอยู่มาก และอีกสาเหตุหนึ่งคือนายเสนไนเยเกเป็นผู้ที่มีนโยบายใกล้เคียงกับอังกฤษ จึงได้รับการสนับสนุนจากอังกฤษด้วย จากเหตุสองประการนี้ทำให้พรรคสหชาติครองตำแหน่งพรรครัฐบาลถึงสามสมัยระหว่าง ค.ศ. 1948 – 1956 แต่ถึงแม้จะเป็นช่วงที่พรรคสหชาติเรืองอำนาจ แต่การที่นายดอนสติเฟิน เสนาไนเยเก นายกรัฐมนตรี มีนโยบายพัฒนาเขตภาคตะวันออกเฉียงของศรีลังกาแล้วให้ชาวสิงหลสามารถย้ายเข้าไปอยู่อาศัยได้นั้น ชาวทมิฬที่รู้สึกที่ดินแดนเขตภาคตะวันออกเฉียงเป็นดินแดนของชาวทมิฬไม่พอใจ รวมตัวกันการก่อตั้งพรรคเฟเดอรัล ของพวกทมิฬขึ้น ใน ค.ศ. 1949 เพื่อทำการเรียกร้องให้ศรีลังกาปกครองในรูปแบบสหพันธรัฐ หลังจากการก่อตั้งพรรคเฟเดอรัลแล้ว ได้เกิดการก่อตั้งหรือพรรคการเมืองตามเชื้อชาติอีกหลายพรรค เช่นพรรค Ceylon Indian Congress หรือ CIC ที่ก่อตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1939 ที่ก่อตั้งขึ้นโดยชาวทมิฬที่อพยพมาจากอินเดีย เพื่อเป็นแรงงานในไร่ชาเมื่อสมัยปกครองของอังกฤษ ได้เปลี่ยนชื่อเป็นพรรคกรรมกร Ceylon Workers Congress หรือ CWC เมื่อ ค.ศ. 1950 เพื่อต่อต้านนโยบายการให้ชาวสิงหลเข้าไปอยู่ในเขตของทมิฬเช่นกันกับพรรคเฟเดอรัล ทำให้ชาวสิงหลกลุ่มที่ไม่พอใจการเรียกร้องของชาวทมิฬ นำโดยนายไซโลมอน บันดาราไนเยเก ก่อตั้งพรรคเสรีศรีลังกา Sri Lanka Freedom Party ขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1951 โดยมีเป้าหมายคือการผลักดันนโยบายที่เป็นประโยชน์แก่ชาวสิงหลมากขึ้นกว่าพรรคสหชาติ

ดังนั้นเมื่อพรรคเสรีศรีลังกาได้เป็นรัฐบาล ค.ศ. 1956 จึงมีนโยบายสิงหลนิยมจนชาวทมิฬที่ไม่พอใจนำโดยพรรคเฟเดอรัลทำการต่อต้านอย่างรุนแรง จนลุกลามเป็นการจลาจล ค.ศ. 1958 ชาวสิงหลพุทธหัวรุนแรงที่ไม่พอใจการต่อต้านของชาวทมิฬ รวมถึงนโยบายที่อ่อนข้อของรัฐบาล ได้รวมตัวกันก่อตั้งพรรคการเมืองชื่อ พรรคชนตะ วิมุกติ เประมูนา Janatha Vimukti Peramuna หรือ JVP เมื่อ ค.ศ. 1964 มีจุดมุ่งหมายคือ การเป็นผู้นำเพื่อการปฏิวัติสังคมนิยมศรีลังกา ก่อตั้งขึ้นโดยการนำของ นายโรหณะ วิชวีระ (Rohana Wijeweera) และกลุ่มคนหนุ่มสาวชาวสิงหล ที่รู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรมในระหว่างที่อังกฤษปกครอง เช่น การไม่ได้รับการศึกษาแบบ

อังกฤษ¹ นโยบายหลักของกลุ่มนี้ คือ ต่อต้านรัฐบาล องค์การของรัฐ ชนชั้นปกครอง และไม่เห็นด้วยกับนโยบายเอียงซ้ายของสิงหล แต่ต้องการสร้างความเป็นหนึ่งเดียวในชนชั้นฐานะยากจน ก่อนการจลาจลครั้งแรกใน ค.ศ. 1971 โดยร่วมมือกับนักการเมืองที่แพ้การเลือกตั้ง ในช่วงแรกพวก JVP สามารถยึดพื้นที่บริเวณภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงของศรีลังกาได้สำเร็จ และสามารถยึดครองได้นานถึง 8 สัปดาห์ ทำให้รัฐบาลของนาย บันดาราเนยเก ต้องใช้กำลังเข้าปราบปราม ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิต 1,200 คน และมีวัยรุ่นถูกจับประมาณ 1,6000 คน² และครั้งที่ 2 เกิดขึ้นระหว่าง ค.ศ. 1987 – 1989 เนื่องจากข้อตกลงระหว่างอินเดียและศรีลังกาใน ค.ศ. 1987 เพราะเห็นว่าเป็นการอ่อนข้อให้แก่ชาวทมิฬมากเกินไป และเป็นการนำกองทัพอินเดียเข้ามาในศรีลังกา ผลของการจลาจลทำให้ชาวศรีลังกา 40,000 – 60,000 ตายหรือสูญหาย

ผลจากปฏิบัติการต่างๆของ JVP ทำให้ชาวทมิฬที่ไม่พอใจรวมกลุ่มกันตั้งเป็นพรรคการเมืองชื่อ พรรค Tamil United Front หรือ TUF เมื่อ ค.ศ. 1972 และได้รวมตัวกับทมิฬกลุ่มต่าง แล้วเปลี่ยนชื่อเป็น Tamil United Liberation Front หรือ TULF เมื่อ ค.ศ. 1976 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อแบ่งแยกพื้นที่ภาคเหนือและตะวันออกเฉียงของศรีลังกาแยกเป็นรัฐอิสระชื่อ “อีแลม” ปฏิกริยาตอบโต้ของพรรคสหชาติซึ่งเป็นรัฐบาลอยู่ในขณะนั้น คือการต่อต้านการแบ่งแยกดินแดนทุกรูปแบบ และมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญให้อำนาจแก่ประธานาธิบดี เป็นทั้งหัวหน้าฝ่ายบริหารและคุมกำลังพลทั้งหมดของประเทศ เมื่อ ค.ศ. 1977 ซึ่งเป็นไปได้ว่าเป็นการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เพื่อให้จัดการกับปัญหาชาวทมิฬได้ง่ายขึ้น ดังนั้นกลุ่มชาวทมิฬหัวรุนแรง ที่มองว่าเป็นการกระทำเพื่อมิให้เกิดการแบ่งแยกดินแดนได้แก่ กลุ่ม TNT จึงได้แยกตัวออกจากพรรค TULF เมื่อ ค.ศ. 1978 แล้วเปลี่ยนชื่อกลุ่มของตัวเองเป็น กลุ่มทมิฬอีแลม The Liberation Tiger of Tamil Eelam หรือ LTTE จากนั้นกลุ่มนี้ได้เริ่มปฏิบัติการโดยใช้ความรุนแรงตั้งแต่นั้นมา

ต่อมาในค.ศ. 1981 ชาวมุสลิมที่มองว่าทั้งชาวสิงหล ชาวทมิฬศรีลังกา และทมิฬอินเดีย ต่างก็มีพรรคการเมืองเป็นของตนเอง และการเรียกร้องของ พรรค TULF และ กลุ่มทมิฬอีแลม ก็มีเป้าหมายของการเรียกร้องเพื่อเชื้อชาติทมิฬและศาสนาฮินดู ทำให้ชาวศรีลังกาที่นับถือ

¹เซาวลี จงประเสริฐ. (2548). *เล่มเดิม*. หน้า 39

²อ้างแล้ว.

ศาสนาสลามรวมตัวกันก่อตั้งพรรคการเมืองของชาวมุสลิม เพื่อเรียกร้องสิทธิของพวกตนบ้าง ชื่อ พรรคศรีลังกามุสลิม Sri Lanka Muslim Congress หรือ SLMC เมื่อ ค.ศ. 1981

หลังเหตุการณ์ความวุ่นวายระหว่างเชื้อชาติสิงหลและทมิฬเมื่อ เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1983 ความเคลื่อนไหวต่างๆทางการเมืองของศรีลังกา ได้เปลี่ยนแปลงไปมีจุดเน้นที่ปัญหาระหว่างเชื้อชาติ ทำให้นโยบายต่างๆของรัฐบาลไม่ว่าพรรคใด ล้วนเป็นการออกมาเพื่อแก้ไขปัญหาระหว่างเชื้อชาติทั้งสิ้น และเมื่อสถานการณ์รุนแรงขึ้น ได้ส่งผลให้พรรคการเมืองของเชื้อชาติอื่น เริ่มหมดความสำคัญลงไปเรื่อยๆ อีกประการหนึ่งการออกนโยบายของพรรครัฐบาล ทั้งพรรคสหชาติและพรรคเสรีศรีลังกา ที่กระทำเพื่อมิให้เกิดการแบ่งแยกนั้น หลายนโยบายที่สนับสนุนชาวสิงหลมากกว่าชนชาติอื่น ทำให้พรรคสหชาติและพรรคเสรีศรีลังกาซึ่งเป็นพรรคเก่าแก่ มีบทบาทในการเรียกร้องและทั้งสองพรรคยังเป็นพรรคที่เป็นรัฐบาลก่อนการเกิดความขัดแย้ง ทำให้เมื่อเกิดปัญหาเชื้อชาติและทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ พรรคการเมืองสองพรรคนี้จึงเป็นพรรคที่แข่งขันกันเป็นพรรครัฐบาลเพียงสองพรรคมาโดยตลอด และทำให้การเมืองของศรีลังกาหลังได้รับเอกราช เป็นการแข่งขันกันระหว่างพรรคของพวกเขาสิงหลเอง

ความแข็งแกร่งของพรรคสหชาติทำให้เกิดการรวมกลุ่มทางการเมืองอีกครั้ง ได้แก่ ค.ศ. 1994 เมื่อศรีลังกากำลังจะมีการเลือกตั้งครั้งใหม่ เนื่องจากการประกาศยุบสภาเมื่อ วันที่ 24 มิถุนายน ค.ศ. 1994 ของประธานาธิบดี ดี.พี. วิเจตุงเก หัวหน้าพรรคสหชาติ ทำให้พรรคที่มีแนวความคิดแบบสังคมนิยมนำโดยพรรคเสรีศรีลังกา รวมกลุ่มกันตั้งเป็นพรรคการเมืองใหม่ชื่อ พรรค People's Alliance หรือ พรรค PA จนสามารถมีชัยเหนือพรรคสหชาติได้สำเร็จ และเมื่อได้เป็นพรรครัฐบาลแล้วพรรค PA ได้ใช้นโยบายที่เด็ดขาดเข้าจัดการกับกลุ่มกบฏชาวมุสลิม จนสามารถปราบได้สำเร็จเมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 2009¹ โดยสรุปแล้วศรีลังกามีพรรคการเมืองที่สำคัญดังตารางต่อไปนี้

¹อ้างแล้ว.

ตาราง 4 พรรคการเมืองที่สำคัญของศรีลังกา

ชื่อพรรค	ชื่อย่อ	ปีที่ก่อตั้ง (ค.ศ.)	หมายเหตุ
Ceylon National Congress	CNC	1919	เป็นพรรคการเมืองพรรคแรก ก่อตั้งขึ้นโดยชาวทมิฬ
Ceylon Labor Party	CLP	1928	
Lanka Sama Samaja Party	LSSP	1935	เป็นพรรคแรกที่มีแนวความคิดเอียงซ้าย และมีส่วนร่วมในการเรียกร้องเอกราช กับพรรค UNP
Sinhala Maha Sabha	SMS	1937 ¹	ก่อตั้งโดยนายโซโลมอน บันดาราไนเยเก ซึ่งภายหลังได้เป็นนายกรัฐมนตรี
Communist Party of Sri Lanka	CPSL	1943	แยกตัวจากพรรค LSSP
United Nation Party	UNP	1946	เป็นผู้นำในการเรียกร้องเอกราช และเป็นพรรคการเมืองที่มีบทบาทสำคัญที่สุดหนึ่งในสองพรรคหลังเอกราช
Federal Party	FP	1949	เป็นพรรคของชาวทมิฬที่มีการเรียกร้อง ให้มีการปกครองแบบสหพันธรัฐ
Ceylon Worker's Congress	CWC	1950	เปลี่ยนชื่อจากพรรค CIC

¹Sinhala Maha Sabha. (Online).

ตาราง 4 (ต่อ)

ชื่อพรรค	ชื่อย่อ	ปีที่ก่อตั้ง (ค.ศ.)	หมายเหตุ
Sri Lanka Freedom Party	SLFP	1951	แยกตัวจาก UNP เป็นพรรคที่มีนโยบายเฉพาะสิงหล และเป็นคู่แข่งทางการเมืองของ UNP
Janatha Vimukti Peramuna	JVP	1964	มีอีกชื่อหนึ่งว่า People's Liberation Front
Tamil United Front	TUF	1972	เปลี่ยนชื่อเป็น Tamil United Liberation Front ค.ศ. 1976 เป็นผู้นำในการเรียกร้องให้มีการแบ่งแยกดินแดนเป็นครั้งแรก
Sri Lanka Muslim Congress	SLMC	1981	เป็นพรรคของชาวมุสลิม
People's Alliance	PA	1994	รวมกลุ่มระหว่างพรรคที่มีแนวคิดสังคมนิยม นำโดยพรรค SLFP

จากตาราง 4 จะเห็นว่าบรรดาพรรคการเมืองที่มีความสำคัญของศรีลังกา ล้วนแต่เป็นพรรคการเมืองที่ก่อตั้งมาก่อนการเกิดจลาจลในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1987 เกือบทั้งหมด มีเพียงพรรค PA เท่านั้นที่ก่อตั้งขึ้นทีหลัง โดยการรวมกลุ่มทางการเมืองของพรรคที่เป็นฝ่ายตรงข้ามกับพรรคสหชาติ ซึ่งหากดูจากพรรคที่เป็นแกนนำของกลุ่ม PA ก็คือพรรคเสรีศรีลังกา หรือ SLFP ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่า นับจากเกิดเหตุความขัดแย้ง ค.ศ. 1987 เป็นต้นมา การเมืองของศรีลังกาเป็นการต่อสู้กันระหว่างพรรคสหชาติและพรรคเสรีศรีลังกาเท่านั้น

รัฐบาลศรีลังกาไม่สามารถแสดงบทบาททางการเมืองระหว่างประเทศได้

เมื่อได้รับเอกราชแล้วศรีลังกานับแต่รัฐบาลของ นายเสนาไนเยเก ซึ่งเป็นรัฐบาลแรกได้แสดงออกอย่างชัดเจนสองประการได้แก่ 1. ประเทศของตนนั้นมีแนวความคิดต่อต้านคอมมิวนิสต์ และ 2. การมีนโยบายด้านการเมืองระหว่างประเทศอิงอยู่กับประเทศอังกฤษ¹ เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะรัฐบาลของศรีลังกามองว่า ด้วยภูมิศาสตร์ของศรีลังกาที่มีลักษณะเป็นเกาะขนาดเล็ก และอยู่ห่างจากอินเดียเพียง 22 ไมล์ ล้วนไม่เป็นผลดีแก่ศรีลังกาเลย เพราะหากอินเดียต้องการขยายอิทธิพลเหนือศรีลังกา ย่อมทำได้อย่างไม่ยาก ดังนั้นการหาประเทศที่จะปกป้องคุ้มครองตนเองจากอินเดีย ซึ่งเป็นมหาอำนาจในภูมิภาค คือเรื่องที่จะต้องทำเป็นอย่างยิ่ง แต่ประเทศที่จะมาทำหน้าที่นี้ให้แก่ศรีลังกา นั้นต้องมีคุณสมบัติอย่างน้อย 3 ประการ คือ

1. เป็นประเทศที่เข้มแข็งทางการทหารสามารถปกป้องศรีลังกาจากอินเดียได้
2. ต้องมีอิทธิพลในวงการเมืองระหว่างประเทศ
3. ต้องมีแนวคิดเป็นมิตรต่อศรีลังกา

จากคุณสมบัติทั้ง 3 ข้อ ทำให้อังกฤษคือประเทศที่ศรีลังกาตัดสินใจเลือก ทำสนธิสัญญาระหว่าง 2 ชาติ โดยมีใจความสำคัญ คือ “ศรีลังกายอมให้อังกฤษคงมีกองทัพเรือที่ตริโนโคมาลี และกองทัพอากาศที่เมืองกาตุไนเยเก (Katunayake) โดยไม่ได้ระบุถึงระยะเวลาที่แน่นอน แต่ให้สัญญาสิ้นสุดลง ถ้าเป็นความต้องการจากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด” ขณะเดียวกันด้วยภาวะทางการเมืองของโลกที่แบ่งออกเป็น 2 ค่ายการเมืองใหญ่ คือฝ่ายทุนนิยมและฝ่ายคอมมิวนิสต์ เมื่อฝ่ายที่นิยมทุนนิยมได้เป็นรัฐบาล ฝ่ายค้านที่สนับสนุนค่ายคอมมิวนิสต์ ก็คอยโจมตีรัฐบาลอยู่เสมอ จนกล่าวได้ว่าปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ได้ส่งผลกระทบต่อสถานการณ์ทางการเมืองของศรีลังกาด้วย

จากนั้นในสมัยที่ศรีลังกาอยู่ภายใต้การบริหารของรัฐบาลของนายกรัฐมนตรีนี เซอร์ จอห์น โกทีลาลา (Sir John Kotelawala) เมื่อสถานการณ์ทางการเมืองมีความมั่นคง รัฐบาลศรีลังกาเริ่มมีความคิดที่จะเป็นประเทศซึ่งมีบทบาทสำคัญทางการเมืองระหว่างประเทศ โดยการที่เซอร์ จอห์น โกทีลาลา ได้จัดการประชุมระหว่างประเทศ โดยมีศรีลังกาเป็นเจ้าภาพ ในครั้งแรกมีประเทศที่เข้า

¹ประทุมพร เหล่าวานิช. (2511). *เล่มเดิม*. หน้า 29.

ร่วม 5 ประเทศได้แก่ ศรีลังกา อินเดีย ปากีสถาน พม่า และอินโดนีเซีย ซึ่งเหตุที่ศรีลังกาเลือกประเทศเหล่านี้ เพราะเป็นประเทศที่ได้รับการคุกคามจากอิทธิพลของชาติตะวันตกทั้งสิ้น โดยเฉพาะอินเดียและพม่า ซึ่งเคยเป็นอาณานิคมของอังกฤษเช่นกัน การประชุมครั้งแรกนี้จัดขึ้นที่กรุงโคลอมโบ รู้จักกันในชื่อการประชุมนายกรัฐมนตรีของเอเชีย มีหลักการสำคัญของการประชุมได้แก่ การรวมตัวของประเทศต่างๆในเอเชีย เพื่อคานอำนาจของสหรัฐอเมริกาและรัสเซีย โดยการดำเนินนโยบายเป็นกลางไม่เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ผลปรากฏว่าการประชุมครั้งนี้ไม่ประสบผลสำเร็จตามความต้องการของ เซอร์ จอห์น โทติลาวาลา เนื่องจากประเทศที่เข้าร่วมประชุมยังขัดแย้งกันอยู่ เช่น อินเดียและปากีสถานขัดแย้งกันเรื่องการถือสิทธิเหนือดินแดนแคชเมียร์ เป็นต้น

ค.ศ. 1954 เมื่อสหรัฐฯพ่ายแพ้ในสงครามเวียดนามเปียนฟู สหรัฐฯ อังกฤษ และฝรั่งเศส ได้ร่วมกันจัดตั้งองค์การสนธิสัญญาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือ SEATO เพื่อทำหน้าที่ต่อต้านการคุกคามของลัทธิคอมมิวนิสต์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แล้วมีความต้องการให้ศรีลังกาเข้าเป็นสมาชิกขององค์การนี้ด้วย แต่ศรีลังกาได้ทำการปฏิเสธโดยอ้างว่า การก่อตั้งองค์การสนธิสัญญาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นการกระทำของชาติตะวันตกที่ไม่ได้หารือกับศรีลังกาตั้งแต่แรก ดังนั้นจึงมีสิทธิที่จะไม่เข้าร่วมโดยชอบธรรม อย่างไรก็ตามถึงแม้จะไม่เข้าร่วมกับ SEATO ศรีลังกายังได้ เซอร์ จอห์น โทติลาวาลา ก็ยังมีท่าทีต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์อย่างชัดเจน

จากนั้น การประชุมของนายกรัฐมนตรีแห่งเอเชียได้จัดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ภายใต้ชื่อ การประชุมแอฟริกา - เอเชีย ณ กรุงบันดุงประเทศอินโดนีเซียระหว่าง วันที่ 18 - 24 เมษายน ค.ศ. 1955 การประชุมครั้งนี้ถือว่ามีความสำคัญมาก เพราะสมาชิกที่เข้าร่วมประชุมนอกจากสมาชิกเดิม ยังประกอบด้วยประเทศอื่นๆหลายประเทศ ทำให้การประชุมนี้มีผู้เข้าร่วมรวมทั้งสิ้น 29 ประเทศ ซึ่งมีประเทศจีนและประเทศกลุ่มอาหรับด้วย ผลของการประชุมครั้งนี้ ทำให้เกิดการก่อตั้งกลุ่มประเทศ "โลกที่ 3" อย่างเป็นทางการ ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีหลักการสำคัญที่เรียกว่า หลักการ 5 ข้อ หรือ Five Principles ดังนี้¹

1. การเคารพบูรณภาพ เขตแดน และประชาธิปไตยซึ่งกันและกัน
2. การไม่รุกรานกัน
3. การไม่ยุ่งเกี่ยวในกิจการภายในประเทศซึ่งกันและกัน

¹ประทุมพร เหล่าวานิช. (2511). *เล่มเดิม*. หน้า 53.

4. การแสวงหาผลประโยชน์ร่วมกัน และเท่าเทียมกัน
5. การอยู่ร่วมกันโดยสันติ

ถึงแม้จะมีความชัดเจนทั้งในเรื่องหลักการและประเทศสมาชิก แต่สถานะภายในกลุ่มประเทศโลกที่สามนี้ยังเป็นกลุ่มที่มีความเห็นไม่ตรงกันของสมาชิก จนเกิดการแตกแยกเป็นสามฝ่าย ได้แก่ กลุ่มประเทศที่มีแนวคิดทุนนิยม กลุ่มประเทศที่มีแนวคิดแบบสังคมนิยม และกลุ่มประเทศที่เป็นกลาง ในสามกลุ่มนี้ศรีลังกาจัดอยู่ในกลุ่มที่มีแนวคิดทุนนิยม การแตกแยกกันของสมาชิกนี้เอง ทำให้กลุ่มประเทศโลกที่สาม ไม่สามารถคานอำนาจกับสหรัฐฯ และรัสเซียได้ดังที่ต้องการ

ค.ศ. 1956 นายโซโลมอน บันดาราไนเยเก เข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของศรีลังกา ทิศทางของศรีลังกาในเวทีการเมืองระหว่างประเทศ ก็ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างชัดเจน คือมีนโยบายแบบสังคมนิยมและต่อต้านสหรัฐฯและอังกฤษ ทำให้เกิดการเรียกร้องต่ออังกฤษ ให้ถอนทหารออกจากศรีลังกา ที่เข้ามาอยู่ในศรีลังกาภายใต้สนธิสัญญาป้องกันร่วม ระหว่างอังกฤษและศรีลังกาหลังได้รับเอกราช จนเป็นเหตุให้อังกฤษขอมถอนทหารที่เมืองกาตุไนเยเก และเมืองตรินโคมาลี เมื่อ ค.ศ. 1957 และนอกจากการยกเลิกสนธิสัญญาป้องกันร่วมแล้ว นายบันดาราไนเยเก ยังได้ทำการเปิดสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศจีน โซเวียต และประเทศอื่นๆที่ปกครองในแบบคอมมิวนิสต์ด้วย

บทบาทในเวทีการเมืองระหว่างประเทศของศรีลังกาได้ปรากฏอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเกิดเหตุวิกฤติการณ์คลองสุเอซ ค.ศ. 1956 ซึ่งในเหตุการณ์นี้ ศรีลังกาได้แถลงการณ์ประณามการกระทำของอังกฤษและฝรั่งเศสอย่างรุนแรง เพราะวิกฤติการณ์คลองสุเอซส่งผลเสียต่อศรีลังกาอย่างมาก จากนั้นเพื่อแสดงออกถึงความเป็นกลาง ปลายค.ศ. 1956 รัฐบาลศรีลังกาได้ออกแถลงกาประณามการรุกรานฮังการีของรัสเซีย แต่ถ้าสังเกตให้ดีจะพบว่าการประณามรัสเซียนั้น ศรีลังกากระทำเพียงแค่แถลงการณ์เท่านั้น ไม่ได้มีปฏิบัติการตอบโต้เหมือนการทักกับอังกฤษ ความสำคัญอีกประการหนึ่งของกลุ่มโลกที่สามนี้ คือเป็นองค์กรที่ภายหลังได้พัฒนาเป็นกลุ่มประเทศไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด หรือ “Non – aligned Movement” ที่ก่อตั้งขึ้น ณ กรุงเบลเกรด ประเทศยูโกสลาเวีย ใน ค.ศ. 1961

จากนั้นสถานการณ์ภายในประเทศของศรีลังกา ตกอยู่ภายใต้ความรุนแรงอีกครั้งเมื่อ ค.ศ. 1964 ชาวสิงหลพุทธหัวรุนแรง ได้ก่อตั้งพรรค JVP แล้วปฏิบัติการโดยใช้ความรุนแรงกับพรรครัฐบาลและชาวทมิฬ ทำให้รัฐบาลศรีลังกาต้องให้ความสนใจกับการแก้ปัญหาภายใน จนไม่สามารถ

แสดงบทบาทในเวทีโลก นอกจากนั้นสถานการณ์ภายในของศรีลังกายิ่งเลวร้ายลงอีก เมื่อกลุ่มทมิฬ อีแลมได้ประกาศแยกตัวเป็นอิสระจากรัฐบาลกลางเมื่อ ค.ศ. 1987 ซึ่งทำให้ศรีลังกาถูกแทรกแซงจาก อินเดียอย่างมากจากการลงนามในข้อตกลงสันติภาพ Indo - Sri Lanka Peace Accord เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม ค.ศ. 1987

ปัญหาดังกล่าวทำให้ศรีลังกาขาดความมั่นคงทางการเมือง เนื่องจากการแบ่งฝ่ายของ นักการเมืองตามผู้ที่ให้การสนับสนุนตน เช่น หากต้องการเสียงสนับสนุนจากฝ่ายสิงหล ก็ต่อต้าน ทมิฬและหากต้องการเสียงสนับสนุนจากฝ่ายทมิฬ ก็ต่อต้านสิงหล อีกทั้งเมื่อมีการเปลี่ยนรัฐบาล นโยบายก็เปลี่ยนตาม โดยเฉพาะนโยบายเกี่ยวกับเชื้อชาติ ซึ่งเป็นสิ่งแรกที่รัฐบาลให้ความสำคัญ และด้วยการแบ่งฝ่ายนี้เอง ที่ทำให้เกิดความวุ่นวายทางการเมือง และยังทำให้นักการเมือง และ ข้าราชการระดับสูงหลายคนเสียชีวิต นอกจากการเมืองภายในขาดความมั่นคงแล้ว ความขัดแย้ง ระหว่างเชื้อชาตินี้ ยังส่งผลให้ถูกแทรกแซงจากประเทศมหาอำนาจประจำภูมิภาคคืออินเดีย โดยการส่งกอง กำลังรักษาสันติภาพของอินเดีย (Indian Peace Keeping Force: IPKF) เข้ามาปฏิบัติงานในศรีลังกา ตั้งแต่ เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1987 ตามความตกลงสันติภาพระหว่างอินเดียศรีลังกา ที่ทำขึ้นในปีเดียวกัน ซึ่งถือเป็นการขยายอิทธิพลทางทหารของอินเดีย มายังประเทศศรีลังกาด้วย เห็นได้จากการที่ผู้นำของศรี ลังกา มีความพยายามผลักดันให้กองกำลังของอินเดียหน่วยนี้ เคลื่อนย้ายกลับประเทศตนอย่างรวดเร็ว ที่สุด ซึ่งทำได้สำเร็จเมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 1990

จากการที่อินเดียถอนตัวออกจากศรีลังกา ค.ศ. 1990 และการประกาศคว่ำบาตรกลุ่มทมิฬ อีแลม ค.ศ. 1992 ทำให้รัฐบาลของศรีลังกาตั้งแต่สมัยของนางกุมาระตุงคะ สามารถมีบทบาททาง การเมืองระหว่างประเทศได้อีกครั้ง เริ่มจากการเดินทางเพื่อหาความร่วมมือทางเศรษฐกิจ และชี้แจงถึง ที่มาและสถานการณ์ความขัดแย้งต่อนานาชาติระหว่าง ค.ศ. 1994 - 1996 จากนั้นประธานาธิบดีกู มาระตุงคะ ได้มีโอกาสชี้แจงถึงสถานการณ์ความขัดแย้ง ต่อประเทศในกลุ่มผู้ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด ที่จัดขึ้น ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1998 ณ ประเทศแอฟริกาใต้ สุนทรพจน์ครั้งนั้นนางกุมาระตุงคะได้กล่าวว่า กลุ่ม กบฏชาวทมิฬนั้นเป็น “ลัทธิก่อการร้ายที่นำมาซึ่งหายนะ” หรือ “Scourge of Terrorism”¹ เพราะเป็น กลุ่มก่อการร้ายที่ใช้วิธีอันโหดเหี้ยมกับผู้บริสุทธิ์ และยังใช้เด็กและผู้หญิงเป็นผู้ลงมือด้วย ทำให้รัฐบาล ไม่สามารถใช้วิธีเจรจาต่อรองใดๆได้เลย ซึ่งภายหลังจากกล่าวสุนทรพจน์ ประธานาธิบดีกุมาระตุงคะ ก็

¹พรพนศิริ พรหมพันธุ์ม. (2542, สิงหาคม). ศรีลังกา. ใน เอเชียรายปี. หน้า 247.

ได้รับการสนับสนุนอย่างดีจากนานาชาติ จนเป็นการปูทางให้รัฐบาลต่อมา สามารถปราบกลุ่มกบฏได้สำเร็จ

ภาพประกอบ 8 กองกำลังที่เป็นผู้หญิงของกลุ่มทมิฬอีแลม

ที่มา: <http://www.military-quotes.com/forum/tigers-finished-military-force-t74958.html>

พระสงฆ์มีบทบาททางการเมือง

ศาสนาพุทธในประเทศศรีลังกานั้น กล่าวได้ว่ามีความแตกต่างจากประเทศพุทธศาสนาอื่นอยู่มาก เพราะเป็นประเทศที่พระสงฆ์ในพุทธศาสนามีบทบาททางการเมืองสูง คือนับแต่ได้เอกราชเป็นต้นมา พระสงฆ์เป็นกลุ่มบุคคลที่มีบทบาทสำคัญ ในการเรียกร้องสิทธิให้พระพุทธศาสนา และสิทธิต่างๆของชาวสิงหลอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งความชัดเจนของบทบาททางการเมืองนี้ เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในระหว่างที่กำลังมีการหาเสียงเลือกตั้ง ค.ศ. 1956 หลังจากการประกาศให้มีการเลือกตั้งก่อนกำหนดของ เซอร์ จอห์น โกตีลาลาลา แห่งพรรค UNP สถานการณ์ขณะนั้นความนิยมในตัวของเขา เซอร์ จอห์น อยู่ในช่วงตกต่ำมาก เป็นเหตุให้นายบันดาราไนเยก หัวหน้าพรรค SLFP หาเสียงโดยการประกาศใช้นโยบายสิงหลนิยม ซึ่งเป็นการกระทำที่ได้ผลเป็นอย่างดี แต่ถึงอย่างไรก็ยังไม่แน่นอนนักว่าจะสามารถเอาชนะ เซอร์ จอห์น ได้ เนื่องจากพรรค UNP คือพรรคที่ก่อตั้งขึ้นโดย นายดอน สตีเฟน เสนาไนเยก ผู้ที่ได้รับการยกย่องอย่างมากจากชาวศรีลังกา และอีกข้อหนึ่งการที่พรรค UNP ครองอำนาจในฐานะพรรครัฐบาลมาถึง 8 ปี นั้น ย่อมทำให้มีฐานเสียงที่เข้มแข็งอยู่พอควร ด้วยเหตุทั้งสองประการ นายบันดาราไนเยกจึงใช้วิธีการสร้างแนวร่วมสนับสนุน โดยการขอความร่วมมือกับพรรค เอกสัท ภิกขุ เประมูนา หรือ Eksath Bhikku Peramuna ซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่ก่อตั้งขึ้นเมื่อ

ค.ศ. 1956 โดยพระสงฆ์ในศาสนาพุทธ แผนการของนายบันดาราไนยเกนัพบว่าได้ผลเป็นอย่างดี เพราะเมื่อผลการเลือกตั้งเป็นที่สรุป ปรากฏว่าพรรค SLFP ของนายบันดาราไนยเก ได้เสียงในสภา จำนวนถึง 51 ที่นั่ง ขณะที่พรรคอดีตรัฐบาลอย่างพรรค UNP นั้นได้ไปเพียง 8 ที่นั่ง

เมื่อนายบันดาราไนยเก ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ใน ค.ศ. 1956 บรรดากลุ่มต่างๆที่เคยให้การสนับสนุนพรรค SLFP ได้ทำการเรียกร้องผลตอบแทน ตามที่นายบันดาราไนยเกได้เคยประกาศไว้ เช่น การดำเนินนโยบายสังคมนิยมและต่อต้านอังกฤษ ซึ่งนายบันดาราไนยเกได้เรียกร้องต่ออังกฤษ ให้ยกเลิกสนธิสัญญาป้องกันร่วมระหว่างอังกฤษและศรีลังกา จนเป็นเหตุให้อังกฤษต้องยอมถอนทหารออกจากศรีลังกาใน ค.ศ. 1957 การเชิดชูความเป็นสิงหลมากกว่าชนชาติอื่น ข้อนี้ นายบันดาราไนยเกกระทำโดยการใช้นโยบาย “เฉพาะสิงหล” ในการบริหารประเทศ เช่น การให้สิทธิในการทำงาน และการศึกษาแก่ชาวสิงหลมากกว่าชนชาติอื่น และการประกาศให้ภาษาสิงหลเป็นภาษาราชการเพียงภาษาเดียวแทนภาษาอังกฤษ อีกประการหนึ่งที่มีความสำคัญมากได้แก่การเรียกร้องของพระสงฆ์แห่งพรรค Eksath Bhikku Peramuna ซึ่งมีข้อเรียกร้องสำคัญที่สุดคือการเรียกร้องให้รัฐบาลประกาศให้พุทธศาสนา เป็นศาสนาประจำชาติควบคู่กับภาษาสิงหล ซึ่งเป็นข้อเรียกร้องที่นายบันดาราไนยเกไม่สามารถกระทำได้ เพราะเพียงแค่การประกาศให้ภาษาสิงหลเป็นภาษาราชการภาษาเดียว ก็นำมาซึ่งการต่อต้านอย่างรุนแรงจากฝ่ายทมิฬแล้ว กรณีนี้มีความน่าสนใจที่ไม่ค่อยกล่าวถึงอยู่ข้อหนึ่ง ได้แก่การเรียกร้องสิทธิต่างๆของฝ่ายทมิฬนั้น มีผู้นำการเรียกร้องคือพรรคเฟเดอรัล ซึ่งเป็นพรรคของชาวทมิฬอยู่แล้ว ส่วนการเรียกร้องสิทธิต่างๆของชาวสิงหลนั้นผู้นำในการเรียกร้องไม่ใช่พรรค SLFP หรือ UNP แต่เป็นพรรคของพระสงฆ์อย่างพรรค Eksath Bhikku Peramuna ทำให้กล่าวได้ว่า “ความเป็นอริกันระหว่างทมิฬ และพระสงฆ์ศาสนาพุทธสมัยเอกราช เริ่มขึ้นแต่นั้นเป็นต้นมา”

แรงกดดันจากฝ่ายทมิฬกรณีภาษาราชการนั้น ทำให้มีการลงนามระหว่างนายบันดาราไนยเกในฐานะนายกรัฐมนตรี และนายเอส.เจ.วี. เชลวานายากัม S.J.V. Chelwanayagum ในฐานะผู้นำพรรค TULF และตัวแทนฝ่ายทมิฬ เมื่อเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1957 ให้ภาษาทมิฬเป็นภาษาราชการควบคู่กับภาษาสิงหล ในเขตจังหวัดภาคเหนือและภาคตะวันออก เรียกว่า “Senenayke –

Chelvanayakam Pact”¹ จากนั้นในเดือนสิงหาคมปีเดียวกัน รัฐบาลยังได้ประกาศให้ภาษาทมิฬ เป็นภาษาที่ใช้ได้ทุกกรณีหากมีความจำเป็น ทำให้เกิดการต่อต้านอย่างกว้างขวางจากชาวสิงหล โดยอ้างว่านายบันดาราไนยเก ไม่ปฏิบัติตามนโยบายที่เคยประกาศไว้ตอนหาเสียง ส่งผลให้ระหว่าง นี้ นายบันดาราไนยเกถูกโจมตีทั้งจากพวกทมิฬและสิงหล จนเป็นเหตุให้คะแนนนิยมลดลงอย่างรวดเร็ว และถูกลอบสังหารเมื่อวันที่ 25 กันยายน ค.ศ. 1959 โดยมีสังหารที่เป็นพระภิกษุซึ่งสังกัด พรรค SLFP เองด้วย หลังจากเหตุการณ์นั้นได้มีการวิเคราะห์ว่า สาเหตุหลักของการลอบสังหารนั้น เกิดจากการที่นายบันดาราไนยเก ไม่สามารถประกาศให้พุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติได้นั่นเอง

บทบาททางการเมืองของพระสงฆ์ ไม่ได้มีแค่สมัยนายบันดาราไนยเกเป็นนายกรัฐมนตรี เท่านั้น เพราะในเดือนกันยายน ค.ศ. 1986 ในขณะที่พรรค UNP เป็นรัฐบาลอยู่ ได้มีแนวความคิดที่จะใช้นโยบายการมอบอำนาจปกครองบางส่วน (Devolution) ให้แก่ชาวทมิฬ พรรค SLFP ได้ร่วมกับ พระสังฆราชของศรีลังกาชื่อ ปาลิปาเน จันทะนันดา (Palipane Chantananda) จัดตั้งขบวนการ ป้องกันชาติ หรือ The Movement for the Defense of the Nation – MDN โดยการรวมวัดต่างๆทั่ว ศรีลังกาจำนวน 17,000 วัด และองค์การสงฆ์ 32 องค์การ โดยมีจุดประสงค์เพื่อใช้พลังของพุทธ ศาสนา ต่อต้านการมอบอำนาจปกครองตนเองบางส่วนแก่ชาวทมิฬ โดยการแบ่งวิธีการออกเป็น สองวิธีได้แก่ วิธีแรกให้พระสงฆ์ที่เข้าร่วมขบวนการ เผยแพร่ข่าวสารให้แก่ชาวพุทธทั่วประเทศ ต่อต้านการกระทำของรัฐบาล วิธีที่สองให้พรรคการเมืองต่างๆที่เข้าร่วมกับขบวนการ ดำเนินการ ขัดขวางทุกกรณีหากมีการเสนอร่างกฎหมายฉบับนี้เข้าสภา ซึ่งผลจากการต่อต้านของขบวนการ MDN ทำให้แนวความคิดเรื่องการมอบอำนาจปกครองบางส่วน เป็นอันต้องล้มเลิกไปและยังเป็นเหตุให้ ปัญหาความขัดแย้งระหว่างทมิฬและสิงหล ไม่สามารถยุติลงได้ในขณะนั้น

นอกจากทั้งสามกรณี ได้แก่ การช่วยเหลือนายบันดาราไนยเกให้เป็นนายกรัฐมนตรี โดยพระสงฆ์พรรค Eksath Bhikku Peramuna เมื่อ ค.ศ. 1956 การลอบสังหารนายบันดาราไนยเก โดยพระภิกษุที่สังกัดพรรค SLFP ค.ศ. 1959 และการจัดตั้ง The Movement for the Defense of the Nation – MDN ค.ศ. 1986 แล้ว พระสงฆ์ในศรีลังกายังเป็นกลุ่มบุคคลที่มีบทบาทและอิทธิพล ทางการเมืองของศรีลังกาอยู่ตลอดเวลาด้วย

¹Jonathan Goodhand; et al. (2000). *Aid, Conflict & Peacebuilding in Sri Lanka*. p. 28.

บทที่ 6

สรุป

ปัญหาความขัดแย้งทางชาติพันธุ์ระหว่างทมิฬและสิงหลในประเทศศรีลังกานั้น เป็นปัญหาที่มีความซับซ้อนทั้งในด้านที่มา องค์ประกอบในขณะที่ปัญหาคำเนินอยู่ และผลกระทบที่เกิดขึ้นทั้งทางตรงและทางอ้อม ในส่วนของที่มาพบปะว่าปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดกรณีความขัดแย้งมีอยู่สามประการได้แก่ ความแตกต่างระหว่างทมิฬและสิงหล การใช้นโยบายแบ่งแยกและปกครองของอังกฤษ และนโยบายสิงหลนิยมของรัฐบาลศรีลังกาเป็นประการสุดท้าย ทั้งสามประเด็นล้วนแต่มีความสำคัญทั้งสิ้น แต่จากการศึกษาโดยละเอียดพบว่า ประเด็นที่มีน้ำหนักหรือส่งผลมากที่สุดคือ ประเด็นเรื่องความแตกต่างระหว่างทมิฬและสิงหล ส่วนอีกสองข้อที่เหลือนี้เป็นเพียงปัจจัยเสริมเท่านั้น

ความขัดแย้งระหว่างพวกทมิฬและสิงหลนี้นับแต่ได้รับเอกราชจนถึงการสลายกลุ่มทมิฬพีอี่แลมเมื่อ ค.ศ. 2009 เป็นปัญหาที่มีลักษณะพิเศษอยู่สี่ประการได้แก่ การใช้ความรุนแรงแก้ปัญหา การเจรจาเพื่อสันติภาพ ประเทศมหาอำนาจเข้าแทรกแซงการเมืองภายในของศรีลังกา และพระสงฆ์มีบทบาททางการเมืองด้วย

สำหรับการใช้ความรุนแรงเพื่อแก้ไขปัญหานี้ เกิดขึ้นอย่างเด่นชัดตั้งแต่การจลาจลในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1983 และเป็นวิธีที่กลุ่มทมิฬพีอี่แลมนิยมใช้มาตลอด จนสิ้นสุดความขัดแย้ง เมื่อ ค.ศ. 2009 นอกจากการใช้กำลังแล้วในภาวะที่ตกอยู่ในสถานการณ์เสียเปรียบ กลุ่มทมิฬพีอี่แลมก็ยอมรับข้อเสนอการเจรจาเพื่อสันติภาพ ซึ่งฝ่ายรัฐบาลพยายามที่จะยุติด้วยวิธีนี้มาโดยตลอด โดยสรุปแล้วตลอดระยะเวลาของการขัดแย้ง ค.ศ. 1948 – 2009 มีการลงนามเพื่อสันติภาพทั้งหมดสามครั้งใน ค.ศ. 1987 ค.ศ. 1995 และ ค.ศ. 2002 ซึ่งการลงนามครั้งแรกนั้นเป็นการลงนามระหว่างรัฐบาลศรีลังกาและรัฐบาลอินเดีย ส่วนครั้งที่สองและสามนั้นเป็นการลงนามโดยตัวแทนของกลุ่มทมิฬพีอี่แลมและรัฐบาลศรีลังกาโดยตรง

ส่วนประเทศมหาอำนาจอินเดียและสหรัฐนั้น ทั้งสองประเทศล้วนเข้ามาเกี่ยวข้องกับปัญหาความขัดแย้งทางชาติพันธุ์ในศรีลังกา โดยหวังผลประโยชน์จากศรีลังกาเหมือนกัน โดยที่

สหรัฐอเมริกาที่หวังที่จะศรีลังกาเป็นฐานที่มั่นในเอเชียใต้เพื่อต่อต้านคอมมิวนิสต์ ส่วนอินเดียก็นำเข้ามายุติเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ เพื่อแสดงถึงความเป็นมหาอำนาจในเอเชียใต้ และทั้งสองประเทศนี้หากเป็นช่วงที่ประเทศหนึ่งกำลังมีอำนาจ อีกฝ่ายก็จะลดบทบาทลงไปอัตโนมัติ สิ่งที่ทำให้อินเดียและสหรัฐมีความแตกต่างกันอย่างมากอีกข้อหนึ่ง บทบาทของอินเดียส่วนมากโดยเฉพาะการส่งกองกำลังของอินเดีย เข้ามายังศรีลังการะหว่าง ค.ศ. 1987 – 1990 ส่งผลให้เหตุการณ์ความขัดแย้งไม่สามารถยุติได้โดยง่าย ส่วนบทบาทของสหรัฐนั้นส่งผลให้เกิดการยุติความขัดแย้งมากกว่า เช่นการประกาศให้กลุ่มทมิฬีแลมเป็นหนึ่งในสี่สิบองค์กรก่อการร้ายสากล ซึ่งนำมาซึ่งการประกาศต่อต้านกลุ่มกบฏจากประเทศต่างๆหลายประเทศ

นอกจากที่ได้กล่าวมาแล้วความขัดแย้งระหว่างทมิฬและสิงหล ยังส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่มีความซับซ้อนอย่างมากเช่นกัน ได้แก่ทำให้การเมืองศรีลังกามีลักษณะสามประการ คือ ประการแรก พรรคการเมืองที่ได้เป็นรัฐบาลประกาศใช้นโยบายเพื่อเพิ่มอำนาจให้ตนเอง ประการที่สอง รัฐบาลของศรีลังกาไม่สามารถแสดงบทบาททางการเมืองระหว่างประเทศได้ และประการที่สาม พระสงฆ์เข้ามามีบทบาททางการเมือง ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ประการแรก การรวมกลุ่มทางการเมืองของชาวศรีลังกาเน้นเรื่องเชื้อชาติเป็นสำคัญ เป็นผลจากการประกาศใช้นโยบายสิงหลนิยมหรือเฉพาะสิงหล ทำให้ความสำคัญของชาวศรีลังกาเชื้อชาติอื่นถูกลดความสำคัญ และรู้สึกว่าจะเสียสิทธิความเป็นพลเมือง รวมตัวกันตั้งพรรคการเมืองเพื่อเรียกร้องสิทธิตามระบอบรัฐสภา เช่นการประกาศให้ภาษาสิงหลเป็นภาษาราชการ ทำให้ชาวทมิฬไม่พอใจ ทำการเรียกร้องจนกลายเป็นเหตุจลาจล ค.ศ. 1958 จากนั้นการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ค.ศ. 1977 ของพรรค UNP ที่ให้อำนาจประธานาธิบดีอย่างไม่เคยมีมาก่อน เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลและกลุ่มทมิฬีแลมได้สะดวกขึ้น แต่นโยบายเช่นนี้นอกจากไม่สามารถยุติปัญหาได้แล้ว ยังทำให้กลุ่มทมิฬหัวรุนแรงตั้งตัวเป็นกลุ่มทมิฬีแลม และตามมาด้วยการตั้งพรรคการเมืองของชาวมุสลิม ในค.ศ. 1981 นอกจากนั้นยังทำให้พรรคการเมืองที่ไม่ได้เป็นรัฐบาลค่อยๆหมดความสำคัญลงไปตามลำดับ หรือแม้กระทั่งพรรคขนาดใหญ่เช่นพรรค SLFP ที่ได้รับผลจากการประกาศใช้รัฐธรรมนูญ ค.ศ. 1977 จนเป็นพรรคที่มีขนาดเล็กลงและมีประสิทธิภาพด้อยลงไปด้วย เช่นการเลือกตั้ง ค.ศ. 1994 หากพรรค SLFP ไม่รวบรวมเสียงพรรคขนาดเล็กตั้งเป็นพรรคชั่วคราวได้แก่พรรค PA ก็ไม่แน่ว่าจะชนะพรรค UNP ในการเลือกตั้งครั้งนั้นได้

ประการที่สอง รัฐบาลศรีลังกาไม่สามารถแสดงบทบาททางการเมืองระหว่างประเทศได้ ความมีเสถียรภาพของการเมืองภายในประเทศนั้น สิ่งที่เป็นเครื่องชี้วัดอย่างดีประการหนึ่ง ได้แก่ ความสามารถในการแสดงบทบาททางการเมืองระหว่างประเทศ เพราะการที่จะดำเนินนโยบายภายนอกได้ดั่งนั้น สถานการณ์ภายในของตนต้องมั่นคงเสียก่อนนั่นเอง สำหรับศรีลังกานับแต่ได้รับเอกราชก็เริ่มแสดงออกถึงบทบาทระหว่างประเทศแล้ว คือในช่วง 24 ปีแรกหลังการได้รับเอกราช การเมืองภายในของศรีลังกาถือว่ามีความมั่นคงอย่างมาก เห็นได้จากการที่สามารถเป็นผู้ริเริ่มและเป็นเจ้าภาพ จัดการประชุมระหว่างประเทศที่ถูกแทรกแซงจากตะวันตกเป็นครั้งแรกที่กรุงโคลอมโบ ในสมัยนายกรัฐมนตรีเซอร์ จอห์น โกดีลาเวลา ค.ศ. 1954 จากนั้นได้พัฒนาเป็นการประชุมแอฟริค ค.ศ. 1955 ซึ่งมีผู้เข้าร่วมถึง 29 ประเทศ ซึ่งการประชุมทั้งสองครั้งซึ่งริเริ่มโดยศรีลังกา เป็นการปูทางไปสู่การก่อตั้งกลุ่มประเทศไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด ใน ค.ศ. 1961 ที่ประเทศยูโกสลาเวียด้วย บทบาทและท่าทีทางการเมืองของศรีลังกาต่อเวทีโลกได้หายไปอย่างสิ้นเชิง ตั้งแต่ เหตุการณ์จลาจลเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1983 แล้วปรากฏให้เห็นอีกครั้ง ใน ค.ศ. 1994 หลังจากอินเดียประกาศคว่ำบาตรกลุ่มทมิฬอีแลม จากนั้นรัฐบาลศรีลังกาก็ได้มีบทบาททางการเมืองระหว่างประเทศเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

ประการที่สาม พระสงฆ์มีบทบาททางการเมือง กรณีความสัมพันธ์ระหว่างพระสงฆ์และการเมืองของศรีลังกานั้น เป็นสิ่งที่อยู่คู่กับศรีลังกามาตั้งแต่ก่อนสมัยอาณานิคมแล้ว จากนั้นในสมัยอาณานิคมการที่รัฐบาลอังกฤษสามารถปกครองศรีลังกาได้ทั้งหมด ประกอบกับการใช้นโยบายที่สนับสนุนชาวทมิฬ ทำให้บทบาททางการเมืองของพระสงฆ์ลดความสำคัญลงไป ภายหลังจากได้รับเอกราชเมื่อชาวสิงหลกลับมาใช้อำนาจทางการเมืองอีกครั้ง บทบาทของพระสงฆ์ก็กลับมาเช่นกัน เพียงแต่ว่าบทบาทและความสำคัญของพระสงฆ์นับแต่ได้รับเอกราช ล้วนมีลักษณะที่ชี้ว่าเป็นเพียงเครื่องมือของนักการเมืองชาวสิงหลเพื่อเพิ่มคะแนนเสียงในการเลือกตั้ง และเพื่อสนับสนุนแนวคิดทางการเมืองของตน หรือขัดขวางนโยบายที่ทำให้ตนเสียผลประโยชน์เท่านั้น เช่น พรรค SLFP ใช้เสียงสนับสนุนจากพระสงฆ์จนสามารถจัดตั้งรัฐบาลได้ ใน ค.ศ. 1956 และการก่อตั้ง MDN ค.ศ. 1986 ที่พรรค SLFP ทำเพื่อต่อต้านนโยบาย Devolution ของพรรค UNP เป็นต้น

จากที่ได้กล่าวมาแล้วพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาความขัดแย้งระหว่างทมิฬและสิงหลนั้น คือปัจจัยด้านความแตกต่างระหว่างสองชาติพันธุ์ ทั้งทางด้านร่างกาย ภาษา และแนวความคิด ซึ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ทำให้ระหว่างทมิฬและสิงหล ไม่อาจเกิดการรวมกลุ่มทางชาติพันธุ์ได้เลย

ดังนั้นถึงแม้ว่าปัญหาความขัดแย้งระหว่างสองเชื้อชาติจะยุติแล้ว แต่ความแตกต่างดังกล่าว ยังคงอยู่นั้นหมายความว่า หากมีชนวนที่มากกระตุ้นในปัจจุบันนี้ ความรุนแรงเช่นในอดีตก็สามารถเกิดขึ้นได้โดยไม่ต้องสงสัย ฉะนั้นแล้วหากต้องการแก้ปัญหาอย่างจริงจังมีเพียงวิธีเดียว คือการแยกศาสนาและการเมืองออกจากกัน คือนักการเมืองต้องไม่ใช่ศาสนาและพระภิกษุเป็นเครื่องมือทางการเมือง และพระภิกษุก็ต้องไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมืองเช่นกัน หากทำได้เช่นนี้จึงจะเป็นการแก้ปัญหาได้อย่างถาวร

อย่างไรก็ตามสิ่งที่ไม่ควรมองข้าม คือผลกระทบต่างๆ ที่กล่าวมาล้วนเกิดขึ้นและส่งสมมาเป็นเวลานาน อีกทั้งฝังลึกลงในความรู้สึกของชาวศรีลังกา นั้นหมายความว่าหากต้องการพัฒนาประเทศให้ก้าวทันโลก คงต้องใช้เวลาอีกมากทีเดียว และที่สำคัญถึงแม้สงครามจะยุติในช่วงเวลานี้ แต่ชาวสิงหลชาวทมิฬและกลุ่มชนชาติต่างๆ ยังไม่ได้หายไประยะไกลจากศรีลังกา ดังนั้นปัญหาเรื่องเชื้อชาติและความขัดแย้งยังเป็นเรื่องที่ต้องเฝ้าดู และทำการศึกษาต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จำนงค์ ทองประเสริฐ. (2510). *พระพุทธศาสนาในลังกา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์บางลำพู.
- คณีย์ ไชยโยธา. (2537). *มนุษย์กับอารยธรรมในเอเชียใต้ เล่ม 2*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ถนอม อานามวัฒน์. (2527). *ประวัติศาสตร์เอเชียใต้ อดีตถึงปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: บางลำพูการพิมพ์.
- นิติภูมิ เนาวรัตน์. (2546). *เปิดฟ้าศรีลังกา*. กรุงเทพฯ: ภูมิรัฐ จำกัด.
- ประทุมพร วัชรเสถียร. (2528, มิถุนายน). ศรีลังกา. *เอเชียรายปี*. หน้า 274 – 287.
- _____. (2530, เมษายน). ศรีลังกา. *เอเชียรายปี*. หน้า 255 – 267.
- ประทุมพร เหล่าวานิช. (2511). *นโยบายต่างประเทศศรีลังกา*. กรุงเทพฯ: คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิยนถ (นิโครธา) บุญนาค. (2534). *ประวัติศาสตร์และอารยธรรมของศรีลังกาสมาัยโบราณถึงก่อนสมัยอาณานิคม และความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมระหว่างศรีลังกากับไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรพนศิริ พรหมพันธุ์. (2537, กรกฎาคม). ศรีลังกา. *เอเชียรายปี*. หน้า 276 – 280.
- _____. (2538, กรกฎาคม). ศรีลังกา. *เอเชียรายปี*. หน้า 253 – 259.
- _____. (2540, กรกฎาคม). ศรีลังกา. *เอเชียรายปี*. หน้า 251 – 259.
- _____. (2541, สิงหาคม). ศรีลังกา. *เอเชียรายปี*. หน้า 289 – 294.
- _____. (2542, สิงหาคม). ศรีลังกา. *เอเชียรายปี*. หน้า 268 – 275.
- _____. (2544, สิงหาคม). ศรีลังกา. *เอเชียรายปี*. หน้า 279 – 285.
- พระเทพเวที (ประยุทธ์ ปยุตฺโต). (2531). *พุทธศาสนาในเอเชีย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- พัฒน์พงศ์ ประคัลภ์พงศ์. (2531, เมษายน). ศรีลังกา. *เอเชียรายปี*. หน้า 203 – 209.
- มารีษา ภูภิญญกุล. (2536, มิถุนายน). ศรีลังกา. *เอเชียรายปี*. หน้า 279 – 283.
- ลังกา कुमार. (2553). *กรณีพระสงฆ์ศรีลังกาเล่นการเมือง*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์สาละ.
- วงเดือน นาราัจจ์. (2548). *ทมิฬอีแลม(Tamil Eelam) : ปัญหาชาติพันธุ์ในศรีลังกา*. วารสาร *ประวัติศาสตร์*. หน้า 79 – 108.

สมพงษ์ ชูมาก. (2533, พฤษภาคม). ศรีลังกา. *เอเชียรายปี*. หน้า 242 – 246.

_____. (2534, มิถุนายน). ศรีลังกา. *เอเชียรายปี*. หน้า 282 – 286.

สาวก โยธัน เทวนันทะ. (2517). *ลังกาวิกฤต*. กรุงเทพฯ: มุลนิธิโกมล คีมทอง.

สุภัทรดิศ ดิศกุล, ม.จ. (2511). *เที่ยวเมืองลังกา*. กรุงเทพฯ: อักษรสัมพันธ์.

ศรีลังกาฉีกข้อตกลงหยุดยิงอีแลม. (2551, 4 มกราคม). *มติชน*. สืบค้นเมื่อ 10 สิงหาคม 2554, จาก

http://news.sanook.com/world/world_231127.php

ชาวลี จงประเสริฐ. (2548). ความรุนแรงในศรีลังกา. *วารสารประวัติศาสตร์*. หน้า 29 – 43.

เสถียร โภธินันทะ. (2535). *ประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา ฉบับมุขปาฐะ*. เล่ม ๒. กรุงเทพฯ: มหา

มกุฏราชวิทยาลัย.

A struggle for justice. Retrieved January 8, 2012, from <http://www.eelam.com/freedom-struggle/a-struggle-forjustice.jsp>.

Bandarage, Asoka. (2009). *The Separatist Conflict in Sri Lanka Terrorism, Ethnicity, Political Economy*. New York: Routledge.

Benedict Anderson. Retrieved January 8, 2012, from http://en.wikipedia.org/wiki/Benedict_Anderson.

Bilodeau, Alex. *The Struggle for Tamil Eelam*. Retrieved August 10, 2011, from <http://www.tamilnation.org>

Bomb Targets Sri Lanka Army Chief. (2006, April 25). *BBC*. Retrieved August 10, 2011 from http://news.bbc.co.uk/2/hi/south_asia/4941744.stm.

Canada Processes Tamil Migrants. (2010, August 14). *BBC*. Retrieved August 10, 2011, from <http://www.bbc.co.uk/news/world-us-canada-10969023>.

Clarance, William. (2007). *Ethnic Warfare in Sri Lanka and the UN Crisis*. London: Pluto Press.

Combs Cindy C.; & Slann Martin. (2007). *Encyclopedia of Terrorism*. New York: Facts On File, Inc. An imprint of Infobase Publishing.

- Deegalle, Mahinda. (2006). *Buddhism, Conflict And Violence in Modern Sri Lanka*.
New York: Routledge.
- Dennis, Austin. (1994). *Democracy and Violence in India and Sri Lanka*. London: The
Royal Institute of International Affairs.
- Dissanayake, Samanthi. (2008, December 8). UK Tamils Polarised but Powerful. *BBC*.
Retrieved August 10, 2011 from http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/7742134.stm.
- Goodhand Jonathan; et al. (2000). *Aid, Conflict and Peacebuilding in Sri Lanka*. London:
Department for International Development.
- Edga, O'balance r. (1989). *The Cyanide War: Tamil Insurrection in Sri Lanka 1973-88*.
London: Brassey's.
- Facts. Retrieved January 8,2012, from <http://www.eelam.com/tamil-homeland/facts.jsp>.
- Fair, C. Christine. *Urban Battle Fields of South Asia Lessons Learned from Sri Lanka,
India, and Pakistan*. Santa Monica: RAND Corporation.
- Gunguly, Rajat; & Macduff, Ian. (2003). *Ethnic Conflict and Secessionism in South and
Southeast Asia*. London: Sage Publications Ltd.
- Hosken, Andrew. (May 5, 2009). I Realised We Would Never Win. *BBC*. Retrieved
August 10, 2011, from
http://news.bbc.co.uk/today/hi/today/newsid_8033000/8033150.stm.
- Jeyaratnam_Wilson. Retrieved January 8,2012, from
http://vmacch.ca/Political_History/Jeyaratnam_Wilson/jeyaratnam.html.
- Kanwal Gurmeet. (2012). *LTTE's growing air power : A threat to regional security*.
Retrieved January 8,2012, from <http://www.srilankaguardian.org/2007/10/lttes-growing-air-power-threat-to.html>9:54:00 PM | Posted by azad
- Ltte as a freedom movement. Retrieved January 8,2012, from <http://www.eelam.com/ltte-as-a-freedom-movement.jsp>.
- Ludowyk E. F. C. (1966). *The Modern History of Ceylon*. London: Cox and Wyman Ltd.

- Men Deny Supplying Tamil Tigers. (2009, January 28). *BBC*. Retrieved August 10, 2011, from http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/7857027.stm
- Mendis, G.C.. (1969). *Our Heritage : Ceylon and World History up to 1500*. Colombo: The Colombo Apothecaries Co. Ltd.
- Mills Lennox A.. (1964). *Ceylon Under British Rule 1795 – 1932*. London: Frank Cass & Co. Ltd.
- Natarajan, Swaminathan. (2010, September 24). Tamil Tiger's Wife Pleads for Help in Finding Him. *BBC*. Retrieved August 10, 2011, from <http://www.bbc.co.uk/news/world-south-asia-11383437>
- Oliver, Jr, Henry M. (1957). *Economic Opinion and Policy in Ceylon*. London: Duke University Press.
- Pathirana, Saroj. (2009, September 5). Sri Lanka Tamils Fear UK Deportation. *BBC*. Retrieved August 10, 2011, from http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/8195368.stmhtml?iref=allsearch
- Ponnambalam, Satchi. (1983). *Sri Lanka : National Conflict and the Tamil Liberation Struggle*. London: The Pitman Press.
- Ranwella, S.. (2005, June). *The So – Called Tamil Kingdom of Jaffna*. Retrieved August 10, 2011, from <http://www.infolanka.com/org/srilanka/hitst/hitst4.html>
- Seneratne, Jagath P.. (1997). *Political Violence in Sri Lanka, 1977 – 1990 : Riot, Insurrection, Counter-Insurgencies, Foreign Intervention*. Amsterdam: VU University Press.
- Shewitger Yoram. (2011). *Suicide Terrorism : Development & Characteristics*. (2000, April 21). Retrieved August 10, 2011 , from Y Schweitzer - International Policy Institute for Counter-Terrorism, 2000 - inss.org.il.
- Spencer, Jonathan. (1990). *Sri Lanka History and the Roots of Conflict*. London: Routledge.

State oppression. Retrieved January 8,2012, from <http://www.eelam.com/state-oppression>.

Tamil homeland. Retrieved January 8,2012 , from <http://www.eelam.com/tamil-homeland>.

Tamil Nation & Beyond. Retrieved January 8,2012, from <http://www.tamilnation.org/>.

Tamil Protest Ends After 73 Days. (2009, June 17). *BBC*. Retrieved August 10, 2011, from http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/england/london/8105879.stm

Taras, Raymond C.; & Ganguly, Rajat. (2010). *Understanding Ethnic Conflict*. United States: Pearson Education, Inc.

The Lanka Samasamaja Party (LSSP) 1935 ? 2007. (2012). Retrieved August 10, 2011 , from <http://www.samasamaja.org/>

The National Task Force on Education. (1990). *Education in Sri Lanka the Past the Present the Future*. Jomtien: The National Task Force on Education.

Wilson, A.Jeyaratnam. (1988). *The Break – Up of Sri Lanka: The Sinhalese – Tamil Conflict*. London: C. Hurst & Co. (Publishers) Ltd.,

Winslow, Deborah & Woost, Michael D. (2004). *Economy, Culture, and Civil War in Sri Lanka*. Bloomington: Indiana University Press.

World Conference on Education For All. (1990). *Education in Sri Lanka the Past the Present the Future*. Jomtien: Thailand.

อภิธานศัพท์

อภิธานศัพท์

กลุ่มทมิฬอีแลม

ในเล่มนี้หมายถึงกลุ่มกบฏพยัคฆ์ทมิฬอีแลม (The Liberation of Tamil Eelam) หรือ LTTE

กลุ่มสิงหลหัวรุนแรง

ในเล่มนี้หมายถึงกลุ่มของชาวสิงหลพุทธที่รวมตัวกันตั้งพรรคการเมือง เพื่อกระทำการเรียกร้องสิทธิให้แก่พุทธศาสนาและชาวสิงหล โดยการใช้ความรุนแรงเป็นหลัก มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า ชะนะตะ วิมุกติ เประมุนา (Janatha Vimukti Peramuna) หรือ JVP

กองกำลังของอินเดีย

ในเล่มนี้หมายถึงกองกำลังรักษาสันติภาพของอินเดีย (Indian Peace Keeping Force) หรือ IPKF

พรรคสหชาติ

ในเล่มนี้หมายถึงพรรคการเมืองชื่อ (United National Party) หรือ UNP

พรรคเสรี ศรีลังกา

ในเล่มนี้หมายถึงพรรคการเมืองชื่อ (Sri Lanka Freedom Party) หรือ SLFP

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล นายนิติพงษ์ ปัญญาวงษ์
 วันเดือนปีเกิด วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2527
 อ.เมือง จ. ขอนแก่น
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน 113 ม.7 ถนนเทศบาล 11 ต.บรบือ อ.บรบือ
 จ.มหาสารคาม รหัสไปรษณีย์ 44130

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2540 จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
 จาก โรงเรียนบ้านบรบือ (บรบือราษฎร์ผดุง) จ.มหาสารคาม
 พ.ศ. 2546 จบชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6
 จาก โรงเรียนสารคามพิทยาคม จ.มหาสารคาม
 พ.ศ. 2550 (ศศ.บ.) ปริญญาโทเศรษฐศาสตรบัณฑิต
 จาก มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต
 พ.ศ. 2555 (ศศ.ม.) ประวัติศาสตร์
 จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ